

Hồi Kí Tội Lỗi

Contents

Hồi Kí Tội Lỗi	2
1. Chương 1 : Mở Đầu	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	30
13. Chương 13	31
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	44
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	56
22. Chương 22	58
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	64
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29: Trở Về	78
30. Chương 30	79
31. Chương 31	81
32. Chương 32	83
33. Chương 33	85
34. Chương 34	87
35. Hồi Kết	88
36. Mạnh Võ Tìm Về	90
37. Gửi Nhím - Tội Lỗi	91
38. Tản Mạn - Tội Lỗi	92
39. Tình Yêu Và Điện Thoại	94
40. Gặp Lại - Tội Lỗi	95
41. Thu - Tội Lỗi	97

Hồi Kí Tội Lỗi

Giới thiệu

Lời tựa: Tôi không biết những dòng tôi viết dưới đây gọi là gì? Chẳng phải tác phẩm văn học, chẳng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-ki-toi-loi>

1. Chương 1 : Mở Đầu

Sinh ra và lớn lên ở một vùng quê mà đa phần là những cánh đồng thẳng cánh cò bay, nơi mà người ta chỉ thấy trâu bò nhiều hơn xe đạp xe máy. Ngày tôi sinh ra nghe bảo ông nội tổ chức ăn mừng to lắm mặc dù vẫn còn là thời bao cấp tem phiếu. Ngày sinh được tôi mẹ đã khóc hết nước mắt vì mừng, vì cuối cùng sau bao tháng năm chờ đợi con trai tránh được cái nhìn đầy ác cảm của bà nội vì “không biết đẻ”. Tôi đã trở thành cháu đích tôn của cái dòng họ lớn nhất nhì cái làng này trong niềm vui không kể xiết của ông bà nội của sự kỳ vọng vô bờ bến của bố mẹ.

Để được tôi bố mẹ tôi lao vào phấn đấu trong công việc để mong sau này tương lai tôi tươi sáng hơn, để tôi có điều kiện học tập làm rạng danh cho dòng họ hơn. Những nỗ lực không ngừng nghỉ của bố mẹ tôi trong công việc đã được đền đáp. Nhà tôi đã chuyển ra tỉnh sinh sống từ khi tôi lên 5. Các năm cấp 1,2 tôi được học ở trên tỉnh rồi năm cấp 3 cả nhà chuyển ra hà nội với một ngôi nhà 3 tầng rộng gần 100m2 đầy đủ tiện nghi. Phòng tôi được trang bị đầy đủ từ máy tính, dàn đĩa, điều hòa chỉ có tivi là bị cắt vì sợ tôi không tập trung học hành.

Nhìn vào cuộc sống của tôi mọi người bên ngoài thường coi tôi như một anh chàng công tử bột sống trong nhung lụa và được chiều chuộng hết mực, muốn gì là được, cần gì là có, yêu sách gì cũng đáp ứng. Nhưng không phải vậy, tôi có một cách giáo dục khác hẳn so với đám trẻ em cùng xóm khác. Đó là sự giáo dục trong roi vọt của người bố gia trưởng nóng tính và chắc là chẳng bao giờ có chuyện tâm sự nói chuyện với con. Đó là sự yêu thương chiều chuộng ngấm ngấm từ một người mẹ thương con nhưng cũng rất sợ chồng.

Bố tôi có một nguyên tắc trong dạy bảo khá là cứng rắn mắng, chửi và đánh lúc nào cũng là như thế. Điểm kém: ăn đòn, Đi học la cà: ăn đòn, Về muộn: ăn đòn, Chơi điện tử: cũng ăn đòn nốt và hàng trăm lí do trời ơi khác để tôi chịu roi vọt không thương tiếc. Bố tôi sẵn sàng lột hết quần áo tôi để vừa đuổi vừa đánh từ đầu xóm đến cuối xóm, có thể bỏ ra cả tiếng để xỉ vả không tiếc lời mặc dù những lúc như thế tôi nghĩ chỉ cần ngồi lại phân tích phải trái có thể tôi sẽ hiểu.

Với kiểu dạy bảo như thế tôi làm mọi việc đều khá là chống đối, học thật tốt chỉ vì sợ ăn đòn, chỉ ru rú trong nhà cũng chỉ vì sợ ăn đòn, tôi cũng ít dám nói chuyện với bố vì sợ nói cái gì không phải là hậu quả sẽ thê thảm.

Mọi việc cứ như thế cho đến khi tôi đỗ đại học, ngày đấy được phép thi 3 trường của cùng một khối cũng được nhưng tôi chỉ đăng kí thi hai trường và đỗ cả hai. Nói thật đỗ đại học mà tôi chỉ nhìn phản ứng của bố tôi xem bố tôi vui hay buồn. Và khi bố tôi phấn khởi thông báo là tôi đỗ và tỏ ra cực kỳ hãnh diện thì tôi thở phào nhẹ nhõm cứ như sự phấn khởi của bố tôi mới là ngôi trường tôi thi vào.

Có lẽ sự phấn khởi ấy đã làm bố tôi thả lỏng tôi hơn, tôi được tự do hơn thoải mái hơn so với cái chế độ kèm cặp trước đây. Tôi như được thả vào một thế giới khác, đầy háo hức khám phá, muốn được thỏa chí tung vầy. Học ở đại học không có chế độ hợp phụ huynh, không có thời khóa biểu được gửi đến bố mẹ, không có điện thoại cho thầy cô chủ nhiệm được vì trường tôi thầy(cô) chủ nhiệm một lúc đến cả đồng lớp và cả năm có khi chẳng gặp bao giờ. Và nói thật đến giờ này tôi cũng chẳng biết ai là chủ nhiệm lớp đại học của mình chứ nói gì đến bố tôi.

Hai năm đầu tôi trôi đi khá yên ả, tôi học vẫn tốt, chỉ có điều đã biết thêm nhiều khía cạnh khác của cuộc sống, tôi đã bập bõm chơi game những trò chơi như đế chế - half life cuốn hút tôi lúc nào không hay. Chúng tôi trong lớp có một đội thường đi với nhau như thế, may là các thành phần trong đội khá là ngoan có cả thằng lớp trưởng nên quy củ giờ chơi cũng hạn chế không gây nghiện như các nhóm khác phải bỏ học mà chơi. Tôi cũng tham gia đội bóng của lớp, nhờ có sự quen biết của bố tôi kiếm được một sân miễn phí khá đẹp cho cả lớp lúc nào đá cũng được khiến cả đội sướng rơn và cho tôi cái chức danh đội trưởng. Vì đá không khéo chỉ biết lẫn xả chặn bóng nên tôi chỉ đá vị trí hậu vệ tuy nhiên vị trí này cũng khá là thành công với tôi bởi lối chơi lì lợm do những trận đòn của bố từ bé đào tạo khiến nhiều tiền đạo đối phương phải chùn chân.

Không phải mọi thứ tôi khám phá đều là cái tốt nó cũng bắt đầu xuất hiện những cái xấu khi bạn bè truyền tay cho tôi tập truyện photo chữ nhỏ li ti phải căng mắt ra mới đọc được. Những dòng chữ kể về truyện trai gái, những điều phòng the vô cùng mới lạ và hấp dẫn tôi đến không ngờ. Tôi có thể trốn ngồi trong phòng mình ôm nó đọc đi đọc lại cả ngày không biết chán. Người tôi cứ nóng ra theo từng dòng chữ, cổ họng khô khan phải nuốt nước bọt liên tục, và kết thúc truyện tôi hay đóng cửa vào nhà vệ sinh để tự thỏa mãn cho chính bản thân mình.

Những mẫu truyện như thế khiến tôi bắt đầu để ý đến con gái nhiều hơn, không phải là nhìn ngắm thông thường mà nhìn với đôi mắt đầy nhục dục, luôn xóay vào những điểm nhạy cảm trên cơ thể người khác giới mà tưởng tượng ra đủ các thứ điên khùng như những câu truyện tôi được đọc. Có lẽ những điều đấy nó đã khơi dậy ham muốn dẫn trong 1 thằng con trai suốt những năm học phổ thông chỉ biết đến đèn sách và roi vọt. Nó như một cái gì đấy bị cấm đoán nhưng dễ gây nghiện.

Thông thường những ngày hè và tết tôi hay bị bố tôi bắt về quê để chơi với ông nội cho ông đỡ nhớ cháu và cũng để giúp tôi tránh xa việc chơi bời giữa ngày hè do không ai quản thúc. Vốn quen với việc này nên tôi cũng không phản đối gì cứ hè hay tết là tôi lên đường về quê, nơi những cánh đồng vàng óng trải dài đến tận đường chân trời. Những chú trâu bò đi dọc đường làng trải đầy rơm rạ.

Câu chuyện bắt đầu vào một ngày tết cả nhà tôi về để làm lễ thượng thọ cho ông nội

2. Chương 2

Mùng 4 tết! Ngày thượng thọ của ông nội mừng ông 85 tuổi. Sáng sớm tôi đã thấy ông dậy sớm chải chuốt gọn gàng chọn một bộ cánh đẹp nhất, đang đứng trước gương soi ngắm thì bố tôi mang ra 1 bộ lễ bảo ông phải mặc cái này mới oách, cả làng này mấy người có bộ áo như này đâu, ông cau mặt “Để mày tưởng tao không sắm được hay sao mà phải nhờ mày”. Tôi sợ cãi nhau nên vội chạy ra nín ông bảo “Ông ơi bộ này con phải đập lợn đất ra mua đấy” coi như là quà của con ông nhé!. Ông nhìn một lúc rồi cười xoa xoa đầu tôi “Cha bố anh! Rồi tôi mặc” ông diện vào mọi người chạy xúm vào khen làm ông cười móm mém nhưng vẫn rạng rỡ lắm.

Sau đấy ông bà và bố tôi lên chùa để làm lễ gì đấy rồi sẽ về làm thượng thọ, thợ đến bắc rạp từ tối qua vẫn đang hoàn thiện nốt khoản phong bật, vài a nhạc công được mời đến đang lắp loa phóng thanh(không phải

loa thùng), dạo vài nốt trên cái phím đàn organ cũ mèm để chuẩn bị đón khách. Phải nói là bố tôi cho làm rất to và khách cũng đến đông vì bố tôi cũng là 1 quan chức có tiếng trên HN như ở quê gọi là làm quan trên tỉnh.

Người ra vào tấp nập mấy đứa e đứa cháu và các chị họ và các bà cô bà thím lăng xăng dưới bếp với trên nhà chuẩn bị cỗ, tiếng lợn kêu khi chọc tiết, tiếng gà quác quác, tiếng người sai nhau, rồi quát tháo đủ cả tạo nên sự rộn ràng còn hơn cả những buổi cấm trại mà tôi từng đi với lớp.

Ngồi không chẳng có việc gì tôi cũng lăng xăng chạy ra kéo bát với cắt chữ dán phong màn cho buổi lễ. Đang giữ thang ấy thằng trai làng để chúng nó cột nốt rạp thì bỗng thấy đám con trai đang ngồi nghỉ uống nước ở đây xôn xao, và nhao nhao lên bàn tán “Con bé nào kia nhỉ? Người đâu mà xinh thế chắc cũng ở phố về”, “Đâu đâu”, “Ăn mặc thế không phải làng mình rồi, chắc ở trên tỉnh”, “Chắc cũng là con cháu nhà ông G(tên ông nội tôi)”, “Trông sành điệu và ngon mắt thế”.... Rồi bọn nó nháo nhào hỏi tôi là ai đấy tôi nghe câu được câu chăng nên hỏi chúng nó “bọn mày bảo ai”. Một bầy tay gân guốc lem nhem đầy dầu mỡ chỉ ra hướng cổng vào. Có 3,4 người đang đi vào vừa đi vừa chào hỏi mọi người xung quanh nổi bật giữa đấy là 1 cô bé tóc búi đuôi gà, mặc váy dạ, chân đi boot(loại mang về từ nga thì phải), dáng người cao phải 1m65 là ít, da trắng như trứng gà bóc, khuôn mặt trái xoan đẹp tuyệt, lông mày cắt tỉa gọn gàng, hai hàng mi cong vút, đôi mắt sáng lấp lánh, nó mặc một cái áo len bó sát người bên ngoài là cái áo khoác, chiếc áo len ôm lấy bộ ngực căng tròn và thật sự là khá to, bờ eo thì lại rất thon co lại theo chiếc áo len. Nó đeo 1 cái walkman có khi còn mới hơn cái của tôi, khi nó nhoẻn miệng cười chào ai thì hai hàm răng trắng bóc đều tăm tắp, tiếng nói nó nhỏ nhẹ và trong trẻo đến không ngờ. Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối mỗi bước đi của nó lại tung lên một chút lộ ra 2 cặp giò dài mien man và thấp thoáng lộ ra giữa khoảng tất chân(dài đến đầu gối) và váy nó là một làn da trắng hồng. Tôi thử người ra gần 2’ mới có người lay hỏi, “sao! Biết nó là ai ko”. Nói thật là họ hàng nhà tôi đông kinh lên được người lớn tôi còn chả rõ nữa là trẻ con. Tôi lắc đầu rồi bảo “chịu, chưa gặp bao giờ”. Cả bọn ngao ngán bàn tán 1 lúc rồi thì ông chú tôi sang quát tháo bảo làm nhanh lên sắp lễ xong ở chùa về rồi đấy. Cả bọn bèn thôi ko bàn tán gì chăm chú làm nốt.

Riêng tôi đi xuống thêm cố gắng tìm xem con bé đấy đâu thấy nó đã đi vào nhà ngồi với mẹ tôi rồi, tôi bèn kéo con bé cháu gái vừa bê nổi xới xuống bếp gọi lại hỏi: “Đứa nào trong nhà thế? Sao cậu chưa gặp nó bao giờ” Nó ngó theo tay tôi chỉ rồi cười nói “Ah chị Lan đấy mà! Chị ấy là con của bá H! mà cậu với bá H là chị e họ xa vì chị gái cụ(tức ông nội tôi) là bà nội của bá H” tôi à ra vỡ lẽ thì con bé cháu lại thêm 1 câu “Chị ấy xinh nhỉ cậu nhỉ? Chị ấy học trên tỉnh nên chả mấy khi về đây đâu! Nghe đâu chị ấy đoạt giải học sinh thanh lịch của trường năm vừa rồi đấy! Mà năm nay chị ấy thi đại học thì kiểu gì cậu chẳng gặp trên HN” nói xong nó cũng chạy biến vì mẹ nó gọi ầm lên dưới bếp

Tôi vội vào nhà thay bộ quần áo xịt lại ít keo bọ không quên rửa tay lau mặt rồi bước ra phòng khách. Mẹ tôi thấy tôi bước vào phòng vội gọi lại bảo “Vào chào chị H đi con!” tôi bèn lên vào ngồi gần mẹ rồi khẽ gài đầu nhưng chạm phải những sợi tóc vừa xịt khéo sợ hổng tóc lên vội thôi cúi xuống lí nhí chào chị. Chị tôi dáng người cao tuy béo nhưng rất chắc ăn nói rất vững giọng và có vẻ rất hiểu biết(sau mới biết chị tôi cũng học đại học ra và đang công tác ở phòng thuế tỉnh) “Ah cậu H thi đỗ cả 2 trường hồi trước đây phải không! Chị biết tin nhưng bạn quá không chúc mừng được, ra đây chị mừng tuổi xem nào” Tôi vẫn cứ bần thần ngồi một chỗ không phải vì ngại mà vì con cháu họ cứ nhìn tôi chằm chằm, chắc nó thấy tôi cũng không đến nỗi nào đang mải nghĩ thì chị đã dúm 2 tờ 100k vào tay tôi bảo “đây chị mừng tuổi cậu nhé! Năm nay hè về đây cho chị gửi cái Lan cậu dậy kèm giúp để nó thi đại học rồi nhờ cậu đưa nó đi thi luôn giúp chị”

Mẹ tôi cũng nói đề vào “Cậu bây giờ thì cái gì ở hà nội chả biết! cứ để nó đưa đi rồi ăn nghỉ ở nhà bà luôn” tôi đang mừng thầm thì con bé cháu tôi làm 1 câu làm tôi cụt cả hứng “Mẹ này con không thích làm phiền cậu với bà đâu! Con tự ôn ở nhà với lại đi thi con đi cùng mấy đứa bạn rồi! khi nào xong con sẽ tự biết vào nhà thăm ông bà và cậu sau”. Mẹ nó trợn tròn mắt lên “Ồ cái con này! Cho mày ăn sung mặc sướng quá nên mày phát rồ ah! Trứng đòi khôn hơn vịt lên đây tao với bố mày còn lạc nữa là mấy đứa chip hời như chúng mày” rồi chị tôi quay sang mẹ tôi tiếp “Đấy bà xem ở nhà thì cứ cãi mẹ nhoe nhoe, đi học thì váy áo nhiều hơn sách vở, nó bỏ cả thi học sinh giỏi bỏ cả đội tuyển để hoạt động đoàn, để ca hát, rồi để thi học sinh thanh lịch! Không học được thì thanh lịch gì cũng vứt đi thôi” Tôi thấy mặt nó đỏ ửng lên vì uất ức hay tức giận nhưng nhìn hai gò má nó đỏ lên bờ mắt nó long lên, bờ môi cong nũng nịu chuẩn bị chu lên để cãi thì ông và bố bước vào. Ông bảo lễ bái tổ tiên đã xong giờ thì mọi người ra ngoài tập trung con cháu để đón khách giúp ông và soạn mâm đãi khách.

Nhân lúc nhón nháo đây nó biến đi đâu tôi cũng ko rõ chỉ kịp nhìn thấy nó cắm cái walkman vào tai đi qua tôi rồi mất hút vọng lại mấy câu hát “I’ve never wana hear you say” một câu trong bài I want it that way của BSB chắc là nó hâm mộ và vô tình tôi cũng hâm mộ như nó.

Khách khứa bắt đầu đến đầy đủ, các cụ trong làng vào công bố lễ mừng thọ của ông nội tôi và trao cái bằng chứng nhận tuổi hay cái gì gì đó tôi cũng không để ý, rồi ông tôi phát biểu, bố tôi phát biểu và mọi người vỗ tay rồi ăn rào rào. Quê có khác đi ăn cỗ ai cũng ăn cật lực, bàn nào cũng thấy gọi thêm xin thêm để mang về, bàn nào ăn không hết thì cũng chia nhau mỗi người mang về một ít, có người còn chẳng ăn mấy xuống thẳng nhà bếp xin phần đem về để còn về kịp gieo mạ. Suốt buổi tiệc tôi chẳng nhìn thấy cái váy dạ dày đâu cả, ăn chẳng buồn ăn chỉ ăn qua loa vài thứ rồi lại ngó nghiêng, hy vọng nó sẽ xuất hiện. Mãi đến khi khách về cũng vẫn chỉ còn lại vài người ở lại giúp dọn dẹp ông tôi mới bảo mọi người gọi con cháu lại đây hết để chụp ảnh với ông lúc đấy mới thấy nó đi từ ngoài ngõ đi vào mặt đỏ gay vì chạy về! nó đã bỏ chiếc áo khoác ngoài chỉ còn cái áo len bên trong và chiếc váy dạ vừa chạy vừa tung bay trong gió! Tôi nhìn cái má đỏ hây hây, hàm răng trắng ngần mà chỉ ao ước được một lần thơm lên đôi má ấy, được vuốt ve đôi má ấy và khẽ khàng hôn nhẹ bờ môi cong cong ấy!

Tôi bố trí để xem nó đứng đâu chụp ảnh rồi mới xuất hiện giả bộ vô tình đứng cạnh nó “Ồ Lan ah đi đâu từ nãy! Cậu tìm để mấy cậu cháu và a e trong họ ngồi 1 mâm ăn cho vui”

Lan nhón miệng cười khê rồi hơi cúi đầu để lộ cái gáy trắng ngần dưới mái tóc buộc đuôi gà “Ah cháu sang nhà cậu ruột cháu chơi với bọn trẻ con bên đấy và ăn luôn bên đấy cậu ah” Rồi nó ko nói gì thêm, đang định bắt chuyện nữa thì có tiếng bố tôi gọi “thằng H đâu! Ra đây đứng cạnh ông nội xem nào! Mấy đứa cháu gái đứng lên hàng trên đi” thế là tôi và Lan chia ra nó thì vô tư bước đi còn tôi thì tần ngần đứng lại nhìn theo bờ vai nhỏ nhắn ấy đầy tiếc nuối.

Chụp với ông xong tôi bèn nảy ra sáng kiến, bảo tất cả a e họ vào chụp một kiểu với tôi, sau nó tôi lại gọi tất cả các cháu lại chụp với tôi, nhưng gọi kiểu nào cũng đông như kiến chả có cơ hội mà xích lại gần Lan! Cuối cùng tôi bèn gọi con em họ và thằng em họ(con ông chú ruột) vào chụp nốt kiểu vừa lúc đấy Lan đi qua tôi bèn gọi bảo “Lan vào đây chụp với cậu cho đỡ chụp 3 nào” Lan ngó nghiêng 1 lúc rồi cũng lảng xảng chạy vào. Tôi mừng thầm bảo Lan đứng sang bên cạnh tôi thằng em tôi đứng vào giữa và con e gái đứng phái ngoài(2 trai ở giữa 2 gái ở ngoài). Rồi tôi hô nào cùng bá vai nhau hô 1,2,3 chụp nhé rồi không chờ Lan nói gì tôi quàng tay qua cái cổ trắng ngần ấy kéo Lan lại gần mình, mùi hương hoa trên tóc Lan phả vào mũi tôi thơm một mùi thơm dễ chịu mà không hề gắt(sau này mới biết Lan hay gội đầu bằng nước nấu từ hương hoa tự nhiên) Lan đổ người về phía tôi hơi mất thăng bằng vì tôi thềm quá nên kéo hơi mạnh! Lan khê gỡ tay tôi ra bảo “Nhưng cháu không thích thế này” tôi vẫn dễ yên và khê kê sát tai Lan thì thầm “But i Want it that way” Lan ngỡ ngàng quay sang nhìn tôi ánh mắt như tìm được người tri kỷ và ánh lên niềm vui thì cũng là lúc thợ ảnh bấm máy! Tôi phải bảo thợ ảnh chụp lại lần nữa rồi chụp riêng chụp chung với mấy người nữa mới thôi!

Lúc xong tôi cũng chả thấy Lan đâu nữa! Chán tôi cũng đi vào nhà cởi bớt áo cho đỡ nóng phòng bật cũng đang dần dờ xuống bàn ghế cũng đang được dọn dần! người cũng thưa dần và đến 6h chiều thì không gian cũng trở lại cái vốn yên tĩnh ban đầu của Lan! Tiếng gà mẹ gọi con chuẩn bị về ổ những chú bò kêu vài tiếng trên đường về chuồng! xa xa đã thấy ánh đèn ở một vài nhà lóe lên mặc dù chưa tối hẳn. Bất ngờ tôi nghe thấy một giọng nói trong trẻo vang lên “Cậu đứng đây làm thơ ah! Trông thi sĩ thế đang tương tư em nào phải không” quay lại con cháu tôi đã đứng đấy bao giờ tóc đã để buông xuống ngang vai không còn buộc đuôi gà nhìn Lan trong tư thế này thật là dịu dàng và nét na khác hẳn cái vẻ rắn rỏi khi buộc tóc đuôi gà. “Ah cậu đứng hít thở không khí tí trên HN ít khi có được không gian như ở quê lắm” Lan khê ah lên 1 tiếng rồi tiến lên đứng song song với tôi khê nói “Lúc này cháu thấy cậu nói câu tiếng anh đấy! thế cậu cũng thích BSB ah” Tôi bảo “uhh cậu cũng hâm mộ lắm nhất là thằng Nick carter! ở lớp cậu có mấy đứa hay trêu cậu toàn gọi nó là Nick cứt trâu nên cậu cáu lắm”(thật ra chính tôi mới hay là thằng đi trêu cái bọn thích Nick và BSB như thế). Lan bật cười trong trẻo và nhẩy căng lên “Thật thế hả cậu sao cậu giống cháu thế! Đúng là tri kỷ gặp nhau rồi” Tôi không nhẩy lên như Lan nhưng trái tim tôi thì lại đang muốn đập tan lồng ngực vì sung sướng bàn tay ra đây mồ hôi vì cơn căng thẳng đã đi qua, tôi đã thành công ban đầu trong việc làm thân. Rồi cứ thế tôi và Lan nói chuyện qua lại ban đầu chỉ là các bài hát của BSB(Thật ra thì tôi cũng thích BSB nhưng chẳng đến nỗi điên cuồng như mấy đứa fan khủng) rồi việc học, rồi bạn bè, rồi môi trường, rồi các khó khăn hay gặp phải khi thi đại học.

Tôi trở hết tài ăn nói để mua được những giọng cười khúc khích, thì thoảng là những lần Lan lấy tay đánh nhẹ vào vai khi tôi trêu nó. Loảng cái đã hơn 7h trời đã bắt đầu lạnh hơn tôi bảo Lan vào nhà lấy ghế ra ngồi trước hiên rồi lại nói chuyện tiếp hai cậu cháu đang rôm rả thì đứa con cậu ruột Lan đến gọi Lan về trên nhà cậu Lan ăn cơm! Lan bèn đứng dậy chuẩn bị ra về nhưng tôi thấy Lan có vẻ co ro trong cái áo len mỏng bèn bảo Lan “Đứng đây chờ cậu 1 tí” rồi chạy vào nhà luôn không chờ Lan hỏi thêm gì. Lúc quay ra tôi mang theo cái áo khoác! Bốc 1 vài thanh kẹo cho vào túi áo khoác rồi khoác lên người Lan bảo “ trời lạnh cháu mặc vào không ốm! mai cậu lên đây lấy về sau cũng được” Lan đưa ánh mắt cảm kích sau hàng mi cong vút nhìn tôi rồi bảo vâng! Tôi bảo Lan cho 2 tay vào áo rồi khoác lên sau đấy xoay người Lan lại và kéo áo giúp nó! Lan vẫn đứng yên khi kéo cái khóa đến ngực Lan tìm tôi đập thành thịch có khi còn hơn cả lúc tôi đối diện với bố khi bị điểm kém

Tôi khê khàng cho tay cọ nhẹ vào ngực Lan rồi kéo lên, dù chỉ là chạm vào cái lớp áo len bên ngoài cái ngực thôi tôi cũng biết rằng ở dưới đấy là 2 quả núi lửa đang phập phồng theo từng hơi thở chứ không phải cam mà cũng chẳng phải bưởi nữa! một bộ ngực đã phát triển hết của 1 người con gái! Rồi tôi khê xoa nhẹ lên tóc Lan và vuốt xuống má bảo “Thôi 2 đứa đi đi” (Lan và đứa xuống gọi nó). Lan đi nhưng một lúc sau lại thấy chạy lại hỏi “ bao giờ cậu về HN” tôi bảo “chắc trưa mai” Lan bảo “ cháu còn ở đến chiều tối mai bố cháu mới đón về cơ! Hay cậu ở lại chơi đến tối mai rồi hãy đi được không! ở đây nói chuyện với cháu chả có ai hợp cả chán lắm ấy” Tôi mừng thầm trong bụng nhưng vẫn cố bình tĩnh trả lời “Uhm để cậu xin phép ông(tức bố tôi) cậu sẽ cố hết sức” Lan chạy đi rồi nói vọng lại “ Cậu nhớ đấy nhé!”.

Lan đi rồi tôi ngồi lại 1 mình lòng thầm nghĩ, mình yêu Lan rồi chẳng nhưng soát đi soát lại thì tôi vẫn thấy tình cảm tôi dành cho 1 bạn gái tôi đang theo đuổi trên HN khác hơn nhiều tc này! Tôi chỉ muốn có được Lan được thỏa mãn hơn là có được tc của nó! Và tôi biết mình không sàm sỡ được. Lan là đứa có học và giáo dục ở môi trường tốt hơn đây rất nhiều! Lan có cá tính và nhìn cái cách Lan cãi mẹ thì tôi biết là nếu tôi sàm sỡ chắc chắn sẽ lãnh đủ! Tôi mien man tính toán và tôi nghĩ chỉ có cách chinh phục nó, làm Lan yêu mình thì mình mới có thể tiến đến các bước tiếp theo được và tôi bắt đầu vạch kế hoạch cho riêng mình. Ngồi suy nghĩ nhưng tôi chưa biết bắt đầu thì đâu thì câu trả lời chợt đến trong lúc tôi ko ngờ nhất....

3. Chương 3

Đang nằm vắt đầu vắt óc suy nghĩ kế sách thì tôi nghe có tiếng ai xôn xao ngoài cổng nhà mình “ông ơi” “Bác ơi” “Có ai ở nhà không ạ” tiếng gọi cả nam cả nữ vọng vào nghe giọng còn rất trẻ. Mẹ tôi nói vọng từ gian trong “H ra xem ai con! Muộn thế này còn có người gọi là sao nhỉ?”(ở quê thì 8h tối đã gọi là muộn lắm rồi) đang nghĩ ko ra thì chớ lại bị sai ra khỏi giường tôi cạo cạo đi ra! Ra đến cổng thấy 5,6 đứa cả trai cả gái trông như học sinh cấp 3 đang đùn đẩy nhau “mày hỏi đi, hỏi đi”. Trông bọn nó ăn mặc cũng khá lịch sự không giống kiểu bọn trẻ con quê ở đây tôi bèn hắt hàm hỏi “Có việc gì thế!” Một đứa con trai ấp úng hỏi “Anh ơi cho e hỏi đây có phải là nhà ông G không ạ” Tôi đáp “Đúng rồi! có việc gì không em?”. Một đứa con gái liền thoảng tiếp lời luôn “Anh ơi cho e hỏi L có ở đây không ạ” tôi nhú mày hỏi “ Lan nào hả em?” “Dạ Lan học lớp văn ở trường chuyên trên tỉnh vừa về đây hôm nay ăn cỗ ấy ạ!”

Tôi vỡ ra bèn ah 1 tiếng “ Ah Lan cháu anh! Nó có ở đây mai mới về! Bọn em vào đây” Cả đoàn người lách cách xe đạp dắt vào để sân rồi vào nhà! Chúng chào hỏi ông bà bố mẹ tôi và yên vị xong tôi bèn hỏi “ Sao xuống không báo Lan ah? Mà sao không để mai tối muộn thế này đi đường làng không sợ ah” Một đứa con gái cắt tóc ngắn trả lời tôi “ Dạ bọn e bị lạc mãi mới hỏi đường về đây được đấy ạ! Với lại bọn e muốn nó bất ngờ vì mai là sn nó anh ạ!” Tôi ngó người, hóa ra mai là sinh nhật nó, cơ hội đây rồi, mà bọn bạn này lặn lội về tận đây để sn nó kể cũng nhiệt tình, chắc nó cũng phải có tiếng trong lớp lắm đây!

Hỏi chuyện thêm được mấy câu thì con cháu tôi đã chạy xuống(tôi bảo 1 đứa em đi gọi nó) mặt nó hớn hở trên người vẫn còn khoác cái áo của tôi lao vào bọn bạn “ôi mấy con quý cái chúng mày làm tao bất ngờ quá!” Rồi nó nhìn sang thằng con trai bảo “Ồ cả T cũng về đây ah” thằng kia cười bẽn lẽn rồi gãi gãi đầu “ Tở ở lang bên nên cũng biết đường bên này lên các bạn nhờ dẫn đi! Giờ xong xuôi rồi tớ về mai tớ qua với

các bạn sau” Cũng muộn nên bọn con gái chẳng đứa nào buồn giữ thằng con trai lại, nó chào mọi người rồi xin phép ra về.

Con cháu quay sang tôi chu cái mỏ ra nói giọng ra lệnh “ Cậu sang nhà cậu Q(em họ tôi) ngủ đi! Hnay cháu trưng dụng chỗ này cho đám bạn cháu! Cậu ngoan nhé rồi thích cô nào cháu giới thiệu cho” rồi cười khúc khích lộ hàm răng trắng ngần. Tôi khẽ cười chào bọn nó rồi lấy cái walkman và mấy cái đĩa sang nhà ông chú! Trời đã tối nên tôi bèn đi lối tắt vòng ra sau nhà để trèo qua rào sang cho gần! Vừa ra đến sau nhà tôi đã nghe bọn con gái nói vọng ra “ Cậu mày đấy ah! Trai hà nội có khác đẹp trai thế! Làm mối cho tao nhé! Tao nhé” Tiếng con cháu tình nghịch “ Được nhưng phải ngoan là cái gì cũng okie” bọn nó dạ dan rồi bảo “ Vâng ạ” rồi cười khúc khích. Tôi nghe đến đấy cũng cười thầm rồi leo qua rào trước khi đi tôi còn nghe tiếng 1 đứa bạn Lan nói vọng lên “Á áo khoác này của con trai! Của anh nào đấy khai ra mau con này gớm thật...”. rồi tôi cũng chẳng nghe thấy gì nữa vì đã đi vào đến sân nhà chú.

Nằm lên giường mắt díp xuống vì cả ngày đi lại muốn làm 1 giấc nhưng chợt nhớ ngày mai là sn nó, cơ hội để mình ghi điểm đây. Tôi bắt đầu nghĩ xem tặng Lan cái gì thật hoành tráng mà thật ý nghĩa để ghi đậm dấu ấn ban đầu. Nghĩ tới nghĩ lui thì chẳng biết tặng gì, cả cái quê này lấy đâu ra cái quán lưu niệm, chưa kể trời tối, tìm nhà còn bán cái bút chì còn chẳng có nữa là quà cáp. Đang ngao ngán thì tôi chợt nhớ đến cái Album Milenium của BSB mà tôi mang về đây là đĩa đĩa bạn bên Đức gửi về cho tôi, hàng xịn. Tôi nghĩ cái này mà tặng Lan thì Lan sướng rên lên mất.

Nghĩ ra quà tôi sung sướng lục lại cái đĩa trong balo lôi ra, thấy hơi bụi bặm tôi bèn tìm cái gì để lau! Quê chẳng có cồn nên tôi lấy chai rượu ra, tìm mãi không có bông tôi thấy mấy miếng vải màn vuông vắn hơi xỉn màu nâu nhạt đang phơi ngoài dây bèn chọn 1 cái khô nhất mang vào tắm rượu rồi lau tỉ mỉ từng cái khe vỏ đĩa 1. Đang vừa thổi sáo vừa lau thì thím tôi đi vào nhìn thấy tôi đang mải mê lau chùi kêu lên “Ồ sau lại lấy cái đấy ra lau” Tôi đáp ngay “Dạ cháu lau xong rồi cháu giặt trả lại ngay mà thím” Thím tôi ứ ở 1 lúc rồi nói về ngao ngán “ Thôi được rồi tí xong thì vứt vào chậu cho thím để thím giặt nghe chưa! Lần sau đừng có lấy cái đấy nhé!” Tôi đáp vâng mà lòng băn khoăn “ Sao thế nhỉ có cái vải màn xỉn màu cũ mềm mà cũng có vẻ khó chịu?” thật ra nếu tôi biết là ở quê họ không dùng băng vệ sinh mà dùng vải màn cuộn thành gói rồi dùng mỗi khi đến tháng sau đấy giặt kỹ phơi khô rồi dùng tiếp thì có bố bảo tôi cũng chẳng dám đụng vào huống chi tôi còn phơi khăn mặt mình sát vào mấy cái đấy!

Lau xong xuôi trông sạch và bong bóng như mới tôi để trước quạt cho bay bớt mùi rượu rồi kiểm tờ giấy màu bọc lại! Khả năng bọc của tôi hơi kém nên phải gấp tiếng sau mới tạm hài lòng! Mượn tạm 1 cái nhãn vở của con em ghi vào đấy mấy câu For a “Perfect Fan”(đây là tên 1 bài hát trong album này) và mấy câu chúc sn ngắn gọn. Xong hết tạm hài lòng cũng đã hơn 10h mọi người cũng đã ngủ hết chỉ còn tôi ngồi cặm cùi. Tôi đánh răng rửa mặt rồi leo giường đánh một giấc và vui vẻ nghĩ đến ngày mai khi tặng quà cho Lan chắc Lan phải sung sướng lắm!

Sáng hôm sau tôi dậy sớm đánh răng ăn sáng rồi chải chuốt trời đã ấm hơn nên tôi chọn ình bộ đồ quần jean giày thể thao và 1 áo sơ mi dài tay kiểu sơ mi mặc không cần sơ vin. Vuốt nhẹ ít keo cởi bớt 1 cúc áo hơi để lộ cái ngực nở nang vì cũng chăm chút tập thể hình với bọn bạn trên HN.

Vào đến sân đã nghe thấy mấy đứa con gái trêu đùa nhau cười khúc khích! Tôi chỉnh lại áo vuốt nhẹ lên tóc rồi bước vào để gói quà sau lưng! Bố mẹ và ông bà đã lên chùa và đi chào mọi người để trưa về thì phải nhà vắng hoe, chỉ có đám bạn Lan đang bày bánh kẹo ra ăn uống rồi hát hò! Tôi không dám vào nhà vì sợ cái bọn quỷ cái này Lan trêu thì mệt lắm tôi đứng ngoài cửa khẽ gọi “ L ơi! Ra cậu bảo cái này” Lan vừa cười với bọn bạn vừa nói vâng ạ rồi chạy ra! Nhìn thấy Lan đi ra tôi chẳng nói được gì cả vì hôm nay Lan mặc cái quần bò trắng ôm sát lấy 2 cặp dò dài mien man và thẳng tắp, Lan mặc cái áo phông hơi rộng một chút nhưng vẫn thấy ngực Lan đầy lớp áo phông phai ngoài lên. Tóc tết thành 2 bím buông dài sang 2 bên đôi mắt tròn lay lắt trên 2 gò má ửng hồng vì trêu nhau với bọn bạn!

Lan chạy ra đến trước mặt tôi rồi giơ tay hua hua lên “ Ô cậu bị trúng gió ah! Sao thế!” Giật mình tôi vội bảo chữa “ Tại trông cháu khác quá cậu tưởng cô diễn viên nào nên chết sững ra thôi” Lan hơi đỏ mặt rồi bảo “ Cậu chỉ khéo nịnh! Thế cậu bảo cháu ra có việc gì nào” Tôi bảo Lan hôm nay sinh nhật cháu cậu có quà tặng cháu đây! Lan tròn mắt ngạc nhiên “Sao cậu biết! Đứa nào! Đứa nào thọc mạch với cậu phải không” Tôi mỉm cười nói “ Không ai tọc mạch đâu cái này là bí mật” tôi khẽ nháy mắt với nó! Cầm quà trong tay Lan nhìn tôi dò xét rồi nói giọng tình nghịch “ Cháu mở nhé!

Rồi không chờ tôi gật đầu Lan khẽ khàng cúi đầu xuống mắt chăm chăm mở quà tôi cũng cúi xuống nhưng không nhìn vào gói quà nữa! Tôi nhìn qua cái cổ áo phồng rộng của Lan rồi lúc ẩn lúc hiện theo cử động cầu Lan là một bầu ngực tròn trĩnh tuy chỉ có gần 1/4 cái ngực lộ ra vì cái áo lót màu trắng có chút viền đã che gần hết nhưng tôi thấy nó quả là lớn so với của cháu gái và e gái tôi. Hai bầu ngực no tròn giương như đang thốn thức dưới cái áo lót trắng tinh theo mỗi hơi thở của nó. Tôi vừa nuốt nước bọt đánh ực 1 cái thì cũng là lúc Lan bóc xong gói quà!

Lan bảo ah “Milenium” rồi thêm 1 câu “Ồ nhà cháu cũng có cái này rồi mà cậu” Tôi liền cười trả lời “Cháu mở bên trong ra đi! Đây là đĩa xịn gần 30\$ một cái được gửi từ đức về đây! đầy đủ hình ảnh và lyric(lời bài hát) nhé!” Lan tròn mắt mở ra rồi nhảy cẫng lên “Tuyệt vời! Cậu số 1” rồi không chờ tôi phản ứng Lan vòng tay lao vào tôi ôm lấy ngang người rồi hôn nhẹ lên má tôi “Cháu cảm ơn cậu” Cả người tôi nổi gai ốc khi bộ ngực ấy chạm vào cái ngực của tôi qua cái khe áo sơ mi mà tôi đã cởi 1 cúc trên cùng, vô cùng mềm mại. Mùi hương tóc quện theo gió bay vào mũi tôi! Tôi thấy mình như đang mơ chân cảm giác như đang đứng trên một đồng rơm lớn nghiêng ngả và có thể đổ bất cứ lúc nào. Hai tay tôi theo bản năng cũng ôm nhẹ vào bờ eo tròn lẳn của Lan chưa kịp vuốt xuống bờ mông Lan thì Lan đã quay người chạy biến vào nhà! Để lại tôi đứng giữa sân với hai cánh tay còn đang dang ra chưa kịp vuốt xuống đây tiếc nuối.

Nhìn theo từng bước chạy vào nhà của Lan tôi thấy cặp mông của Lan căng tròn lên như muốn bứt tung cái quần bó bó của nó! Thật sự là mông Lan rất kêu gọi, to tròn và săn chắc chiếc quần bó bó sát vào quá mông hơi hằn lên cái quần lót phía trong chạy xuôi xuống phía dưới và chạy lên phía trước. Ôi cái bóng dáng ấy Tôi phải được chạm vào nó! Phải được sở hữu Lan thì tôi mới thỏa mãn! Cả người tôi nổi gai ốc khi nghĩ đến cảnh được chạm vào cơ thể ấy! Không chịu nổi tôi chạy ngay vào nhà wc tự thỏa mãn mình trong những y’ nghĩ điên cuồng còn nguyên trong đầu. Tiếng Lan vọng từ trên với bọn bạn “Đừng động vào đĩa của tao! Đánh chết giờ!” Rồi bọn bạn kêu ầm lên “xem với xem với...”

Sau lúc đấy tôi không có cơ hội nói chuyện thêm với Lan nữa vì Lan dẫn bọn bạn ra đồng rồi đi thăm khung cảnh làng quê! Tôi thì không xin phép bố ở lại được vì bố bảo đã xem giờ xuất hành rồi. Tôi buồn bã thu dọn hành lý để chuẩn bị lên xe về! Lúc mọi người ra tiễn tôi có hỏi Lan đâu thì bảo Lan vẫn đang đưa bạn đi chơi chưa về!

Chiếc xe con của cty bố chuẩn bị lăn bánh thì tôi thấy có giọng gọi “Cậu H ơi! Chờ cháu chờ cháu! Tôi gần như hét với chú lái xe bảo chú từ từ 1 chút! Hạ cửa xe xuống tôi thấy Lan đã gần đến xe mồ hôi nhễ nhệ khuôn mặt đỏ ửng mồ hôi thấm qua áo dính vào người lộ rõ bộ ngực to tròn khiến tôi ngất ngây! Lan vừa đưa tôi 1 tờ giấy vừa nói! Đây là nick Yahoo và số điện thoại nhà cháu! Cháu xin lỗi vì tiễn cậu muộn! Mai cậu nhớ gọi cho cháu nhé! Cháu cảm ơn cậu và cháu quý cậu lắm!

Nhận thấy giọng Lan hơi buồn buồn! tôi bèn cố nói vui! Thôi về đi cậu sẽ điện cho, chơi với bạn nhớ nhớ cho cậu 1 cô nhé rồi nháy mắt tinh nghịch! Lan liền nhe hàng răng trắng bóc ra cười với tôi, chiếc môi hồng chúm chím nói “Nhất định rồi nếu công xá đầy đủ” Và chiếc xe lăn bánh Lan vẫy chào tôi và tôi tự hài lòng với mình. Bước đầu như thế là ổn rồi giờ tôi phải tiếp tục không thể dừng lại được. Lòng khát khao ham muốn tôi lại dâng lên. Rồi tôi thiếp đi trong những khao khát ấy!

Tỉnh dậy xe đã chạy gần đến HN, tôi vươn vai ngáp dài bật cửa kính thấp xuống ngó nghiêng, gió và tiếng ồn ngoài đường ulla vào xe làm cho tôi tỉnh ngủ hẳn. Nhớ đến tờ giấy con cháu đưa ình tôi vội lục túi xem đâu rồi! tìm mãi không thấy tôi loay hoay lục tung các túi quần túi áo, cúi xuống sàn xe tìm vẫn không thấy. Mẹ ngồi cạnh khẽ mở mắt thức giấc và uể oải hỏi “Cái gì! Mày tìm cái gì mà lục tung lên thế” Tôi đáp “Cái mẫu giấy của con mẹ có thấy đâu không? Nhỏ nhỏ mà gấp lại làm 3 ấy?”.

“Mẫu giấy ấy ah lúc này mẹ tưởng giấy nháp bọc vào kẹo cao su nhai xong vứt ra ngoài cửa sổ rồi còn đâu” nghe mẹ nói mà tôi rụng rời cả chân tay gào lên “Giời ơi là giới mẹ dung cái gì thì cũng phải mở ra xem nó là cái gì chứ! Sao mẹ...” Tôi ức quá chả nói được gì nữa còn mẹ tôi thì gắt lại “Ồ cái thằng này! Giấy tờ thì vứt như rác! Giờ mày còn nói gì tao ai bảo mày bạ đâu vứt đấy! Thế giấy gì mà quan trọng vậy” Tôi bảo “Cái đấy không liên quan đến mẹ” rồi quay mặt vào phía bên kia xe chẳng buồn trả lời thêm nữa.

Giờ ạ thế là công sức 2 ngày nay của tôi đi tong rồi! không có được điện thoại và nick yahoo của Lan thì làm ăn gì nữa! Sao cái số mình nó đen thế biết vậy đã đọc thuộc lòng rồi mới nằm xuống ngủ. Tức đến bứt rứt cả người tôi cứ luẩn quẩn trong đầu trách mẹ rồi lại trách tôi cứ như thế đến khi chiếc xe đỗ trước cổng nhà! Cả nhà xuống xe hàng xóm mấy người đi qua chào hỏi và chúc năm mới. Tôi chào lấy lệ rồi vác vội ba

lô lên phòng nằm vật xuống cảm giác uất ức và tiếc nuối vẫn còn nguyên có khi còn lớn hơn khi nằm dài trên giường trong phòng riêng như này.

Chán nản tôi nằm lăn ra ngủ tiếp chẳng buồn thay quần áo cho đến khi mẹ gọi dậy bảo tắm rửa thay quần áo rồi xuống nhà thích ăn cái gì thì tự túc. Vẫn còn giận mẹ nên tôi vung vàng vác quần áo vào nhà tắm! Làn nước ấm từ vòi hoa sen mơn trớn trên người làm tôi thấy dễ chịu hơn, cứ để mặc cho nước xối lên người vừa vu vơ hát. Được 1 lúc thì nước bắt đầu hết ấm chuyển dần sang lạnh tôi vội vàng mặc quần áo xuống nhà. Bố mẹ đã đi chúc tết hàng xóm cả còn mình tôi ở nhà ăn tạm miếng bánh chưng rán rồi nhìn cái điện thoại chợt nhớ ra là phải gọi xem bao giờ Em lên hà nội để còn đón.

4. Chương 4

Tôi gặp e khi tôi đang phải học lại môn triết học do cả 2 lần thi đi và thi lại đều không qua nghiêm nhiên tôi có trong cái danh sách phải học lại môn này. Đang ky' học cùng khóa dưới mình 1 khóa. Các buổi học trôi đi bằng những giấc ngủ nhẹ nhàng nơi cuối lớp cho đến khi chuông reo thì điểm danh và về.

Một buổi học như thế tôi tỉnh dậy giữa chừng vì có thằng bạn cũng học cùng lay dậy bảo “Dậy! kiểm tra giữa kỳ” Nó dút cho tôi tờ giấy và cái bút của tôi nhưng lại đang lăn lóc tận bên chỗ nó. Tôi uể oải vươn vai “kiểm tra ah! Có phao chưa! Không lại chết đuối thì lại ốm” Có tiếng cười khúc khích bên cạnh tuy rất nhỏ vì có cảm giác người cười đã bịt miệng lại để cười nhưng tôi vẫn nhận ra. Quay sang tôi nhìn thấy em, một khuôn mặt đang đỏ ửng vì thấy tôi nhìn sang, cặp kính cận trên mắt, mái tóc chỉ dài qua gáy 1 tí chiếc mũi dọc dừa và cái miệng thì nhỏ xíu! Tôi nheo mắt rồi quay sang thằng bạn nói giọng trêu trêu “Tao tưởng mỗi tao với mày xuống cuối lớp ngủ hóa ra cũng có đồng nghiệp kìa” thằng bạn chưa kịp cười thì tôi đã nghe thấy giọng nói đầy chất thép vọng sang “Ấy nói ai đấy, ai là đồng nghiệp của ấy! Tớ đi muộn mới phải xuống đây chứ không phải là như ấy đâu nhé! Đừng suy bụng ta ra bụng người”

Tôi tròn mắt vì ở cái trường kỹ thuật này thì 100 thằng con zai mới có gần 10 đứa con gái nên bọn nó nhất lăm thế mà con bé này chả sợ gì mình cả, mà nghe cái giọng nó thì bôn –sê- vích(tức là sống theo kiểu nguyên tắc và cổ hủ) thế là tôi cũng phải xuống nước “Thì tớ nói thế thôi không phải thì thôi sao ấy dữ thế! Trêu một tí cho tỉnh ngủ thôi mà! Mà có người cười mình trước thì phải”

Em đỏ mặt định chống chế thì thầy giáo bắt đầu ghi đề bài kiểm tra lên bảng. Tôi thấy em rút kính ra lau mấy lần rồi nhìn lên nhưng chẳng viết được chữ nào liền đoán ra ngay là không nhìn rõ chữ. Tôi bèn bảo “Ấy ghi đi tớ đọc cho!” Rồi tôi đọc các câu của đề kiểm tra tuy nhiên có câu cuối cùng tôi lại bịa ra 1 câu khác chứ không đọc đúng vì nhìn em Bôn sê vích qua muốn trêu một tí.

Nhưng rồi mãi quay bài với thằng bạn nên quên khuấy là phải nhắc em chỉnh lại câu đấy cho đến tận khi nộp bài tôi mới nhớ ra quay sang định nhắc thì e đã mang lên nộp bài và ngồi luôn lên phía trên với mấy đứa con gái khác. Tôi cũng chẳng để tâm đến e nữa và cũng quên luôn nếu không có hôm thầy giáo trả bài kiểm tra.

Tôi hí hửng với con 6(điểm trên 5 là được thi chính thức nếu không sẽ lợt thẳng vào vòng thi lại) thì em đã đứng bên tôi từ bao giờ, khuôn mặt sát thủ nhìn tôi và gào lên đồng thời ném bài kiểm tra vào mặt “Tớ không ngờ ấy là kẻ như thế! Con trai mà tiểu nhân, nhỏ mọn như thế ah! Thế thì làm thằng con trai làm gì cho nó nhục ra...” Và rất nhiều nữa tôi luống cuống cầm tờ kiểm tra trong ánh mắt của bao nhiêu người đang nhìn vào, 5 điểm tuy làm hết cả 2 câu và tôi chợt nhớ ra là lỗi tại ai.

Tôi xanh mét mặt nhìn lên, mặt e đang đỏ ửng lên và tôi thấy mắt e ầng nước chỉ chực trào ra. Rồi dường như không chịu được em chạy e chạy thật nhanh ra giảng đường bờ vai vừa rung lên vừa chạy. Không chờ ai bảo tôi vội vàng gạt đám đông đuổi theo em, mãi rồi cũng đuổi kịp em, em đứng ở cuối hàng lang của tòa nhà, 1 nơi vắng vẻ, bờ vai e rung lên theo từng tiếng nấc.

Tôi đến bên cạnh chờ e bết khóc tôi mới giải trình, rằng tôi là thằng học lại chứ không phải học chung giảng đường(1 giảng được có 4 đến 5 lớp học cùng) và tôi không cố ý, tại ấy cười tớ rồi quát tớ nên tớ trêu 1 tí

định lúc sau sẽ sửa lại nhưng vì tớ học lại nên mãi quay bài để cho qua môn này cho xong đi nên tớ quên mất.

Sau một hồi giải thích cuối cùng e cũng đã nín quay sang lúc này tôi mới có cơ hội được ngắm kỹ em, em có khuôn mặt rất xinh và ngây thơ khuôn mặt e tuy nhỏ nhưng hai má lại bầu bĩnh nhìn rất đáng yêu, em chỉ cao có 1m56 là cùng ngực em bình thường nếu không muốn nói là nhỏ tuy nhiên e lại có vòng 2 rất thon thả nên rất tôn dáng tuy vòng 1 và vòng 3 không được chuẩn. Cái trán hơi nhô lên và cái mũi thẳng rất đẹp. Có thể nói ở trường tôi như thế cũng được liệt vào dạng hoa khôi rồi.

Em nhẹ nhàng nói với tôi “nếu đúng anh cho e xem thử” thấy e xưng anh với mình tôi tự dưng thấy mình lớn hẳn thấy mình đàn ông hơn và cảm thấy mình làm thế thật là nhỏ mọn. Tôi rút cái thẻ ra đưa em! Em nhìn kỹ rồi trả lại cho tôi! Em nói “Thôi bỏ qua mọi chuyện! em không muốn nhắc lại nữa, từ nay a nên chăm chú học và đừng làm thế với ai nữa! Sao cho xứng với cái tên trong thẻ của anh! Chào anh” Rồi e lạnh lùng quay đi tôi nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn mềm mại ấy cho đến khi e bước vào lớp.

Từ đây tôi bắt đầu dành nhiều thời gian tìm hiểu em hơn, em là lớp trưởng của 1 lớp trong giảng đường, e là thành viên trong ban chấp hành chi đoàn trường, em là 1 cây văn nghệ xuất chúng với giọng hát trong trẻo, khả năng điều hành tốt, và thêm nữa là e có rất nhiều cây si xung quanh tôi biết được điều này khi tôi gia nhập hàng ngũ cây si.

Em ở trọ 1 khu trọ khá là sạch sẽ và độc lập, an ninh cũng rất tốt, e ở với 1 người bạn nữa. Do gia nhập đội ngũ những người tán tỉnh em nên tôi cũng đến chơi 1 vài lần và biết được điều đấy. Đối thủ của tôi thì nhiều lắm, tôi thì xe đạp cà tàng(bố tôi bảo ngày xưa tao khổ gấp ngàn lần mày mà vẫn học nên người thế nên là 5 năm đại học mày chỉ đi xe đạp thôi dù điều kiện có thừa mua xe máy cho tôi) trong đám người đến tán em, có kẻ FX, có kẻ wave thái, rồi dream thái đủ cả chẳng thiếu xe je, có kẻ ngày nào cũng có quà, có hoa. Còn tôi tôi chẳng có je tôi chỉ có ít sách vở học còn lại từ khóa trên cho em, chỉ có tài ăn nói làm em cười, có vốn hiểu biết về cái phố phường, đường xá hà nội.

Nhiều hôm đến nhà chơi tôi thấy e mặc váy, những chiếc váy bằng vải mềm má e hồng lên bên cái cái bếp dầu(sv ngày ấy chủ yếu đun bếp dầu) miệng e khe khẽ hát cái ngực nho nhỏ phập phồng theo từng lời hát, tôi chỉ biết đứng ngoài cửa nhìn e mà cảm giác ấm áp lạ thường, không khao khát thỏa mãn, không vồ vập, không sở hữu, mà chỉ muốn được ôm nhẹ vào lòng hôn lên mái tóc ấy vuốt ve nó. Muốn được che chở cho em, được san sẻ bữa cơm với em. Và dù có đôi lần tôi nhìn thấy dưới cái váy ấy là một chiếc quần lót trắng ôm gọn lấy vùng tam giác bí ẩn, lòng tôi cũng không hề vẩn đục. Tôi chỉ thấy hơi nóng người lên rồi lại bình thản cười hạnh phúc nhìn em.

Và đến lúc này đây khi chuẩn bị diện thoại cho em để hỏi thăm em bao giờ lên HN tôi vẫn chỉ là 1 cây si trong vô vàn những cây si khác đang muốn có em....

5. Chương 5

Tiếng chuông nhà e đổ dài , đến tiếng thứ tư thì có một giọng trung niên nghiêm nghị(bố em)vang lên “alo”. tôi hít sâu vào lồng ngực nói vài câu chào hỏi rồi xin phép được gặp em. Khi chiếc alo được bỏ xuống để bố e đi gọi e tôi mới thở hắt ra được, ông cụ nhà e Bôn chả kém gì em nên phải hết sức cẩn thận và giả nai tốt may ra mới chiếm được cảm tình. Giọng nói trong trẻo vang lên trong máy “alo ai đấy ạ!” tôi cười và nói “Anh đây!

Anh H đây bao giờ thì e lên hà nội thế’ nghe thấy giọng tôi e liền chuyển sang cái giọng tỉnh nghịch “em á! Em ko lên nữa đâu ở nhà bố mẹ kiếm chồng cho rồi!” Tôi liền đáp ngay “Ồ thế bố mẹ e lên gặp bố mẹ a xin em về nhà a rồi ah! Sao a không biết nhỉ chắc bố mẹ a muốn làm a bất ngờ! tẹ quá phải đi hỏi mới được” rồi tôi giả bộ gọi mẹ tôi mặc dù chả có ma nào ở nhà ”Mẹ ơi!!!!”. Giọng e hốt hoảng “Này này! Đùa hay thật đấy! Ngày mai e mới lên cơ!” Tôi cười hì hì rồi nói “Anh hỏi thế để mai a đón cái balo của em ấy mà! Còn em nếu có đi nhờ cái balo cũng được ko sao a không cảm”

Tiếng e cười giòn tan trong máy “Anh khôn nhĩ! Thế để e hỏi xem cái balo của e nó có quen biết anh không nhé!” Tôi bảo “Em hỏi làm gì cái balo nó lúc nào mà chẳng im lặng, mà im lặng là đồng y’ đấy e cứ thử hỏi mà xem” e lại cười và nói “Anh dẻo mỏ quá nhĩ! Chịu anh rồi đấy! nhưng ngày mai e không cần anh đón đâu mai e tự đi xe bus về không lạc đâu mà lo” Nghe thế là tôi tìm mọi cách năn nỉ ỉ ôi, dọa nạt đủ kiểu cuối cùng e cũng đồng y’ để tôi đón và tôi thăm sung sướng trong lòng nói chuyện thêm dăm ba câu chuyện nữa rồi cúp máy và chào em.

Đang mỉm cười đắc chí thì vô tình nhìn lên cuốn lịch treo tường thấy còn hơn 10 ngày nữa là valentine đến rồi, thăm nghĩ mình phải đẩy nhanh chiến dịch để đến ngày ấy còn có thể tỏ tình với em được. Từ giờ phải thân thiết với em hơn mức bình thường một chút không thể bỏ lỡ ngày này được.

Sáng sớm căn giờ xe e chạy là 6h sáng tầm 8h tôi đã có mặt ở bến xe Gia Lâm, đập con chiến mã cà tang gần 20km sang Gia Lâm khiến tôi mệt bỏ hơi tai nhưng cái niềm vui sướng được là kẻ đón e trong bao nhiêu kẻ ham muốn khác khiến tôi quên đi tất cả. Ngồi ngóng từng xe biển 14 đi vào tôi cứ mong sao đấy là xe em đi nhưng phải đến xe thứ 5 tôi mới thấy bày tay nhỏ bé của e vẫy vẫy qua cửa xe.

Lòng rộn rang tôi dựng con cào cào lại rồi chạy ra đón em! Đoàn khách đang chen dần xuống cửa xe, ai cũng đồ đạc linh tinh, tiếng lờ xe quất khách xuống nhanh, rồi tiếng người gọi nhau đón nhau í ới tạo lên mở âm thanh lộn xộn. Nhưng dường như tôi chẳng nghe thấy gì tôi chỉ chăm chú nhìn e, lúc e xuống e hất nhẹ mái tóc đã dài hơn trước tết 1 ít đôi má hơi hồng, cái trán dô lấm tấm mồ hôi, em mặc một cái áo phong màu hồng khoác áo khoác ngoài ko cài khóa và đeo cái balô sau lưng.

E đi giày thể thao và mặc 1 cái quần jean trông khá bụi, nhìn e toát nên vẻ năng động và rần rở. Em nở 1 nụ cười chúm chím trên cái miệng nho nhỏ xinh xinh, hàm răng trắng ngà và kêu tôi “A xe ôm đây roài!” tôi mỉm cười và chạy ra đón em, bất chợt cái balo căng phồng của e va vào 1 túi đồ của người khác và e mất thăng bằng ngã về phía trước. Vừa lúc tôi chạy đến, tôi vội đưa lấy hai tay ra đỡ em nhưng khoảng cách không đủ và hơi cuống nên vô tình tôi đỡ trượt cái eo của e và trượt lên cái ngực căng phồng sau lớp áo phong. Vừa chạm vào tôi thấy như điện giật, người nóng bừng lên, một cảm giác mềm mại như bông chạm vào tay tôi.

Tôi vội vàng chỉnh lại hai tay vào cái eo thon thả của e nâng e lên rồi kéo e vào lòng. Khuôn mặt e khẽ áp vào ngực tôi, tôi thấy 1 cảm giác lâng lâng khó tả. Em vội vàng đứng vững lại rồi đẩy tôi ra mặt đỏ rần rần, tôi thấy e xấu hổ vội nói ngay “em không sao chứ!” rồi không chờ e nói tôi đỡ lấy cái balo của e đeo vào mình. Em nhìn tôi rất lạ một ánh mắt có gì đó cảm kích vừa có cái gì đó xúc động xen lẫn với xấu hổ. Bỗng nhiên thấy e hiền hậu lạ thường e đi theo tôi và leo lên cái xe.

Phải một lúc sau trên đường về e mới lấy lại cái vẻ hoạt bát ngày thường, e kể về những ngày tết, rồi e kể a kia đến nhà chơi, a này thì điện thoại, a nữa thì gửi quà. Tôi nghe mà trong lòng dâng lên 1 niềm đố kỵ và ghen ghét chỉ muốn bảo “uhhh e theo các anh ấy đi! Sao phải khoe mãi” nhưng tôi nín lại chỉ ậm uhh rồi trả lời lơ đãng vài câu kiểu như “thế ah”, “hay nhĩ”, “sao nữa”. Em thấy tôi trả lời như thế mãi cũng chán chả nói je nữa. Tôi cũng im lặng đập xe về đến nhà em cho đồ vào nhà ngồi chơi 1 lúc rồi tôi cũng ra về!

Hôm đấy về xong tôi cũng giận em nên mấy hôm sau đi học tôi cũng không ghé qua lớp e chơi, cũng không thi thoảng buổi tối đến nhà e chơi! Tôi nghĩ chắc e chẳng thích gì tôi chẳng qua chỉ coi như bạn! Chắc e ấy thích những thằng đã lặn lội đến nhà em, những thằng không tiếc tiền buôn di động vào máy bàn với em, cả những thằng ngày tết tối cả khối tiền để chuyển hoa chuyển quà cho em. Tôi tự thấy cơ hội của mình chẳng có, tự dưng sao thấy e cao quá, chắc tôi không thể với tới được rồi. Trước đến giờ tình cảm của e chắc chỉ do tôi tự ảo tưởng ra mà thôi.

Cho đến ngày sát ngày valentine tôi vẫn chẳng có y’ định tặng e cái gì cả, định chon chặt trong lòng mối tình đơn phương. Nếu không có ngày hôm đấy....

6. Chương 6

Hôm đây là ngày cách valentine 1 ngày, người ta đã chuẩn bị hoa quà tấp nập, phố nhà tôi đã thấy bán hoa từ ngày 13 rồi, socola thì bày la liệt, tôi lơ đãng chẳng thêm quan tâm lắm. Đang đứng hóng gió làm vài động tác khởi động chuẩn bị ra sân Y đá bóng thì bà chị hàng xóm cũng đi ra. Nhìn thấy tôi bèn mở lời “Chà H dạo này lớn nhỉ trông ra đáng đàn ông rồi đấy! Thế đã mua gì để tặng em nào chưa? Có cần chị tư vấn gì không?” Bà chị này thì thoảng tôi vẫn nói chuyện cùng rất vui tính và tôi cũng hay tâm sự cởi mở với bà ấy!

Tôi đáp “chán lắm chị ah! E cũng có y’ định như thế nhưng có vẻ người ta không thích mình tặng rồi người ta lại từ chối thì muối mặt lắm! Thà không tặng còn hơn” Chị khẽ nhún mày “Có vẻ ah? Làm sao em biết người ta không thích em! Con gái không thích là nói thẳng hoặc ghét ra mặt chứ làm gì có chuyện là có vẻ nhỉ” Tôi bèn kể hết lại chuyện hôm đón em như nào, rồi e nói chuyện như nào tất nhiên là có cất bớt những chi tiết không cần thiết

Tôi tưởng nghe xong chị sẽ an ủi tôi ai ngờ chị phá lên cười! Chị cứ ôm bụng mà cười như nắc nẻ! Tôi tưởng chị cười vì tôi không nhận ra em không thích tôi từ đầu mà cứ cố tán nên tỏ vẻ khó chịu bèn nói “Chị cứ cười đi! Biết thế e không nói với chị nữa! E đi đá bóng đây” Chị xua xua tay rồi vừa nói vừa cười “Kh..ô..ng ph.. ải, ch...ờ ch..ị tí”. Sau khi ngớt cơn cười chị bèn xoa đầu tôi bảo “Ngốc lắm! cô bé đấy thích em rồi đấy! em còn chờ gì nữa” Tôi trở mặt lên hỏi “Sao chị lại nói thế! Chị không hiểu vấn đề hay giả vờ không hiểu thế? Nếu đúng em ấy thích em thì chị giải thích xem nào”.

Chị liền nói “Thường nếu mà con gái không thích ai nhất định không để người đó đón đầu, vì đã không thích thì không muốn làm người ta hiểu lầm” tôi cãi “Nhưng em ép em ấy, e dọa nạt là sẽ đứng cả đêm để chờ ngoài phố nếu ko cho đón nên em ấy mới đồng ý” chị lại cười tiếp “Không phải đâu dù e có tự tử thì nếu không thích thì chẳng thêm quan tâm đâu”. Rồi chị tiếp “Với lại nó kể cho e về các anh chàng kia là muốn trêu tức em, muốn xem em có ghen không để thử lòng e đấy! Con gái mà thường không nói thẳng ra mà hơi thích vòng vèo và bay bướm tí! Chị cũng từng được cửa cấm tán tỉnh nên chị hiểu! Anh nhà chị xưa chị cũng hay trêu cho ghen tức suốt đấy! Nếu là kẻ bỏ đi thì đấy chỉ là kẻ hời hợt tán được thì yêu ko tán được cũng chẳng sao! Còn nếu là kẻ ở lại và tiếp tục thì đấy mới là người có tình cảm lớn và vững vàng để vượt qua được! Con bé đấy nó có tình cảm với em và thông minh đấy! E định bỏ qua cơ hội này ah”

Tôi như người mù được phẫu thuật mắt! Liền phấn khởi hỏi chị “Thật thế hả chị? Thế bây giờ e nên làm thế nào?” chị trừng mắt “Còn làm thế nào nữa chuẩn bị quà mà tặng nó và tỏ tình đi còn gì nếu nó nhận quà mà không trả lại thì hãy tỏ tình luôn, còn nếu không thì hãy nghĩ là nó chưa muốn vội vàng quyết định chứ không phải nó không yêu em đâu” Tôi hơi chùn lòng lại nhưng vẫn hỏi tiếp “Theo chị e nên tặng gì bây giờ?” Chị suy nghĩ 1 lúc rồi đáp “Theo như em nói thì hôm nay hoa hồng và socola nó không thiếu đâu! Nó là con người của học tập em xem có cái gì liên quan đến học tập hoặc giúp ích cho nó trong việc học thì tặng nó! Còn cái gì thì tùy em chị ko rành như bọn e được” Nói xong chị cũng quay vào nhà để nấu nết bữa cơm chiều cho gia đình.

Tôi đứng một lúc rồi vui sướng hét lên 1 tiếng rồi chạy ra sân Y đá bóng! Chiều đá bóng xong về nhà nghỉ ngơi tắm rửa ăn cơm xong tôi mới ngồi tính xem tặng em cái gì. Gom góp tiền mừng tuổi còn lại được hơn 700k, tôi ngồi nghĩ nát óc xem nên mua tặng cái gì để tặng em. Nghĩ cái gì cũng chỉ được 1’ đầu lúc sau lại tự mình bác bỏ vì nghĩ ra những lí do để e có thể ko dung đến nó và vứt xó. Chán nghĩ tôi với lấy cái Walkman nhét vào tai để thư giãn. Chợt nghĩ ra sao mình không tặng em 1 chiếc walkman loại chơi băng và bắt đài FM chứ không phải loại nghe đĩa như của mình. Với cái đấy e có thể học tiếng anh, nghe nhạc, ghi âm, nghe Anh Quick và chị Snow mỗi buổi sáng chủ nhật. Em có thể mang đi học, mang về quê, thậm chí là đi ngủ.

Sung sướng với ý nghĩ ấy tôi bèn gom tiền vác con chiến mã chạy lên Hàng Bài chọn 1 cái walkman loại bắt được FM và nghe caset kèm ghi âm. Rồi tôi mua 1 cái băng nhạc có bài Trái Tim Không Ngủ Yên của Bằng Kiều(hồi đấy chưa bị cấm lưu hành các sản phẩm nhạc liên quan đến Bằng Kiều) hát. Chính đứng đến bài hát đấy rồi để nguyên lại mang ra ngoài hàng gói ghém cẩn thận.

Hôm sau tôi đi học xong về luôn kể bọn bạn à ơi Để chế với Half Life, tôi về thẳng nhà nằm trong phòng ngồi nghĩ kế sách cho tối hôm nay, phải thế nào để em ấy nhận quà, phải nói gì để e ấy xúc động mà đồng

y, phải tiếp cận như nào... Một loạt các câu hỏi xoay trong đầu tôi như thế cho đến tầm chiều thì tôi tạm chốt được một kế sách và tự hài lòng với mình.

Tối đến tôi nằm yên ở nhà xem ti vi với bố mẹ, xem hết thời sự đến xem phim đến mẹ tôi còn ngạc nhiên hỏi “Hôm nay không đi đâu hả con? Valentine mà ở nhà ah?” Tôi vẫn xem phim và đáp hồn nhiên “Vâng ạ”. Mẹ tôi nhìn tôi lạ lẫm(bình thường tối nào chả đi trồng cây si ngày này ở nhà thì chả lạ quá), một lúc sau mẹ tôi cũng lên phòng ngủ với bố. Tôi xem nốt phim nhìn đồng hồ đã hơn 10h tối bèn lên phòng thay quần áo chỉnh tề vuốt lại gói quà cẩn thận vào gầm cầu thang lòi ra bông hồng dấu kín đã mua từ chiều rồi rón rén lấy chìa khóa phụ mở cửa dắt con xe cào cào ra rồi nhẹ nhàng khóa cửa lại.

Gió tối lạnh thốc vào người khiến tôi khê rung mình. Buộc gói quà cẩn thận vào xe rồi tôi đạp xe đến nhà em. Cảnh hồng được dắt cẩn thận trên ghi đông xe đạp. Vừa đạp xe tôi vừa cố gắng hít thở không khí cho đầu óc tỉnh táo, tinh thần ổn định. Trên đường lác đác các đôi đang đèo nhau tận hưởng một tối valentine của mình, thì thoảng có tiếng cười chọc ghẹo nhau vọng lại khiến tôi càng cảm thấy quyết tâm hơn.

10h30 tôi có mặt ở cách cổng nhà em 30m, từ xa tôi thấy người và xe vẫn còn tấp nập lắm, hnay chắc e tiếp khách từ sáng cũng nên. Mỗi người lấy xe ra về kèm tiếng chào trong trẻo của e vọng lại thì hy vọng trong tôi lại nhỏ lại.

Cho đến người cuối cùng là 11h15' thì tôi gần như tuyệt vọng. Bao nhiêu y' chí sức mạnh hôm qua bà chị hàng xóm tiếp cho bay đầu cả. Kế hoạch cả chiều ngồi nghĩ cũng chẳng còn nhớ nó như nào mà áp dụng. Lòng tự tin của tôi bị lung lay dữ dội, tôi cứ 5' lại bước gần nhà e 1 chút, đến 11h45' thì tôi đứng đủ gần để nghe tiếng bạn em vọng từ trong phòng qua cái bờ tường có cắm mảnh sành chi chít

“Ái chà socola này ngon thế! Bóc thử gói kia đi mày!” tôi có cảm tưởng tiếng nói ấy như cả bức tường mảnh sành đổ sập lên người tôi. Tôi thấy đau nhói trong tim và vã mồ hôi vì run rẩy. Tôi định quay xe định lê bước ra về thì vô tình cánh hồng trên ghi đông quệt vào tay, gai nó cào nên 1 vết xước nhỏ. Cơn đau vô tình làm tôi tỉnh trí lại hơn.

Tôi nghĩ dù sao thì mình không tặng socola chỉ là cánh hồng và gói quà để giúp e học tốt. Nếu em từ chối mình vẫn có thể tặng em quà để giúp e học tốt và chúc e hạnh phúc. Tôi nghe có câu nói “Hạnh phúc là thấy người mình yêu hạnh phúc” và tôi nghĩ câu này bây giờ phù hợp với tôi trong hoàn cảnh này và tôi chắc rằng câu này phải nằm trong tác phẩm A.Q chính truyện vì câu nói nó dường như để tự an ủi mình hơn là một câu nói thật lòng.

Khê hít thật sâu nhìn đồng hồ đã 12h kém 10 tôi khê khàng đứng ngoài bờ rào gọi vọng vào tên em vì đã muộn rồi tôi không muốn vào. 1 câu không ai đáp, câu thứ 2 gọi to hơn 1 chút tôi nghe thấy tiếng bạn em vọng ra bảo e “hình như có ai gọi mày ngoài cửa” khi cả em và bạn em yên lặng hẳn tôi mới gọi câu thứ 3. Và giọng em trong trẻo lại vang lên “Ai đấy ạ!” tôi liền run run xưng tên tim đập thình thịch! Nghe giọng tôi xưng tên em liền đi ra chiếc dép tổ ong quệt trên nền nhà trong tối muộn dường như là những giây đếm ngược đến phút tận thế của tôi.

Em mở cổng đi ra nhìn tôi, tôi nhìn em lấp lánh dưới ánh đèn của cột điện, em đẹp quá mái tóc chải thẳng thần buông trên bờ vai, chiếc kính cận đã bỏ ra, trông đôi mắt em hơi đại nhưng ánh lên một niềm vui, chiếc váy xanh em mặc ôm khê lấy bờ vai để lộ cái cổ và 1 nửa bờ vai trắng ngần. Bộ ngực em khê nhô lên dưới cái váy xanh ấy. Chân váy xòe ra ôm lấy quá gối chân em, nhưng vẫn đủ lộ 1 đôi chân nhỏ nhắn trắng trẻo. Nhìn em tôi thấy lòng mình phơi phới trở lại tôi liền dắt xe lại gần em.

Khê chào em cười gượng tôi lấy bàn tay đã đầy mồ hôi lạnh run run cầm vào gói quà đưa em rồi khe khẽ nói “Anh tặng em!”. Em không nói gì cũng chẳng đưa tay ra chăm chú nhìn tôi đây âu yếm “Sao anh đến muộn thế? Mà tặng e nhân dịp gì vậy?” Tôi cúi đầu đi chân dưới đất một lúc rồi nhìn vào đôi mắt em không hiểu sinh lực và bản năng của tôi ở đâu mà miệng tôi bỗng cất lời “Quà này a tặng e nhân dịp 14-2! Anh đến từ sớm nhưng a đợi ở ngoài! Anh không phải người đầu tiên tặng em quà nhưng anh muốn là người cuối cùng!”

Em ngơ ngàng nhìn tôi hỏi “ Sao lại thế hả anh? Anh sợ gì ah” Tôi hơi tiến đến gần em rồi nói “ V..ì vì a nghe người ta nói! Chỉ có người yêu cuối mới là người ta sống trọn đời với họ” Rồi tôi nắm lấy tay em bàn tay tôi ướt sũng trơn tuột nhưng vẫn cố nắm vào tay em đặt vào em gói quà và nói “Anh tặng em! Và.. và anh quý em lắm! hãy là bạn gái anh nhé!”

Em nhìn tôi không rút tay lại không nói gì đôi mắt cứ nhìn tôi âu yếm và khẽ khàng chóp vào và cúi xuống. Không ai bảo tôi nhẹ nhàng kéo e vào lòng khẽ vuốt tóc em rồi hôn nhẹ lên mái tóc ấy. Em đắm nhẹ vào ngực tôi rồi cố rút người ra “Này em có bảo đồng ý đâu mà..” em chưa nói hết tôi đã nhẹ nhàng cúi xuống kề môi mình vào đôi môi nhỏ xíu căng mọng như quả dâu chín của em mà hôn. Em ứ ớ lấy tay đẩy tôi ra nhưng tôi to khỏe hơn em nhiều e không tài nào đẩy ra được.

Tôi khẽ đưa lưỡi luồn vào bờ môi chín mọng ấy, đầu lưỡi đi qua môi e thì bị chặn lại bởi hàm răng trắng ngần đều tăm tắp đang cắn chặn lại. Tôi vẫn đưa lưỡi quẹt nhẹ theo răng e vào đánh vào lợi em, 1 tay vòng xuống ngang eo em xoa cái eo tròn lẳn ấy. Em ngừng dẩy mắt e nhắm chặt hơi thở e đứt quãng và e hé dần hàm răng trắng bóc ấy ra, chiếc lưỡi tôi đi vào nhẹ nhàng và từ từ, cái lưỡi của e rút re chạm phải rồi thụt lui vào trong như muốn trốn tránh. Nhưng tôi đã xiết mạnh lấy e đẩy mạnh lưỡi mình vào cả người e cứng lại, bầu ngực tròn trịa của e giồng như cứng lên hơn tì vào ngực tôi khiến tôi nóng ran người

Nụ hôn đầu tiên cho người đầu tiên tôi yêu ngọt ngào thế. Cái lưỡi tôi điêu luyện cuốn quanh lưỡi em, cả người em mềm nhũn trong tay tôi. Không kiềm chế được tôi buông tay qua eo em chạm vào cặp mông mây mây ấy. Hai tay tôi vừa cảm nhận được bộ mông ấy và bóp nhẹ thì e lấy hết sức đẩy tay tôi ra mà rút người lại.

Tôi thấy e rưng rưng như chực khóc tôi bèn ôm chặt lấy rồi nói “Anh xin lỗi! tại a ko kiềm chế được! Anh yêu em lắm! em sẽ là vợ của anh” em không thối thức nữa khẽ đẩy tôi ra rồi nói “Ai thêm làm vợ a! a hư lắm” Rồi chạy biến vào nhà không quên giật lấy bông hoa trên ghi đông và nói vọng lại “e tịch thu không để a tặng ai nữa”

Tôi không đuổi theo em mà đứng lại 1 lúc tận hưởng cái cảm giác ngọt ngào ấy! Rồi tôi đạp xe về lúc đầu đạp nhẹ nhàng nghêu ngao hát! Rồi tôi đạp như điên! Tôi như sướng phát điên tôi muốn gào lên với cả cái HN này là em đã là người yêu tôi rồi! Sung sướng quá tôi chẳng buồn về nhà! Lao xe thẳng ra quán điện tử gần trường đánh để chế và half life cả đêm. Một đêm tuyệt vời và nhiều xúc cảm đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in giây phút ấy...

7. Chương 7

Sau buổi đấy tôi nghiêm nhiên trở thành người yêu em, và rồi chẳng bao lâu thì bạn bè tôi, bạn bè em, những kẻ theo đuổi em, những người ngưỡng mộ em cũng biết điều đấy. Bạn bè tôi khâm phục, bạn bè em thì ngạc nhiên còn những kẻ tổn hao công sức theo đuổi e thì đổ kỹ ra mặt. Tôi đắm mình trong niềm vui của kẻ chiến thắng và cơn say trong men yêu tình đầu, điều có lẽ đã làm tôi trở nên kiêu ngạo và ích kỷ hơn từ lúc nào không hay.

Yêu nhau! Như bao đôi yêu nhau khác tôi và em cũng có những giây phút lãng mạn. Những buổi đạp xe ra vắng bác hóng gió xem lễ hạ cờ, những buổi dã ngoại ra ngoại thành với bạn e hoặc bạn tôi. Rồi những lần tôi chở e dọc phố phan đình phùng để e được ngắm hai hàng cây xanh mướt và để tóc bay dưới những làn gió, em khẽ tì chiếc ngực căng phồng nhựa sống vào lưng hai tay ôm nhẹ lấy eo tôi và khẽ khẽ cất tiếng hát “Có phải anh là mùa thu hà nội, ngày sang thu e lột lá anh nằm...” Tôi mỉm cười hạnh phúc và đưa tay xiết chặt lấy tay em.

Những trận bong tôi tham gia luôn có mặt e cổ vũ, những tiếng reo hò vô tư của em làm không chỉ mình tôi mà cả đội bóng hưng phấn, em hòa mình vào các bạn nữ lớp tôi để chăm sóc và cổ vũ đội bóng. Còn những lần e diễn văn nghệ hoặc đóng kịch hay hùng biện tôi luôn có mặt ở hàng ghế sát hàng ghế đại biểu để ngắm nhìn và vỗ tay dành tặng em. Như bao đôi yêu nhau khác chúng tôi cũng giận nhau cãi nhau như bình thường. Em giận vì tôi mãi mê điện tử đến trễ hẹn, tôi giận vì e là con người của công chúng quá, lúc nào cũng thấy e tất bật với các công tác đoàn đội. Nhưng bao giờ thì tôi cũng chủ động làm lành bằng những câu đùa cười chọc tức em.

Mọi thứ cứ êm đềm trôi đi như một dòng sông bình yên và phẳng lặng, tình cảm chúng tôi dành cho nhau vẫn trong sáng. Ngày ấy bạn có thể xe đạp đánh bại ô tô để tán gái nhưng bạn khó có thể 1 bước bụi rậm, 2

bước nhả nghỉ và bước thứ 3 có thể là bệnh viện phụ sản được như giờ, mà em của tôi sống khá nguyên tắc tuy hơi bốc đồng nên yêu e đến tháng thứ 2 tôi vẫn chỉ là ôm hôn em, bàn tay tôi chỉ thi thoảng được di chuyển lướt qua cái mông tròn mây mây của em. Tôi cũng không lấy đấy làm phiền muộn nhiều vì tình cảm tôi dành cho e cũng trong sáng lắm cho đến một buổi chiều giữa tháng 4 thì mọi việc đã theo một hướng khác.

Chiều hôm ấy tôi ngủ dậy làm nốt phần bài tập trên lớp thì có tiếng điện thoại dưới nhà. Đặt chiếc bút trên bàn tôi đi xuống nhà nghĩ thầm chắc mẹ gọi dặn mua cái gì để chiều về mẹ nấu. Tôi lững thững xuống gác tiếng điện thoại vẫn vang lên trong căn nhà vắng hoe chỉ có mình tôi. Nhắc máy “alo” tôi nghe có 1 giọng con gái nhỏ nhẹ “Đây có phải là nhà của bạn H không ạ” tôi đáp “Đúng rồi! mình H đây! Ai đấy ạ” Giọng con gái quen quen ấy đổi giọng hơi gần lên 1 chút “Nhận ra ai không?” tôi ngờ ngợ “Nghe quen lắm nhưng mình chưa nhận ra! Xin lỗi ai đấy ạ?” Giọng con gái trong trẻo nói gần như quát xen lẫn cảm xúc ầm ừ “Cháu Lan đây! Cậu quên cháu rồi nhé! Thế mà dám bảo là sẽ gọi cho cháu”

Tôi giật mình “Ồ Lan ah! Cậu xin lỗi cậu làm mất số điện thoại và nick của cháu không làm cách nào xin lại được!” cháu tôi vẫn cao giọng trong máy “Cậu nói dối! cháu không tin lên đây lại bám theo các em ở trên đây thì làm gì có cháu chất nào mà nhớ đến nữa” Tôi cuống cuống giải thích một hồi, sao mà giải thích cái mà nó là sự thật hiển nhiên khó thể chả giống như giải thích để thanh minh hoặc bịa ra giải thích tí nào, nó dễ dàng hơn nhiều.

Mãi rồi Lan cũng dịu cái giọng lại, Lan bảo Lan chờ mãi không thấy tôi liên lạc nên đã về nhà cụ (tức ông nội tôi) xin số để gọi cho tôi. Hai cậu cháu lại rôm rả buồn chuyện như ngày nào! Lan bảo Lan liên lạc với tôi vì Lan vừa quyết định tập trung thi khối D nên muốn hỏi qua ý kiến tôi thế nào! Cả lớp Lan toàn thi khối C thôi chả mấy người lựa chọn khối D như Lan mà Lan chỉ muốn nghe ý kiến của tôi chứ bố mẹ Lan thì Lan chẳng thèm nghe vì toàn bắt Lan thi khối C.

Tôi hỏi qua về tình hình học hành của Lan rồi mới bảo “tiếng anh với văn của cháu thế là ổn rồi toán thì hơi yếu nhưng cậu sẽ kèm cho dần từ bây giờ sau đó nghỉ hè cậu về kèm thêm 1 tháng nữa rồi đi thi là ổn” Lan reo lên 1 tiếng “yeah” rồi thắc mắc hỏi “Nhưng kèm từ bây giờ thì kèm như thế nào hả cậu? Chẳng lẽ bắt cậu về đây rồi lại đi lên đây ah?” Tôi cũng lung tung ậm uhh nghĩ mãi rồi cũng nảy ra một ý “Hay là như thế này! Khi nào học toán cháu chuẩn bị sẵn những bài cần hỏi gửi mail hoặc điện thoại cho cậu nếu cậu ở nhà! Khi nào giải xong cậu sẽ ra hàng net và điện thoại cho cháu ra cùng! Cậu sẽ giảng bài cho cháu qua chat chit nhé! Được không?”

Lan ồ lên 1 tiếng rồi đáp “Hay đấy! cậu đúng là thông minh không bỏ công cháu lặn lội về chỗ cụ lấy số điện thoại của cậu! Thế thống nhất như thế cậu nhé từ mai 2-4-6 cháu sẽ tập trung ôn tập môn toán và cậu nhớ check mail thường xuyên nhé” Tôi đáp “Rồi! không vấn đề gì! Với lại chiều nào tầm này cậu cũng ở nhà! Có gì cháu cứ điện đọc đề bài rồi tối ra hàng net cũng được” Lan cười giòn tan rồi đáp 1 giọng trong trẻo như chuông “Vâng ạ! Thế cậu ghi giúp cháu số dt nhà cháu với nick Yahoo của cháu nhé”

Tôi lật đặt lấy bút và xé vụn tờ lịch ra ghi! Chiếc bút viết mạnh lên tờ giấy như muốn đục thủng tờ giấy. Xong xuôi Lan chào tôi và cúp máy! Còn tôi cầm lấy tờ giấy và học thuộc lòng luôn từng chữ từng số trong đấy! Tôi không thể để mất Lan một lần nữa tâm trí tôi lại hiện về hình ảnh 1 cô cháu gái xinh đẹp vô cùng quyến rũ và dễ thương. Và những kỷ niệm ngày tết ủa về khiến máu trong người tôi nóng dần, cảm giác ham muốn tưởng tắt lịm từ lâu lại sống lại! Tôi đi vào nhà vệ sinh và làm nốt công việc mà một thằng con trai khi thèm khát vẫn làm.

Ngày hôm sau tôi đã có cuộc gọi đầu tiên và bài toán Lan hỏi! khá dễ dàng tôi đọc lời giải và giảng luôn cho Lan qua điện thoại khiến Lan rất khâm phục. Những ngày sau các bài toán khó dần do tôi cũng quen nhiều kiến thức thời cấp 3 nên phải ôn lại một chút nên hẹn Lan tối ra mạng để giảng. Và cứ thế tuần 3 buổi tối tôi ra mạng vừa giảng bài vừa tâm sự với nó, những câu chuyện không đầu không cuối nhưng đều khiến cả tôi và Lan vui vẻ.

Nhưng khi mà tôi vào mạng thường xuyên để giảng bài cho Lan cũng là lúc trong khi chờ Lan hiểu ra một vấn đề hoặc chép lại các lời giảng của tôi hoặc đôi khi là Lan ra muộn thì tôi thường giết thời gian bằng việc vào các trang web có nội dung không tốt cho cái tuổi của tôi điển hình là Tinhdonphuong . Tôi đắm chìm trong những bức ảnh chụp đầy đủ các tư thế của các cô người mẫu châu á, châu âu.

Mắt tôi sáng theo từng dòng chữ của những câu chuyện khiêu dâm mô tả kỹ cái cảm giác làm tình. Rồi những video clip sống động của những đôi trai gái làm tình với nhau mọi tư thế! Tất cả những điều đấy thổi bùng lên cái ham muốn trong người tôi lên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Nó khiến tôi trượt dài trong những đêm mộng tinh. Những buổi sáng thức giấc với mùi tanh nồng và cái quần ướt sũng. Và nó gây nghiện cho chính bản thân tôi, có những tối cháu tôi ko hẹn nhưng tôi vẫn ngồi lì ở quán net để thỏa mãn tình cơn nghiện.

Rồi những cơn mộng tinh xuất hiện ít dần đi vì tôi đã tự sướng ỉnh nhiều hơn có những buổi chiều ngồi nhà tôi ra vào nhà wc đến 3 lần để được tự thỏa mãn! Và trượt dài trong những đam mê tội lỗi như thế nên ánh mắt tôi đã nhìn em khác trước nhiều...

Sau những đam mê và chìm đắm trong các đêm mộng tinh cho đến những lần tự sướng. Ánh mắt tôi đã nhìn em khác dần đi, tôi nhìn e với ánh mắt khát khao đầy nhục dục hơn. Tôi hay đi sau em để được nhìn vào cái eo thon thả phối hợp với bộ mông tròn mẩy sau lớp quần jean thành một đường cong huyền ảo.

Những lần em ngồi sau xe ôm tôi, tôi lấy tay kéo chặt e vào lưng để cái ngực đầy nhựa sống áp vào lưng tôi, những cái hôn tôi trao em thường vượt ra ngoài biên giới của đôi bờ môi chín mọng ấy, chiếc lưỡi trườn ra khỏi bờ môi em như con rắn rờ hang lườn lách xuống cằm, xuống cổ rồi ham muốn đi sâu vào ngực trước khi bị chặn lại bởi đôi bàn tay và giọng nói gay gắt của em.

Và em một con người tinh tế và thông minh cũng nhận được ra rằng tôi có cái gì đó khác biệt, em hay răn đe tôi hơn, nói nhiều hơn về việc e muốn có một đêm tân hôn đúng nghĩa, muốn dành sự trong trắng cho chồng em trong ngày ấy. Còn với tôi những lời răn đe bóng gió ấy không bằng những cơn bão ham muốn trong lòng tôi đang ngày một tăng cấp theo những lần online bên Tinhdonphuong . Thế nên nó chỉ như nước đổ đầu vịt gió vào nhà trống.

Tôi tìm cách đưa e về nhà trong những buổi chiều bố mẹ đều đi vắng nhưng e cương quyết không. Em bảo không phải e không muốn về nhà anh mà e muốn chúng mình yêu nhau thêm 1 thời gian nữa, em chín chắn hơn, tình cảm chúng mình lớn hơn thì em sẽ để anh dẫn e đến nhà ra mắt. Em muốn e không phải là tuyệt vời và hoàn hảo trong mắt bố mẹ tôi thì chỉ ít cũng được bố mẹ tôi khen tôi là đã không chọn nhầm người.

Một lần trời hơi oi bức tôi mặc chiếc quần sooc lửng qua nhà em như mọi khi đi dạo chơi. Em mặc một chiếc váy khê xòe ra đến ngang gối, và một chiếc áo phông loại không phải áo bó, và tôi thấy lấp lóang trong cái áo phông ấy là 2 cái đầu ti nhỏ nhỏ ti vào áo. Hóa ra em quên mặc áo ngực, tôi giả vờ như không biết thậm chí đến khi e bảo tôi quên một thứ ở nhà tôi vẫn tảng lờ như không biết và bảo em “mình đi dạo một lúc rồi về ấy mà”.

Đạp xe ngang qua công viên thống nhất tôi bèn rủ em vào đi dạo quanh hồ bầy mẫu. Em ngập ngừng bảo trong này tối quá e ngại lắm. Tôi chặn lời em bằng cách chỉ cho em thấy những cột đèn sau những bóng cây, những cụ già rồi trai gái thanh niên trung niên đủ các hạng người đang đi lại tập thể dục cười nói. Tôi bảo ở ngoài nhìn vào thì tối do cây phía ngoài che chứ vào trong đấy sáng hơn cả lăng bác. Em xiêu lòng và gật đầu với tôi.

Tôi mừng rơn đi xe vào cổng mua vé rồi gửi xe, không quên lấy thêm cho e 1 cái kẹo apelibe. Hai đứa đi dạo một vòng e vừa đi vừa kính ngạc nhìn các đôi tình nhân ôm nhau hôn nhau và thể hiện 1 số tư thế khó coi.

Em khẽ nín nhẹ tay tôi “Sao họ vô tư thế anh nhỉ? Bao nhiêu người đi đây mà..” Tôi ngắt lời “Tình yêu mà em! Nhà trọ đông người, phố xá sáng trưng, bắt buộc đi họ mới phải vào đây thôi! A và e học chung trường và cũng ở khá gần nhau còn đỡ người khác còn phải đạp cả 20 cây số đến với nhau nên việc đấy bình thường thôi em” Em vẫn còn thắc mắc định hỏi tôi nhưng tôi đã kéo em đi và khe khẽ hát “Cô bé ơi hãy yên lặng cho người ta hôn” em nhéo tôi 1 cái đau điếng rồi khẽ cười bám theo tôi.

Đi bộ được 1 vòng hai đứa mỗi nhừ nhưng tìm mãi không được một cái ghế nào ở chỗ có đèn sáng cả vì bị chiếm hết cả mãi tôi cũng tìm thấy một cái ghế ở 1 khu khá tối tăm và ít người qua lại. Em sợ sệt ngại ngần “Thôi em không vào chỗ đấy đâu! Sợ lắm” tôi bảo “Vào ngồi 1 tí thôi a mỗi chân lấm rồi mai lại kiểm tra chạy 100m nữa em không thương anh ah” em ngập ngừng nhìn quanh rồi nói “nhưng chỉ nghĩ 1 tí rồi đi thôi đấy! e ko thix ngồi chỗ tối như này” tôi khẽ gạt đầu rồi kéo em vào chiếc ghế ấy.

Nghỉ ngơi 1 lúc tôi bắt đầu kéo e tựa vào người tôi, tôi kể những câu chuyện gây cười để xua đi những nỗi

sợ hãi và lo lắng trong em. Rồi khi e bắt đầu bớt sợ hãi và yên tâm hơn e bắt đầu cất tiếng hát, em hát “QN thân yêu ơi trong tình yêu quê hương có 1 tấm lòng! Dành cho a người mà em yêu quý vô cùng...” em hát còn tôi lại đắm chìm trong những tính toán làm thế nào để đi từng bước khám phá cơ thể em.

Tôi khẽ áp má mình vào đầu e, tóc e lòa xòa bay vào mũi và khẽ cù lên mặt, mùi hương từ đầu gối và sữa tắm của cơ thể em len lỏi vào mũi tôi làm người tôi nóng ran. Không kìm nén được tôi bắt đầu cúi xuống lần tìm đến môi em, hai bờ môi em cũng khẽ he hé như đóa hoa hàm tiếu, hơi thở e nhẹ nhàng, đôi mắt e khẽ nhắm lại. Hai bờ môi gặp nhau, 2 đôi mắt nhắm lại và cái lưỡi của tôi nhẹ nhàng luồn qua bờ môi em đi vào, lưỡi em bây giờ không còn rụt rè như ngày nào nữa nhưng cũng không quá mạnh bạo mà đẩy e áp. Nó cuộn nhẹ vào lưỡi tôi đánh qua bên trái, rồi sang bên phải, đôi khi đẩy mạnh khiến lưỡi tôi phải rút về. Thi thoảng e lại tinh nghịch nút mạnh lưỡi tôi khiến tôi ứ ớ lấy sức rút về và khi rút được về thì chiếc lưỡi nóng ẩm của e lại tràn qua bờ môi tôi lùa qua kẽ răng đi vào trong tìm lấy lưỡi tôi xoa nhẹ nhẹ.

Bàn tay tôi bắt đầu hoạt động, tôi xoa nhẹ cái lưng phẳng phiu không còn bị vướng bởi quai áo lót. Rồi khẽ luồn tay vào lưng em xoa lưng, e lấy tay kéo tay tôi ra nhưng e không đủ sức khi mà hơi thở của e bị tôi chặn lại ngắt quãng bởi những cú đánh lười điêu luyện, và tay e thì quá mềm yếu trước sức trai cường tráng vận động thể thao suốt ngày như tôi. Tôi cứ thế xoa lưng, rồi cái lưỡi bắt đầu di chuyển qua khỏi miệng em lần trườn trên mặt em lên đôi mắt nhắm nghiền, rồi di chuyển đến tai em, chiếc lưỡi đưa vào tai em e khẽ rung mình nổi gai ốc và nói “buồn em” nhưng tôi kệ tôi vẫn cho lưỡi mình đi xuống gần gáy rồi trườn lần sang cổ em. Em yếu ớt kháng cự và khẽ rên lên nhẹ nhàng trong hơi thở ngắt quãng.

Cứ thế tôi để e đỡ dẫn trong những nụ hôn dài bất tận của tôi, bàn tay tôi như một nhà thám hiểm chạy khắp cơ thể em, cho đến khi tôi tìm vào vùng cấm thì em tức giận mà thét lên “a ngừng ngay” và đứng hẳn dậy gờ tay định tát tôi bỗng tôi thấy e nhìn ra sau tôi ứ ớ “a á a...” tôi quay người lại một bóng người đang ngồi sát đến ngang ghế đang ngồi của tôi bật dậy và chạy đi.

Tôi bang hoàng nghĩ chắc bọn biến thái rình xem mình hôn nhau. Vừa quay người lại đuổi theo e đã núp tay tôi lại run run chỉ vào túi quần sau của tôi, tôi cúi xuống nhìn rách nham nhở để lộ cả chiếc quần đùi kẻ ca rô bên trong. Tôi giật mình kêu “thôi chết ví của anh!” vậy là toàn bộ giấy tờ tùy thân và vé xe đã không bay theo bóng người vừa nãy. E vội giục tôi chạy ra chỗ để xe. May mắn là con chiến mã vẫn còn tuy nhiên tôi phải bồi thường tiền vé xe may mà e dễ thương nên xin xỏ được sau khi tôi làm tờ cam kết để lại.

Sau tối ấy em cũng không trách móc giận dỗi gì nhiều chỉ nghiêm cấm tôi không được làm như thế. Muốn làm như thế anh hãy là chồng em và giọng e không hề đùa tí nào. Tôi cũng thấy mình man mác nếu không có thằng rạch túi kia chắc e đã tát tôi và khéo không bao giờ cho tôi cơ hội nhìn mặt nữa. Một bài học để đời nhưng dường như chẳng giúp gì được tôi trên con đường sa vào tội lỗi

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Sau sự cố đẩy em và tôi đều bước vào kỳ thi học kỳ thể nên chúng tôi đều tập trung ôn thi chỉ thỉnh thoảng gặp nhau và chủ yếu là điện thoại cho nhau. Cháu tôi cũng tập trung cho thi tốt nghiệp nên tạm hoãn việc dạy kèm qua internet. Tôi trở nên rảnh rang hơn nên thời ngoài thời gian dành cho ôn thi tôi vẫn tiếp tục cập nhật những điều mới mẻ trên các website có nội dung không lành mạnh.

Đêm đêm tôi vẫn mơ về em người con gái tôi yêu, mơ về cô cháu gái xinh đẹp với thân hình bắt mắt và giọng nói trong trẻo, rồi lịm đi trong những cơn mê man về các tư thế làm tình mà trí tưởng tượng của tôi có thể tự vẽ ra trong mơ.

Kỳ thi kết thúc cũng là lúc tôi thấy mình hừng hực ham muốn hơn bao giờ hết, nhưng em của tôi thì bận rộn và lúc nào cũng sẵn sàng cho tôi những bài giảng về tình yêu trong sáng, răn đe tôi bởi những đòi hỏi có phần đi quá giới hạn em cho phép. Nên tôi chỉ biết tìm về với căn phòng riêng nơi những cơn mộng tình xuất hiện, mò vào nhà wc nơi những lần tự sướng ngày một dày đặc hơn.

Cuối cùng thì nghỉ hè cũng đến, em của tôi mang màu áo xanh tình nguyện đi lên miền tây bắc của tổ quốc, mặt e rạng rỡ miệng e nói cười như chim sáo sậu trong ngày lên đường. Em ôm và hôn lên má tôi ngày tôi ra tiễn, khối kẻ đứng nhìn với niềm ghen tị còn tôi thấy nụ hôn của e nhạt nhòa quá, nhạt vì thấy e hớn hờ khi xa tôi, nhạt vì những niềm khao khát thầm kín trong tôi còn hơn cả một nụ hôn ấy. Em lên xe cánh tay nhỏ bé vẫy vẫy ra ngoài cửa xe cho đến khi khuất hẳn trong đường phố đông đúc và bụi mù.

Đạp nhẹ con chiến mã về nhà lòng tôi chợt thấy trống vắng lạ thường, nhưng về đến nhà tôi đã thấy lòng mình phơi phới trở lại sau 1 cú điện thoại. Vẫn là tiếng “alo” trong trẻo và đầy tình nghịch như mọi hôm nhưng hôm nay giọng của cháu tôi như mở ra trong tôi một niềm vui mới. Tôi phần khởi hẹn cháu qua điện thoại ngày mai cậu về nhà cụ (ông nội) và cháu cũng sẽ khăn gói xuống ở đây để hai cậu cháu ôn thi. Và cái chiến dịch còn dang dở ngày nào lại bắt đầu trở dậy trong tôi. Tôi từ từ sửa soạn đồ đạc để về quê, tuy bề ngoài tôi bình thản gói ghém đồ đạc nhưng bên trong tôi cái khao khát chiếm đoạt và thỏa mãn đã lớn hơn rất nhiều

Chiếc xe khách khởi hành từ bến xe Giáp Bát bắt đầu lăn bánh, những tia nắng sớm xuyên qua cửa kính rọi vào chỗ tôi ngồi như muốn soi sáng cái tâm trí đang mải mê nghĩ về những ham muốn đầy tội lỗi. Rồi tia nắng ấy cũng cao dần lên theo thời gian xe chạy và thoát dần khỏi chỗ tôi ngồi như một sự rời bỏ đầy bất lực. Xe không đông lắm trên chiều đi về chỉ có những chuyến xe ngược chiều là chật ních những sĩ tử lên Hà Nội ôn thi mang theo những khát vọng của bản thân, niềm hy vọng của gia đình và danh vọng trong tương lai. Tài xế thì cho xe chạy chậm chậm để có bắt thêm khách còn anh lơ xe hò hét bên cửa lên xuống để bắt khách và mời chào khách. Tất cả những khung cảnh ấy cho tôi thấy được sự khắc nghiệt của cuộc sống, những sĩ tử cố gắng chen chân vào đại học cũng như anh lơ xe chen chân trên đường để cố kiếm lấy những đồng tiền đánh đổi bằng mồ hôi công sức của mình.

Tôi mỉm cười tự thấy mình suy nghĩ vẩn vơ và triết-mác quá. Khe khẽ vặn nhỏ cái volume của chiếc walkman quen thuộc đang chạy bài Don't wana lose you now của BSB. Khẽ kéo chiếc mũ lưỡi trai xuống ngang mắt tôi nhắm mắt lim dim chìm vào giấc ngủ trong giai điệu của bài hát.

Chiếc xe giật lên khi đi phải ổ gà khiến tôi tỉnh giấc, mở mắt nhìn qua cửa sổ tôi đã thấy hai bên đường là các cánh đồng lúa chín vàng, thấp thoáng trên những cánh đồng là những chú bù nhìn rơm đủ loại làm từ nhiều chất liệu khác nhau để giúp xua chim sà xuống ăn lúa. Tôi thầm nghĩ “ Sắp về đến nhà rồi! nhanh thật” tôi vội vàng vươn người lên cho xương cốt thư giãn thu gọn cái walkman và với cái balo trên đầu xuống cho vào rồi khẽ gọi anh tài xế “Anh ơi đến đầu xóm 6 cho em xuống nhé!” Tiếng anh tài xế đáp lại uể oải vì phải lái suốt chặng đường dài “Được rồi ra ngồi đầu xe đi”. Lách mình khỏi hàng ghế tôi đi lên đầu xe ngồi. Nhìn qua cửa xuống tôi thấy con đường làng quen thuộc giờ đang trải đầy rơm, lác đác đã có nhà chõ lúa về nhà! Những con trâu trong vụ mùa béo căng múp míp sừng đen láy và làn da đen trơn bóng. Hơn 5 tháng trôi qua đường làng vẫn vậy chưa có gì đổi mới hơn so với ngày tết.

Chiếc xe chạy hơi chậm lại, anh lơ xe mở cửa rồi vẫy tôi bảo tôi nhảy xuống. Xe chạy quá nhà chú tôi mất 1 đoạn tôi ngao ngán lắc đầu rồi đi bộ về phía chú! Một vài người trong làng đi qua nhận ra tôi chào và hỏi thăm bố mẹ. Tôi mặc dù chẳng biết họ là ai cũng khẽ nhướn miệng cười và chào hỏi lại. Tiếng họ vọng lại từ phía sau tuy nhỏ nhưng tôi vẫn nghe rõ “Chà đích tôn nhà ông G ngày càng lớn và đẹp trai nhỉ!”. Khẽ cười sung sướng nhưng tôi vẫn giữ im một khuôn mặt tỏ vẻ không quan tâm.

Bước đến đầu ngõ nhà chú đã thấy con gái út chú đang nhảy lò cò với mấy đứa bạn. Thấy tôi nó nhào tới “Ah anh H! Anh H về” rồi lao vào bám lấy chân tôi vùi quà. Lấy gói kẹo đưa ra cho nó mới được nó buông tôi bước tiếp vào trong nhà chú. Một giọng nói từ bờ ao vang ra “Ái chà! Đích tôn về thăm ông nội đây hả” tôi nhìn sang ngưỡng ngưỡng chào thím “Cháu vừa về xong thím ạ! ở nhà mọi người khỏe cả chứ ạ?” Thím đơn đả “Mọi người vẫn khỏe cháu ạ! Thế bố mẹ ở trên đấy vẫn đi làm đều chứ hả? Không đưa cô nào về ra mắt ông nội ah? Tuổi này ở làng là phải 2 con rồi đấy chứ” Tôi lè lưỡi lắc đầu “ Xấu zai như cháu ma nào nó thêm hả thím” Thím bật cười “Chỉ khéo mồm! vào rửa rửa qua cái mặt đi”

Như thường lệ tôi rửa mặt lau qua người dưới làn nước giếng mát lạnh quê nhà rồi khẽ khàng vượt rào đi sang nhà ông! Ông bất ngờ khi thấy tôi xuất hiện vì tôi về không báo trước. Ông vui lắm cười móm mém rồi xoa đầu tôi, hai cánh tay gầy guộc ôm lấy tôi như muốn thể hiện tình yêu với thằng cháu đích tôn của ông. Bà cũng chạy từ bếp lên nhìn tôi đầy ngạc nhiên và vui lắm.

Tôi về chơi hai ông bà cười nói cả ngày! Hỏi tôi đủ thứ chuyện mặc dù tôi tin chắc chỉ đến tuần sau là quên

hết. Cát gọn đồ đạc và quần áo tôi lấy chiếc điện thoại bụi bặm trong góc nhà vì ông và bà chả mấy khi dung quay số cho bố báo là tôi đã về đến nhà. Sau đấy là quay số cho cô cháu gái, giọng nó nhí nhảnh trong đt làm tôi quên đi cảm giác mệt nhọc sau một chuyến đi dài “cậu về rồi cơ à? Nhanh thế! Thế mai cháu xuống rồi ở nhà cù luôn cậu nhé! Chiều tối mẹ cháu về cháu sẽ xin phép” Tôi gật gù hải lòng buồn thêm dăm ba câu với nó rồi cúp máy.

Tôi lấy bộ đồ rồi xách nước vào nhà tắm để tận hưởng dòng nước mát lạnh của làng quê trong ngày hè oi bức. Tôi xối nước tắm rửa xong rồi vào nhà ngồi đàm đạo với ông về học hành chí hướng và các vấn đề họ hàng khác. Đến khi bà dọn mâm ra đã gần 7h tối, 2 ông bà và tôi ăn cơm bên ánh đèn điện tù mù vì điện yếu (ngày đấy ở quê điện thường rất yếu). Vừa dọn mâm tôi đã thấy tiếng xe máy ngoài ngõ rồi cháu tôi và mẹ Lan xuất hiện. Nó hí hửng chạy vào kêu ầm lên “Cậu ơi! Cậu ơi! Đâu rồi! Mẹ cháu cho cháu đến luôn đấy” tôi khẽ cười xoa vào mái tóc mượt mà của Lan mà mắng yêu “làm gì mà như trẻ con thế! Lớn tướng rồi! không vào chào ông bà đi” Lan khẽ kêu “Chết cháu quên mất” rồi lẹ làng chuồn vào trong nhà cất giọng trong trẻo chào ông bà.

Mẹ Lan dựng xe rồi vào theo sau xách theo 1 lô lốc đường sữa các thứ để tắm bổ rồi vào chào ông bà. Khi mọi người đã yên vị chị bèn nói “Lan cứ đòi xuống đây để cậu dạy kèm! Chị cũng rất ủng hộ lên bảo Lan đi luôn chứ chờ mai thì mất thời gian quá! Chị tin tưởng ở cậu nên cậu nhớ kèm Lan cho cẩn thận! Quần áo Lan mang đây cả rồi! Cho Lan ngủ ở đây với ông bà luôn! Đến ngày đi thi thì chị cũng giao cho cậu đưa Lan đi thi giúp chị!” Tôi vâng dạ rồi nói “Thực ra L nhà mình học khá tốt rồi xuống đây em chỉ giúp thêm một số thứ về các kinh nghiệm thi cử và tâm lý đi thi cho vững hơn là được” nghe thế cháu tôi khẽ hé hàm răng trắng bóc đều tăm tắp như ngô cười nhìn tôi còn mẹ Lan thì nói “Tùy hai cậu cháu! Nhớ là bảo nhau học để thi đỗ đấy không là chị chả biết chui vào đâu mà trốn đâu” Rồi chị dặn dò thêm con cháu tôi về việc ăn uống dọn dẹp, nói chuyện với ông bà nội 1 lúc rồi chị cũng xin phép ra về kéo muện.

Sau khi tôi tiễn chị đi rồi! vào nhà đã thấy tiếng nước trong nhà tắm dội ào ào. Tôi chắc là con cháu tôi đang tắm nên nằm dài trên vông nghe nhạc. Đang nghe nhạc và lim dim tôi chợt thấy có một mùi hương như hương hoa nhài xộc thẳng vào mũi tiếp đấy là hai chiếc tai nghe bị giật ra và 1 giọng nói vang lên như chuông “Nghe nhạc gì thế? Để cháu nghe thử xem nào? Chắc lại BSB chứ gì” rồi Lan cầm tai nghe vào và gật gù ra về ta đấy đoán chuẩn quá. Lúc này tôi mới nhìn kỹ nó.

Dù dưới ánh đèn điện mù mờ nhưng vẫn thấy ở Lan toát ra một vẻ đẹp vừa khiêu gợi vừa ngây thơ trong sáng. Vầng mi cong vút bên đôi mắt to tròn, cái sống mũi thẳng tắp, khuôn mặt trái xoan, bờ môi cong nũng nịu, hàng răng trắng bóc. Mái tóc đã dài hơn trước khẽ buồn dài trước ngực. Những giọt nước từ tóc thấm vào cái áo phông Lan đang mặc làm lộ ra chiếc áo lót và bộ ngực căng phồng đầy sức sống. Chiếc quần lửng của Lan dường như quá ngắn bởi đôi chân dài miên man trắng trẻo và không gọn 1 vết sẹo, cái eo thon thả và phẳng lì.

Khi Lan khẽ quay lưng lại tôi thấy bộ môn của Lan như muốn làm nổ tung đôi mắt tôi, Lan căng tròn dưới cái quần lửng và rung rinh nhẹ nhàng theo cử động của nó. Mặc dù vừa tắm nước lạnh nhưng không hiểu sao người tôi cứ nóng ran tim đập thình thịch mồm miệng cảm thấy khô khốc. Khẽ nuốt nước bọt vào họng tôi giả vờ xông đến cướp lại chiếc máy nghe nhạc vừa hét “Trả cậu đây không được nghe cái đấy đâu” thấy tôi nói thế Lan càng tỏ mò vì không biết trong đĩa có những bài gì bèn cố giữ.

Tôi cứ xông vào cái walkman thì ít mà cố tình va chạm với Lan càng nhiều. Khi Lan ngửa người đưa tay ra sau thì tôi rướn lên với, cả cái ngực của tôi như tì vào ngực Lan, đùi tôi cạ vào cái chân dài miên man ấy. Khi Lan quay người chạy tôi đuổi theo ôm vào eo Lan giữ lại 1 tay cố với lấy chiếc walkman nhưng cả người tôi lại áp vào tâm thân nồn nà ấy. Va chạm nhiều vào những chỗ nhạy cảm khiến nó cảnh giác dần và rút cuộc không đùa nữa mà vứt trả lại cho tôi với cái giọng xẵng xuống “Trả co cậu đấy” rồi nó vào nhà soạn đồ đạc sách vở quần áo ra.

Thấy nó có vẻ lằm lì tôi không dám nói thêm gì nên vuốt nhẹ tóc nó rồi bảo cháu cứ ngủ ở giường cậu. Để ông bà ngủ giường ông bà. Cậu sang nhà cậu Q (em họ tôi) ngủ rồi sáng sáng về đây kèm cháu. Nó suy nghĩ 1 lúc rồi bảo “Vâng thế cũng được ạ” rồi lại cúi đầu soạn quần áo và sách vở. Tôi cũng thấy không nên nán lại bèn vác cái walkman vượt rào sang nhà ông chú để ngủ với thằng em. Vừa đi vừa nghĩ “Mình đã quá chủ quan và nôn nóng quá! Phải từ từ lại thôi” rồi chép miệng tiếc nuôi...

9. Chương 9

Buổi sáng! Tiếng gà gáy, tiếng người gọi nhau đi gặt, tiếng trâu bò kêu trên đường ra đồng và một loạt các âm thanh đồng quê khác vọng vào giường làm tôi thức giấc. Tôi cố chụp lấy cái vỏ chăn để che đi ánh nắng sớm đang rọi qua cửa sổ vào giường, để chặn lại các thứ âm thanh đang vọng liên tục vào đây nhưng không ăn thua. Tôi vùng vằng bực tức ngồi dậy cần nhẩn “Dậy gì mà sớm thế”, ngáp dài 1 hơi tôi uể oải đứng dậy gấp chăn màn rồi xuống giường đi ra ngoài sân.

Cả nhà chú thím đã chuẩn bị ăn sáng để ra đồng quang gánh, liềm gặt, cuốc xẻng đã để ngay ngắn trước sân phủ đầy rơm và rạ. Thằng em họ cất tiếng gọi “Anh H đánh răng rửa mặt chuẩn bị ăn sáng đi! Mẹ e nấu súp xong rồi! đang định vào gọi anh dậy” Tôi khẽ vận người qua trái và phải cho đỡ mỏi cơ rồi trả lời nó trong tiếng xương cốt kêu răng rắc “Cả nhà cứ ăn đi! Anh để bàn chải với khăn rửa mặt bên kia rồi! Về đây đánh răng rửa mặt rồi ăn với ông nội luôn! Để mai a mang hết đồ sang đây thì ăn bên này” Nghe thấy thế nó cũng bảo “Vâng thế cũng được! Hnay e cũng đi gặt cả ngày! Anh cứ ở bên nhà ông mà chơi hoặc ra đồng chơi với em! Tối e rảnh thì a em mình nói chuyện nhé!” Tôi ậm ừ cất tiếng chào chú thím rồi lững thững bước ra vườn để leo bờ rào về nhà ông.

Buổi sáng hè ở quê thật là dễ chịu, không khí trong lành và mát mẻ không 1 chút khói bụi, tiếng chim sâu hót líu lo trên những cây bưởi cây mít, từng giọt sương mai vẫn còn đọng khẽ trên những cành lá non như tô điểm thêm cho những nét dân dã mộc mạc quê nhà. Tôi khẽ đưa tay hứng lấy vài giọt sương xoa xoa vào nhau rồi vượt qua bờ rào để vào nhà ông nội.

Cả nhà đã dậy từ bao giờ, ông đang ngồi bên chiếc radio nghe tin thời sự, rồi nghe câu chuyện truyền thanh ra về gặt gù và tâm đắc, bà đang nấu cháo bên ánh lửa bập bùng dưới bếp. Còn cô cháu gái thì đầu quấn khăn để che tóc đang cúi người cầm chổi quét sân cặp móng to tròn của Lan khi Lan cúi xuống quét đường như to thêm mấy phần. Cặp chân dài trắng trẻo như nhún nhảy theo từng bước đi Lan quét, thi thoảng Lan quay lại quét làm bầu ngực Lan ẩn hiện sau cái cổ áo phông và lớp áo lót làm tôi cứ đứng ngây ra nhìn.

Nhẹ nhàng đến bên Lan thật gần đủ để thấy mùi cơ thể Lan xộc vào mũi, để thấy rõ cái khóa áo lót hằn lên sau lớp áo phông tôi “òà” lên 1 tiếng. Lan giật mình đánh rơi cây chổi rồi quay lại “Trời ạ! Giật cả mình! Cháu không thích đùa thế đâu nhé! Đau tim lắm” rồi tiếp lời luôn không để tôi kịp nói “Mà cậu đi đánh răng rửa mặt đi để còn ăn sáng! Người hà nội mà dậy muộn thế ah” Tôi cười hì hì rồi bảo “Người ở đâu mà chả ăn với ngủ” rồi với lấy cái khăn và chiếc bàn chải ra giếng múc nước đánh răng.

Nước giếng ở quê thật trong lành và mát mẻ, nó không như nước máy đầy clo ở hà nội mà nó có mùi của đồng quê, có cái mát lạnh của lòng đất. Tôi úp thẳng mặt vào chậu nước để tận hưởng cái mùi vị và mát lạnh ấy rồi mới lấy khăn lau mặt.

Vào đến nhà đã thấy nồi cháo gà được để giữa cái chiếu trải ra cái nền nhà xin xin không biết làm bằng chất liệu gì. Cháu tôi đang ngồi bên nồi cháo, mái tóc đã được cặp lại gọn gàng vắt ra sau lưng, Lan khuấy cháo 1 cách điệu nghệ rồi múc ra rất khéo cho ông và bà trước. Sau đây Lan múc cho tôi rồi cuối cùng là nó. Bát cháo gà bốc khói nghi ngút khiến tôi phải khe khẽ thổi rồi mới dám ăn. Ông bà và 2 cậu cháu vui vẻ ăn hết nồi cháo rồi Lan dọn mâm còn tôi thu chiếu.

Xong xuôi ông và bà cũng đi chơi thăm các cụ trong xóm để buôn chuyện và cái chính là để tôi và Lan được yên tĩnh học hành. Ông tôi ai mà trong họ chăm học thì ông không tiếc gì. Tôi bảo Lan lôi bài ra học, hai cậu cháu ngồi mãi mê bên những bài toán, Lan chăm chú nghe tôi giảng về các đồ thị hình sin hình cos thì tôi lại chăm chú vào những đường cong trên cơ thể chẳng khác gì các hình sin cos ấy và cơ thể Lan đúng là một bài toán lớn thách thức tôi giải được.

Do Lan đã hơi cảnh giác tôi nên tôi chẳng dám đụng chạm gì tới nó, chỉ chăm chú giảng bài, rồi hướng dẫn Lan học, rồi nhắc nhở Lan ăn uống, hay là quạt cho Lan ngủ mỗi khi mất điện hoặc chỉ đơn giản là đưa võng cho Lan để Lan nằm trên võng khe khẽ cất tiếng hát. Cứ như thế cho đến hơn 1 tuần thì Lan đã thân thiết trở lại với tôi có khi còn hơn lúc trước.

Lan bắt đầu hỏi về tôi nhiều hơn là các bài toán, hỏi về trường lớp rồi tình cảm trai gái, tôi cũng không dấu diếm Lan gì về em. Tôi say sưa kể về em và những ngày tán tỉnh còn Lan thì đôi mắt mở to tròn đầy ngưỡng mộ dưới hàng mi cong vút mà im lặng lắng nghe thì thoảng lại phá lên cười trong trẻo.

Lan cũng kể với tôi về việc mỗi ngày những cái đuôi theo đuổi Lan một nhiều hơn nhưng Lan chẳng thấy ai tinh tế và thông minh cả. Lan thích những người thông minh vui tính và tất nhiên là đẹp trai học giỏi nữa. Thế nên Lan chỉ tập trung học và bỏ qua những lời tán tỉnh vô nghĩa ấy. Tôi nghe thế mà lòng mừng thầm tuy bề ngoài ra vẻ bảo cháu “Cũng đừng nên đòi hỏi thứ quá hoàn hảo! Cái hoàn hảo thì nhiều người mong muốn lắm! thế nên hãy chọn ình cái phù hợp thôi cháu ạ”.

Những buổi nói chuyện thân mật ấy vô tình đã giúp tôi và cháu tôi gần gũi hơn, tôi đã có thể vuốt mái tóc thề e ấp đến ngang lưng ấy, có thể áp bờ môi khô khốc vì ham muốn vào suốt tóc thơm dịu dịu hương hoa ấy mà hôn. Đôi khi cháu tôi cũng dựa lưng vào tôi mà ngắm bầu trời xanh rồi cất cái giọng hát. Rồi đôi lần cháu cũng ngủ quên trong vòng tay tôi, nhưng tôi chỉ dám để má mình áp vào suốt tóc ấy để thành hình bốc lửa ấy dựa lưng vào tôi. Có lẽ mãi mãi tôi cũng chỉ được đến như thế nếu không có 1 sự cố xảy đến với cháu tôi....

Hôm đấy buổi sáng Lan ôn tiếng anh và chiều ôn văn nên tôi để yên Lan học và ra đồng chơi. Cười trên con trâu béo múp múp tay cầm cái điều sáo thẳng em Lan làm tôi phần khích hò hét cho giống một đầu sĩ bò tót vẫn xem trên tivi. Nghịch chán một nhòai người, mồ hôi nhễ nhại tôi lê bước về nhà để tắm. Về đến nhà tôi thấy có cái gì đó im ắng đến sợ người cái quạt vẫn quay phát ra những tiếng kety kety, đàn gà vẫn riu rít nhặt thóc ngoài sân. Tôi bước vào nhà và nhìn quanh đột nhiên tôi thấy cháu tôi đang nằm xóng xòai ra giữa nhà, mặt mày tái xanh hơi thở yếu ớt. Hốt hoảng tôi vội gồng hết sức bế Lan lên giường vừa lúc ông vào.

Ông cũng hốt hoảng bảo tôi lấy chai dầu gió bôi trước cho Lan vì sợ Lan trúng gió rồi chạy đi gọi bác sĩ. Tôi lúc đấy cũng cuống lên ông bảo sao thì làm vậy nên lấy chai dầu gió, dựng người Lan tựa vào người tôi, rồi bắt đầu lấy dầu gió ra thoa lên hai cái thái dương, rồi thoa lên trán, rồi lên bàn tay Lan bàn chân nó. Dầu gió làm hơi thở Lan cũng đều trở lại gương mặt bớt tái xanh và hồng hào hơn, và đồng thời cũng làm tôi bình tĩnh lại.

Khi bình tĩnh lại tôi mới thấy đây là cơ hội để mình được khám phá cơ thể ngày đêm mong ước của cháu mình. Tôi ngó ra xung quanh rồi nghe ngóng! Vẫn chưa thấy ông về và nhà vắng hoe. Tôi run đưa bờ môi khô khốc xuống đôi môi chín mọng của Lan đặt vào một nụ hôn, hai tay ôm chặt lấy Lan để cố luồn chiếc lưỡi vào miệng Lan, chợt có tiếng xôn xao ngoài cổng “ông về!” tôi thẳng thốt giật tay lại chỉnh qua lại quần áo cho Lan rồi lại ra về đang day day hai tay vào trán nó.

Bác sĩ đến không có bộ đồng phục nào trên người cả vì ở làng toàn bác sĩ tốt nghiệp trung cấp làm ở trạm y tế của xã, có việc thì phải đến tận nhà mới được. Lấy ra cái băng đo huyết áp đã ứa màu và cũ mềm, ông bác sĩ tầm tuổi trung niên ngồi đo 1 lúc rồi bảo huyết áp hơi yếu chỉ cần xoa bóp mạch và chân tay một lúc là được. Nói rồi ông lấy dầu xoa vào hai tay bóp đều lên hai chân và tay đồng thời bảo tôi vẫn day vào thái dương Lan rồi ông khẽ lay Lan dậy. Sau hai lần gọi Lan mở mắt mơ màng cất giọng yếu ớt “Cháu đang ở đâu thế? Cháu bị sao ah!” Ông bác sĩ cất giọng giải thích rằng do Lan thức khuya học nhiều lại ăn uống thất thường nên bị tụt huyết áp và chóng ngất(thật ra là thêm vào thời kỳ Lan đang bị nữa nên mất máu cơ thể cũng mệt mỏi sẵn nữa). chỉ cần uống cốc nước đường nghỉ ngơi một lúc là khỏe lại thôi. Rồi ông dặn Lan nhớ ăn uống đúng bữa không được bỏ bữa và thức khuya ít thôi.

Quả đúng như lời bác sĩ nói, chiều hôm ấy Lan đã trở lại bình thường Lan tò mò hỏi tôi chuyện xảy ra từ đầu như nào. Và tôi hào hứng kể lại câu chuyện theo một kịch bản mà tôi tự phịa ra. Rằng tôi đang cười trâu thả điều ngoài đồng bỗng dưng nóng ruột quá chạy về nhà bỏ lại cả điều và trâu, thấy cháu nằm xóng xòai cậu hốt hoảng bế vào rồi chạy đi gọi ông bảo ông gọi bác sĩ, còn cậu chạy đi mua dầu gió về vừa ôm cháu vừa thoa dầu cho cháu vừa gọi cho đến khi bác sĩ đến thì cháu tỉnh lại. Và tôi đã lo đến phát khóc(chứ không phải mừng đến phát rồ) khi thấy cháu nằm như thế.

Nghe xong đôi mắt Lan long lanh sau hàng mi cong vút nhìn tôi “Thật hả cậu” rồi cũng không chờ tôi trả lời Lan khe khẽ “Cậu tuyệt quá! Ny cậu đúng là sướng khi yêu được cậu” Tôi cười xòa rồi khẽ giang tay ra ôm Lan vào lòng “Có gì đâu! Cậu quý cháu nhất mà” Lan nằm yên trong lòng tôi 2 quả núi lửa phập phồng

theo hơi thở cứ va vào ngực tôi đầy cảm xúc. Tôi khẽ đẩy Lan ra rồi bảo Lan hôm nay nghỉ ngơi mai hãy học tiếp. Lan cúi đầu “Vâng ạ” rất ngoan làm tôi cực kỳ phấn khích.

Từ buổi ấy Lan càng quy tôi hơn, tôi đã có thể để cho Lan ngồi lên đùi, hôn lên cái trán phẳng phiu của nó, đôi bàn tay đã có thể vuốt ám Lan hoặc đôi khi để Lan gối lên đùi ngủ ngon lành. Nhìn Lan ngủ mà tôi thấy vẻ đẹp của Lan không hề suy chuyển, có khi còn đẹp hơn càng khiến tôi phải tìm cách để rút ngắn khoảng cách nhanh hơn nữa....

Những ngày tháng vui vẻ và êm đềm của tôi và cháu cũng dần kết thúc, gần 1 tháng hai cháu cháu ôn luyện và vui vẻ bên nhau đã hết. Tôi kiểm tra lại những kiến thức từ đầu về toán của Lan rồi lại ôm và hôn lên trán nó, trong lòng tôi thực sự rất hài lòng về kiến thức Lan tiếp thu được và tình cảm mình có được với nó.

Tôi lên nhà nói chuyện với ông bà về việc ngày mai tôi và cháu sẽ rời quê lên nhà Lan trên phố rồi từ đây sẽ lên hà nội để cho Lan đi thi luận. Ông vẫn ngồi bên chiếc radio cũ kỹ chỉnh từng kênh xem kênh nào có tin tức hay, bà tay vừa ngồi lần cái tràng hạt màu xanh ngọc bóng lừ bởi bàn tay người ma sát miệng nhóp nhép nhai trầu. Tôi lên tiếng để ông bà chú ý rồi ngồi vào bàn từ tốn rót nước chè xanh trong tích vừa mới ủ mời ông bà và thưa chuyện. Ông khẽ vặn nhỏ cái radio nhấp một hớp nước chè rồi nói “Hai cháu về ông bà rất vui! Cái L lên đây lạ nước lạ cái cháu phải bảo ban Lan như cậu ruột nghe chưa?” Tôi khẽ vâng rồi ông lại tiếp “Ông không có gì cho chúng mày đi nhưng chiều nay sẽ tổ chức một bữa cơm nhỏ để cúng gia tiên mong các cụ phù hộ cho Lan thi tốt đẹp rạng rành cái họ nhà ta ra” Tôi vẫn vâng rất ngoan mà lòng ngao ngán “lại ăn, lại tụ tập khéo đến chết vì mệ”.

Chiều hôm ấy ông tổ chức một bữa cơm nhỏ thịt 2 con gà trống thiên béo mập, mua cái chân giò lợn thật ngon, bà thì sang ao nhà bên bắt 2 con cá mè về rán và nấu canh. Chú thím và họ hàng xung quanh gần đây gần 15 người cũng được ông mời sang để tiễn tôi và cháu tôi lên đường bình an và thành đạt.

Ông ngồi vào mâm sai các chị và thím vào thu gà và chân giò vừa cúng để mang ra chặt ọi người cùng ăn. Chốc lát gà, thịt cá xôi miến... đã được bày ra đầy đủ ông tuyên bố lí do của bữa tiệc nho nhỏ này và ông mong rằng các cháu trong họ nên cố gắng học để làm rạng rành dòng họ và từ năm nay sẽ có thưởng cho ai đỗ đạt. Bọn trẻ hoan hô ông trong khi ông móm mém cười và giục mọi người ăn. Cháu tôi vẫn ngồi bên cạnh tôi lặng thinh vì ngại Lan vốn ít tiếp xúc với họ hàng bên ngoại nên không quen biết nhiều. Tôi mỉm cười gắp cho Lan miếng thịt trêu Lan “Cố mà ăn đi! Ngất ra đấy cậu không có sức bẻ đâu” Lan đưa đôi mắt to tròn sau hàng mi cong cong nguyệt tôi một cái rồi khẽ thò bàn tay thon thả với các ngón tay trắng hồng luồn ra sau lưng mà nhéo tôi 1 cái thật mạnh. Rồi Lan cũng lấy lại được sự vui vẻ thường ngày khi các chú thím và các chị hỏi thăm cũng như chúc Lan thành đạt, khuôn mặt Lan cứ đỏ dần lên sau mỗi lời hỏi thăm và khen ngợi.

Cuối cùng thì bữa tiệc nho nhỏ cũng kết thúc, bọn trẻ nhỏ thì được về những đứa biết làm thì ở lại dọn dẹp và rửa bát, tôi và cháu tôi được ông đặc cách cho không phải làm je. Tôi rủ Lan đi dạo ra đầu làng để xuôi cơm và tận hưởng cái không khí yên bình lần cuối trước khi về thành phố.

Hai cậu cháu bước trên con đường làng đầy rơm rạ, trời tuy đã 6h chiều nhưng vẫn còn chưa tối hẳn, ánh hoàng hôn xa xa phía cánh đồng vẫn còn le lói vài vạt nắng dọi lên từ phía chân trời. Lác đác trên đường làng có những người nông dân lừa trâu hoặc là cho xe trâu kéo chở đầy rơm rạ về. Trâu bò cuối vụ con nào cũng uể oải và nhai nhóp nhép suốt đường về. Những người đi qua chúng tôi trẻ có, già có, trung niên có ai cũng cố ngoái nhìn Lan với một con mắt đầy sự ngưỡng mộ.

Trong cái nắng chiều dần tàn Lan đẹp quá đôi mắt to tròn sau cái hàng mi cong vút ấy khẽ mơ màng nhìn về phía đồng quê, cái mũi dọc dừa thẳng tắp như được đắp bằng thạch cao trên khuôn mặt trái xoan vô cùng đẹp đẽ. Mái tóc dài buông nhẹ sau lưng khẽ bay lất phất trong gió chiều. Hai bầu ngực căng phồng trong áo phong bó sát, chiếc váy mềm mại ôm khe khẽ lấy đôi chân dài thon thả trắng ngần thẳng tắp thân chuối non mới mọc. Những thanh niên trai làng đi qua há hốc mồm nhìn Lan miệng đầy thèm khát, đôi ba thằng định mở lời trêu gọi nhưng chúng nín thinh trước cái ánh mắt tõe lửa của tôi. Chúng cũng biết tôi là đích tôn của cái dòng họ lớn nhất cái làng này nên không dám dây vào chỉ khe khẽ cup đuôi mắt xuống cổ nhìn theo cái lưng phẳng phiu bên trên cái váy mềm mại đang bay khe khẽ theo làn gió thoảng.

Đứng ở bên trên bờ đê nhìn ra cánh đồng, cháu tôi khẽ khẽ thốt “Đẹp quá cậu nhỉ! Êm đềm quá! Cháu thấy thích làng quê rồi đây” tôi cũng cười khe khẽ rồi vòng tay qua cái eo thon thả kéo Lan đứng sát về mình

rồi đặt lên mái tóc đang bay lòa xòa trong gió một nụ hôn nhẹ nhàng “Thế người ta mới có câu quê hương ai không nhớ không lớn nổi thành người mà”. Cháu tôi lại khe khẽ “Cháu mà có người yêu nhất định sẽ đưa về đây để ngắm hoàng hôn bên cháu” hòng tôi khẽ ghen đáng “Tính xa thế cháu! Tập trung ôn thi đi đã lên đây cậu sẽ kiếm ột anh không chê vào đâu được”. Cháu khẽ mỉm cười lộ hàng rằng như những hạt ngô trắng đều tăm tắp “Cháu không cần đâu! Duyên với số là chủ yếu mà!” Tôi thấy lòng chợt như trống vắng lạ tôi nghĩ không biết đến khi cháu tôi có người yêu thì sẽ ra sao đây, có lẽ tôi sẽ mất đi những giây phút này vĩnh viễn, tôi biết con gái như cháu tôi chỉ có thể dành trọn trái tim ột người thôi, tôi cảm thấy sợ hãi khi có ai đó sở hữu cháu, được ôm bờ vai mềm mại, được mê mải cái thân thể đầy khiêu gợi ấy, được áp môi vào bờ môi cong nũng nịu ấy... Tôi thấy mình như đang rơi vào một cái hố lớn mà không thấy chân tay cứ cố giãy dụa để thoát ra.

Chợt cháu tôi co người bởi một đợt gió lạnh, tôi giật mình thoát khỏi suy nghĩ rồi ôm cháu vào lòng khẽ hà hơi vào cái gáy trắng ngần tay vuốt mái tóc mềm óng ả “Thôi về đi cháu! Muộn rồi không lại gió đấy” Cháu e ấp trong vòng tay tôi khe khẽ gật đầu “Vâng ạ”. Con đường làng trở lên vắng đến kinh hoàng khi mà cháu cứ ôm lấy cánh tay tôi để xua đi cơn gió lạnh, còn tôi thì chỉ biết đi toàn thân cứ bồng bồng như phát hỏa ải đến khi về đến nhà....

10. Chương 10

Sáng sớm tinh mơ 5h sáng ông bà đã đứng bên bờ rào réo gọi tôi dậy, con em gái chạy vào lay tôi. Tôi mơ màng mở mắt nói cái giọng vẫn còn ngái ngủ “Sao sớm thế” con em nhéo tai tôi mà nói “Anh ko về cho cái Lan lên tỉnh rồi đi thi ah! Ông bà đang giục cho kịp giờ lành đấy”. Tôi uể oải vươn vai “Giời ạ! Bối với chả toán, dậy sớm yếu người rồi lên đây ốm ra thì có mà giờ lành với chả giờ dữ” tuy nói thế nhưng tôi vẫn tung cái vỏ chăn mỏng chui ra khỏi màn. Nhìn ra ngoài cửa sổ trời vẫn còn tờ mờ vì sương sớm, con em giục tôi đánh răng rửa mặt để chần màn nó thu dọn cho. Tôi khe khẽ gật đầu rồi lững thững ra sân giếng đánh răng rửa mặt. Cố vục mặt vào chậu nước giếng mát lạnh lần cuối tôi lau mặt rồi lên thay quần áo.

Vượt qua rào tôi đã nghe thấy tiếng ông dặn dò con cháu trong nhà về những cái cần biết về lễ phép khi lên đây, rồi tiếng vài người lớn nữa góp ý và chúc tụng Lan lên đường bình an. Tôi rào chân bước lên thềm vào nhà thì thấy trong nhà đã có các cô , thím, chị họ đang ngồi quăn quăn trên bàn trải giường. Nhìn thấy tôi mỗi người đều cố gắng cúi cho tôi những gói quà nhỏ để mang lên biếu bố tôi. Người ở quê chân chất và mộc mạc như chính những món quà của họ vậy, người đưa tôi dầm chân gạo tám loại tốt, người đưa tôi chục trứng gà để tẩm bổ, có người còn mang cả gà và vịt đóng sẵn trong lồng để mang đi. Tôi xua tay rồi rít bảo đi thi mang nhiều không đi được và từ chối hết nhưng cuối cùng cũng phải mang đi chục trứng và ít gạo tám.

Mặt méo xệch vì đồng đồ của mình với cô cháu đã nhiều giờ lại còn tha thêm thứ này, tôi tuy cảm thấy không thoải mái nhưng rất cảm kích tấm lòng của mọi người, đúng là người ở quê chân thật quá thế nên ra tỉnh người ta cứ gọi là nhà quê ra tỉnh. Mọi người chào ra về hết cũng là lúc tôi mới ngẩng mặt lên mà nhìn con cháu, hôm nay Lan mặc chiếc quần jean màu xanh, kết hợp với chiếc áo sơ mi cách điệu khe ôm sát vào cơ thể nó, những chiếc cúc trên ngực áo giường như muốn bung ra bởi cái bầu ngực phập phồng của nó, chiếc quần bò dường như là quá chật so với cái hông cong cong ưỡn ra phía sau. Tôi xoa đầu Lan “Xong hết chưa công chúa” Lan bĩu cái môi đỏ hồng “Xong rồi thưa cụ tướng”.

Xe đã đến đầu ngõ! Tôi và Lan cúi chào ông bà nội rồi lên xe, cánh tay gầy guộc của ông vẫy vẫy trong nụ cười móm mém cho đến khi xe khuất hẳn trong màn sương sớm. Xe vẫn thừa người nên cậu cháu tôi dễ dàng tìm ịch 1 chỗ ưng ý. Lan vén tay kéo chiếc màn cửa xe lên để ngắm bình minh chuẩn bị lộ dạng trên cánh đồng vàng thẫm tấp. Rồi lại đưa đôi mắt mộng mơ nhìn và khe khẽ hát.

Tôi cất vọi đồ lên chỗ để đồ phía trên chỗ ngồi, nhìn trong xe thấy đa số là người già và trung niên chẳng có thanh niên nào cả “Chắc xe này chỉ chạy lên tỉnh chứ không chạy hà nội nên không đông khách lắm” tôi thầm nghĩ rồi quay sang bảo Lan “Cậu ngủ tiếp đây! Bao giờ gần đến nhà thì bảo cậu để cậu dậy nhé!” Lan

khe khẽ gật đầu chứ không buồn đáp chắc hồn vía của Lan đang mãi bay theo ánh bình minh đang ló dạng phía chân trời

“Dậy! Dậy cậu ơi!” Tiếng cô cháu gái gọi trong trẻo và cánh tay mềm mại Lan đập khe khẽ vào vai tôi. Hắt cái mũ lưỡi trai lên tôi vươn vai hỏi Lan trong cái giọng ngái ngủ “Đến nơi rồi ah!” Lan bảo “Còn 2km nữa là đến! cậu ngồi dậy cho tỉnh táo đi!” lấy chai lavie ra tu một hơi, tôi thấy đầu óc tỉnh táo hơn khe nhìn ra ngoài cửa sổ. Những cánh đồng lúa trải dài và con đường đầy rơm rạ đã biến mất. Thay vào đó là cảnh những dòng người mặc đủ các loại quần áo và đi các loại xe máy khác nhau chen chúc trên đường. Những vỉa hè lát gạch đỏ, những hàng quán đủ loại, những gánh hàng rong rồi cả những chú công an áo vàng và xanh đang đứng giữa bụi thối còi liên tục cho tôi biết rằng tôi đã đang ở khu trung tâm của tỉnh rồi, nơi mà sự náo nhiệt và ồn ào thế chỗ cho cái yên ả và bình dị nơi làng quê.

Tiếng con cháu cất giọng gọi a lơ xe “Anh ơi cho em xuống đây!” tiếng a lơ xe tinh nghịch đáp lại “Có ngay thưa người đẹp!” làm tôi hơi khó chịu. Hai cậu cháu lịch kích đồ đạc vừa đặt chân xuống đường thì một đội ngũ xe ôm lao tới với đủ thứ giọng “2 cháu đi đâu chú chở”, “2 anh em về đâu nào”, thậm chí là cả “2 vợ chồng muốn đi đâu” làm tôi muốn bật cười thì cháu tôi đã gắt lên “Nhà cháu ở gần đây rồi!” đám đông khe chép miệng tiếc nuối quay mặt bỏ đi nhưng không quên đưa mắt lại hau háu nhìn vào những đường cong trên cơ thể cháu tôi đang phơi ra trong nắng sớm.

Tôi thấy hơi khó chịu và ức chế bèn lấy trong balo cái áo sơmi dài tay rồi bảo Lan mặc vào để chống nắng, Lan khe ngạc nhiên bảo “nắng sớm mà cậu không đen da được đâu” nhưng tôi vẫn cố gắng bắt Lan mặc vào cốt để cho Lan đỡ bắt mắt hơn.

Đi bộ gần 200m cuối cùng cũng đến khu nhà của nó, một khu khá là sạch sẽ và sang trọng, vài người hàng xóm đã nhận ra Lan lên tiếng chào hỏi, Lan cũng vâng dạ rất lễ phép và đáp lời. Rồi cuối cùng cũng đến nhà nó, tôi khe ngược nhìn một căn nhà ba tầng khá bề thế, chỉ cần thêm cái gara oto nữa là chẳng thua gì biệt thự hà nội. Trên các ban công những cây cảnh đất tiền bày biện rất gọn gang và hợp lí. Lan bấm chuông cửa, một con bé trông hao hao Lan tầm 10-12 tuổi bước ra hớn hở “Ah chị Lan về rồi! chị Lan về rồi” rồi lao vào cháu tôi khe ôm lấy nó, rồi nó ngược mắt nhìn tôi lạ lẫm rồi nép mình sau chị Lan ngơ ngác nhìn lên chị. Con cháu tôi liền khe mỉm cười “Đây là cậu H! thầy giáo của chị đấy! Chào cậu đi” nó ngập ngừng cất tiếng “Chào cậu ạ” tôi mỉm cười rồi cũng chào nó.

Bố mẹ nó đã đi làm cả nên chẳng có ai ở nhà ngoài con bé em! Lan vào nhà lấy 2 lon coca trong tủ lạnh ra đưa tôi 1 lon còn Lan bật lon kia uống một hơi rồi khà 1 tiếng rất thỏa mãn. Tôi cũng tu một hơi! Cái lạnh làm xua bớt cái nóng bức khi phải đi bộ 1 đoạn dài với cả đồng đồ lỉnh kỉnh như thế.

Cháu chỉ cho tôi 1 cái phòng dành cho khách chỉ có độc 1 cái giường và 1 chiếc quạt nhỏ “cậu nghỉ tạm ở đây nhé!” rồi Lan cũng về phòng Lan dưới tầng 2 dưới phòng tôi 1 tầng. Tôi đặt mình xuống giường và lại đánh một giấc đến tận khi Lan lay gọi tôi lần nữa. Mùi sữa tắm và dầu gội xông vào mũi làm tôi thức giấc. Bố mẹ Lan đã về Lan bảo tôi xuống để chuẩn bị ăn trưa.

Tôi lấy chiếc khăn rửa mặt trong balo vào nhà tắm rồi rửa qua cái mặt. Xuống nhà đã thấy bố mẹ Lan đang ngồi dưới ghế thấy tôi liền niềm nở gọi vào bàn ngồi nói chuyện. Lần đầu tiên tôi gặp bố Lan và thấy những nét đẹp của Lan đa phần từ ông bố của nó. Bố Lan dong dong cao, làn da trắng và có dáng dấp của thư sinh nhiều hơn là một cán bộ ngành thuế.

Ngồi nói chuyện qua về việc học hành trong thời gian qua và kế hoạch cho đợt lên thi hà nội này tôi cũng bảo thẳng là “anh chị cứ ở nhà làm việc, đi lại làm gì ắt công! E sẽ đưa Lan đi đến nơi đến chốn! ăn ngủ ở nhà em! Anh chị không phải lo đâu” bố Lan gật gù “Thế thì tốt quá! Cậu nhiệt tình với cháu Lan quá! Thế thì trăm sự nhờ cậu mình ạ” bố Lan vừa nói vừa quay sang với mẹ Lan tất nhiên là mẹ Lan đồng tình làm tôi mừng hóm “Vậy là Lan sẽ ở nhà mình mấy ngày thi”

Bữa cơm trưa dọn vội vài món ăn sẵn của thành phố mua ngoài hàng khiến tôi chỉ ăn qua loa rồi lên ra bàn ngồi uống nước. Bố mẹ Lan xong xuôi cũng chuẩn bị đi làm không quên dặn tôi là chiều a chị về sớm sẽ làm cơm để sáng mai hai cậu cháu đi. Và bảo nếu muốn đi đâu thì lấy xe máy mà đi, ở nhà vẫn còn một cái để thi thoảng cho cái Lan nó đi mà. Tôi vâng dạ rồi tiễn anh chị ra xe.

Bố mẹ Lan vừa khuất bóng đã thấy Lan ăn mặc chỉnh tề xuống bảo tôi, cậu ở nhà với con em cháu nhé cháu chạy đi qua chỗ mấy đứa bạn một tí. Rồi không kịp để tôi trả lời Lan dắt xe máy qua cổng rồi nổ máy

chạy biến để mặc tôi đứng nhìn theo cái dáng yêu kiều ấy. Tôi ngao ngán lắc đầu rồi đóng cổng, định về phòng mình ngủ tiếp nhưng chợt thấy phòng Lan vẫn mở cửa tôi bèn đi vào.

Phòng được bố trí khá là ngăn nắp, một cái giường với đủ các hình ảnh của BSB và Nick dán đầy trên tường và thành giường. Một cái bàn học gắn liền với giá sách để ngay ngắn bên cạnh đấy. Trên nóc giá sách tôi thấy cơ man nào là gấu bông, chuông gió tranh ảnh hộp quà đủ loại. “Chắc lại của cả đồng cái đuôi mà nó vẫn kể đây mà”.

Khẽ ngồi xuống ghế tôi đưa mắt nhìn vào giá sách, khá nhiều các loại sách vở và tiểu thuyết văn học được xếp gọn ghẽ phân chia theo từng ô riêng biệt. Tôi với tay lấy 1 cuốn dở qua thấy toàn chữ và chữ nên cất ngay chẳng buồn đọc. Vô tình tôi nhìn thấy 1 cuốn sổ nằm khá kín bên trong cùng của giá sách.

Với tay lấy cuốn sổ định mở ra thì bị chặn lại. Cuốn sổ đã bị khóa bởi một dây khóa số gồm 4 chữ số, tôi thầm nghĩ “chắc là nhật kí của Lan đây rồi, bọn con gái đứa nào cũng có 1 cuốn” tôi tìm cách mở nhưng mãi không được mở vài con số linh tinh không ra tôi đâm chán định vứt lại. Chợt nghĩ “hay là ngày tháng năm sinh của Lan nhỉ” tôi vội vàng xoay 4 con số cho khớp với ngày tháng năm sinh của Lan rồi mở, vẫn không được tôi lay lay lại mấy con số cho thẳng hàng hơn và mở ra lần nữa. Và cuối cùng Lan cũng khẽ khàng mở ra trên đôi bàn tay đã nhớp nháp mồ hôi vì nóng và hồi hộp những dòng chữ đầu tiên đã đập vào mắt tôi “Nhật kí thân yêu”....

11. Chương 11

Đọc được mấy dòng chữ đấy tôi biết đây đúng là nhật kí của Lan rồi, tôi run run chạy ra ban công ngó xuống xem Lan về chưa, rồi ra cầu thang ngó xuống xem em Lan đâu, nó vẫn đang mãi mê với bộ phim hoạt hình trên băng. Tôi gật gù chạy vội vào phòng nó mở ra những trang tâm sự thầm kín của nó để đọc.

Đọc qua tôi thấy nó bắt đầu viết từ lớp 10 và viết khá đa dạng về nhiều thứ tôi bỏ qua những cái về bạn bè và những lời trách bố mẹ. Chỉ tìm đến những trang giúp tôi hiểu được Lan hơn. Tôi giữ đến 1 trang ở gần giữa

“Hôm nay con T đưa ình mấy cái hình khỏa thân nhìn ghê quá! Thằng con trai thì trần truồng đang nằm lên đùi con gái! Sao cái đấy lại to thế nhỉ? Mấy thằng bé bên nhà mình, mình vẫn bé và thi thoảng sờ vào thấy nó bé xiu và mềm ọat cơ mà? Nếu to như thế thì bọn con trai chắc là khó chịu lắm không biết chúng nó xoay sở thế nào nhỉ?”

Tôi bật cười giòn tiếp

“Sao ngực mình cứ to mãi thế nhỉ! Ngại quá đi đâu cũng không dám mặc đồ gì bó chặt bọn con trai với mấy lão già dê cứ nhìn chăm chăm vào ngực. Sao cái bọn đàn ông vô duyên thế. Làm sao để nhỏ bớt đi giờ nhật kí ời huhu tao không muốn nó to nữa đâu”

rồi

“Đọc cái truyện con H photo đưa ình ghê quá! Sao viết truyện gì mà kinh tởm và trắng trợn như thế! Bọn con H đúng là hư hỏng cả! phải tránh xa mới được”

Bọn nó đã biết truyền tay truyện khiêu dâm tôi thầm nghĩ

“Mình bị sao ấy! mấy đêm nay cứ mơ linh tinh rồi cái gì nó cứ ra phía dưới làm mình ướt hết cả quần. Chẳng biết hỏi ai cái này bây giờ! Ngại quá chẳng lẽ bỏ bỏ với mấy đứa khác khéo nó bảo mình “dầm dãi” cũng nên”

Hic Lan đã có những cơn mộng tinh đầu tiên rồi mình tưởng chỉ có bọn con trai là có. Những thắc mắc ngây ngô về giới tính cũng như sức khỏe sinh sản của Lan làm tôi thấy nó vẫn còn ngổ lăm, không sắc sảo như vẻ bề ngoài của nó.

Giở nhanh đến đoạn cuối tôi thấy có vài đoạn viết về tình cảm trai gái của nó:

“Hôm nay S ngỏ lời với mình! Thế là mình lại mất đi một người bạn rồi! Con trai sao lạ thế nhỉ cứ thân thân một tí là ngỏ lời yêu! Mình chỉ muốn có một người bạn tốt như S mà thôi! Sao khó thế!”

“Lại thế nữa rồi lần này là Q nhậт kí ơi tao điên mất! Chẳng lẽ không có tình bạn trong sáng giữa trai và gái ah!”

Và cũng có đôi dòng dành cho tôi với lời lẽ tình nghịch

“Mình có Milenium bản xịn cơ đấy! Đúng là được lộc cứ tưởng về quê chán phèo hóa ra cũng có được ông cậu sành điệu hiểu biết, mình bắt đầu quý ông cậu này rồi đấy! Mỗi tội có vẻ hơi khó tính không biết có ma nào thích không hihi”

“Ông cậu chết tiệt giờ đánh! Làm mình phải lặn lội về quê lấy số điện thoại! Lên đây lại mãi mê tán tỉnh các em khéo vớt hết điện thoại với nick của mình đi rồi! Chiều phải sặc cho lão ấy 1 trận mới được”

“Đạo này toán mình khá phết! vài đứa bạn còn phải há hốc mồm! công nhận ông cậu mình giảng dễ hiểu hơn cô giáo trên lớp nhiều! Phải nhắm đứa nào xinh xinh cho ông ấy để nịnh nọt mới được”

Định mở tiếp tôi thấy có tiếng mở cửa và tiếng xe máy dưới nhà vội vàng đóng sập cuốn sổ lại quay mã số lịch đi số khác rồi cất vào chỗ cũ tôi khẽ lách ra khỏi phòng rồi nhón gót chạy lên phòng lao vào giường ngủ mà giả vờ ngủ. Vừa nằm tôi vừa nghĩ “như vậy là Lan vẫn chưa để ý ai” và thực sự vẫn coi mình như 1 ông cậu không hơn không kém ngao ngán lắc đầu thất vọng rồi tôi lại vùi mình vào giấc ngủ.

Tỉnh dậy đã 4h30 chiều, tôi mở mắt thấy người hơi mệt mệt bèn khẽ vươn vai ra ban công làm vài động tác thể dục. Nhìn ra đường phố đã bắt đầu đông đúc trong ánh nắng chiều dịu dịu. “Chà tan tầm rồi! bố mẹ Lan chuẩn bị về đây!” tôi khẽ tự nhủ mình rồi lấy quần áo xuống nhà tắm. Làn nước mát dưới vòi hoa sen quen thuộc như ở nhà khiến tôi thấy dễ chịu và đỡ mệt mỏi hơn. Mở cửa ra xuống nhà đã thấy Lan và mẹ đang nấu ăn, bố Lan đang tỉa tót mấy cây cảnh ngoài sân. Tôi chào bố mẹ Lan , xoa đầu Lan khen Lan đảm đang rồi nằm ườn ra ghế salong bật tivi lên xem.

Chẳng mấy chốc thức ăn nóng hổi và thơm lừng đã được dọn ra, tôi trưa ăn qua loa và chiều thì mới tắm nên cảm thấy đói cồn cào, bố Lan sai con em vừa đi chơi về chạy ra hàng xách về mấy chai bia. Lan vừa lên nhà tắm cũng đi xuống, tôi ngược nhìn thấy Lan xúng xính trong bộ váy vải mềm màu xanh giống màu em của tôi vẫn hay mặc, bước chân Lan trên cầu thang xuống thì thoảng để lộ ra cái quần chip màu hồng nhạt ôm lấy vùng cấm. Tôi vội vàng nâng vội cốc bia với bố Lan để uống tránh ình phải nuốt nước bọt vì cái họng khô khốc của mình.

Ăn uống nói chuyện rôm rả, bố mẹ Lan bàn mai cho hai cậu cháu đi taxi nhưng tôi đã nghĩ đến cái cảnh chen chúc trên xe khi đi xe khách và tưởng tượng ra chuyến đường dài sẽ giúp tôi có cơ hội với cháu tôi nhiều hơn nên tôi bác bỏ ngay và cương quyết đi xe khách, bao giờ đỗ đạt hãy cho Lan đi taxi nhập học cũng không muộn. Bố mẹ Lan thấy cũng có lí lên lại một lần nữa ủng hộ cho cái ý kiến hợp lí nhưng bố mẹ Lan không biết rằng sự hợp lí ấy được đưa ra trên những toan tính đen tối và đầy tội lỗi của một kẻ mưu mô và quỷ quyệt như tôi.

Rồi bữa tối cũng xong xuôi, dọn dẹp và nói chuyện qua với bố mẹ Lan thêm một chút, tôi và cháu cùng lên phòng Lan để soạn đồ. Tôi kiểm tra kỹ tất cả các giấy tờ, dụng cụ và tài liệu cho Lan trong khi Lan sửa soạn quần áo. Sau khi nhắm đi nhắm lại các giấy tờ và dụng cụ tôi thấy khá ổn rồi mới quay sang nó. Đúng lúc Lan đang mở tủ lấy một chiếc quần jean ra gấp để cho vào balo. Vô tình tôi nhìn thấy 1 cái đàn violon đặt ngay ngắn trong 1 ngăn tủ tôi bèn ngạc nhiên hỏi “Đàn của ai thế Lan? sao lại ở đây?” Lan hồn nhiên trả lời “Của cháu mà! Cháu học được 2 năm rồi nhưng năm vừa rồi nghỉ! Học có 1 tuần 2 buổi ở nhà văn hóa thôi cậu ah”

Tôi ngỡ ngàng không ngờ cháu tôi biết chơi violon tôi bèn ỉ ới năn nỉ Lan chơi cho tôi một bản để nghe vì tôi thích nghe nhạc sống lắm. Lan từ chối mãi rồi cuối cùng cũng khẽ gật cái cổ trắng ngần và nói “Được rồi nhưng cậu cầm chē đấy” tôi gật lia lịa “Cậu hứa cậu hứa”

Lan cất gọn balo vào góc giường rồi lấy chiếc violon ra, lôi chiếc đàn ra khỏi hộp lấy chiếc khăn lau nhẹ nhẹ, cầm chiếc que kéo đàn kéo nhẹ vài nốt rồi với những ngón tay trắng hồng ra đầu chiếc đàn để chỉnh âm. Sau khi đã tạm ổn Lan liền đứng dậy đi ra góc phòng nơi có không gian rộng rãi. Khẽ với tay cột ngược mái tóc

lên khoe ra cái cổ trắng ngần. Lan lột một tấm vải nhung lên cổ rồi để chiếc violon vào khoảng giữa bờ vai và lấy cảm tử vào. Khẽ đưa bàn tay thon thả lên kéo nhẹ vài nốt dạo đầu rồi Lan bắt đầu chơi.

Lần đầu tiên nghe trực tiếp kiểu như này tôi háo hức theo từng nốt nhạc, cháu tôi chơi bản “For elise” tiếng nhạc trầm bổng vang lên lúc như da diết nhớ nhung lúc lại như thốn thức mong chờ có lúc lại như phiền muộn và lo lắng. Tất cả các cung bậc cảm xúc được cháu tôi truyền qua chiếc violon chính xác đến từng nốt nhạc. Tôi chìm trong tiếng nhạc và say sưa ngắm nhìn nó. Mắt Lan đã nhắm lại cánh mũi phập phồng bờ môi hơi mím cánh tay dài nhỏ nhắn trắng trẻo đưa lên đưa xuống theo từng nốt nhạc. Bộ ngực căng đầy sức sống nhấp nhô đằng sau cái váy theo mỗi nhịp ngân lên. Chiếc quần lót khe khẽ lộ ra dưới lớp váy mỏng khiến tôi ngất ngây. Chao ôi sao tôi thấy hưng phấn đến thế. Và khi bản nhạc kết thúc và cháu tôi hỏi tôi thế nào tôi phải lặng người đi mất 2s rồi mới có thể thốt ra hai tiếng “Tuyệt vời” rồi tiến đến hôn nhẹ lên cái trán lấm tấm mồ hôi mà nói “Thằng nào mà nghe cái này không quỳ xuống chân cháu mới là lạ” Lan khẽ đỏ mặt rồi nói “Cậu cứ đùa cháu! Cháu chả mấy khi chơi cho bọn bạn nghe đâu! Nhất là con trai! Ngại lắm”

Tôi tán tụng Lan thêm mấy câu nữa rồi hai cậu cháu ai về phòng nấy để nghỉ ngơi chuẩn bị ột hành trình dài vào ngày mai. Lan có lẽ sẽ thao thức vì hồi hộp và không ngủ được giống cái cảm giác của tôi ngày trước khi đi thi nhưng còn tôi cũng thao thức vì thằng cu cứ dựng ngược mà cái ngày tôi đưa cháu tôi về hà nội cuối cùng đã đến....

Thao thức trong đêm cũng chỉ được một vài tiếng đồng hồ, rồi giấc ngủ cũng đến kéo hai mi mắt của tôi xuống từ khi nào, và khi mở ra là chiếc đồng hồ báo thức kêu inh ỏi đang réo bên tai. Tôi mệt nhọc với tay ấn nhẹ chiếc đồng hồ để nó ngừng kêu, đã 4h sáng tôi dậy định xuống gọi cháu dậy nhưng ngó xuống thấy phòng Lan đã sáng trưng từ bao giờ “Chắc cả đêm Lan không ngủ chờ trời sáng” tôi tặc lưỡi.

Đánh răng rửa mặt mặc quần áo xuống phòng Lan thấy Lan đã xong hết đang ngồi trầm ngâm bên cửa sổ nhìn ra ngoài đường nơi lác đác có vài người đang tập thể dục trong những bộ quần áo ở nhà nhàu nhĩ đủ loại. Tôi vuốt tóc Lan khe khẽ hỏi “Sao thế! Không muốn đi thi nữa ah” Lan giật mình như thoát khỏi dòng suy tư nào đó rồi khẽ gượng cười “Cháu thấy lo lo thôi! Mọi người kỳ vọng nhiều quá! Không thi được chẳng biết cháu sẽ thế nào”. Cô cháu gái mạnh mẽ của tôi cũng có lúc mềm yếu vậy tôi thấy thương thương Lan khẽ ôm đầu Lan vào lòng “Không sao đâu cháu! Ai đi thi chẳng có suy nghĩ này! Người nào có tinh thần ổn định hơn sẽ đỡ thôi! Cậu không nói dối nhưng với lực học của cháu thì cậu tin cháu thừa sức đỗ vào trường đó”. Lan nhún miệng cười “Cảm ơn cậu! cháu sẽ cố”.

Tiếng mẹ Lan vang vọng từ dưới gác “Hai cậu cháu đâu rồi xuống ăn sáng mau để còn ra xe không là hết chỗ đấy”. Tôi và Lan khẽ vâng rồi mình tôi xách hai cái balo xuống Lan mang cái cặp đựng sách vở và các giấy tờ quan trọng theo tôi. Mẹ Lan đã mua xôi đỗ xanh để đầy bàn, khô khốc nhưng tôi và Lan vẫn cố ăn kèm với bát chè đỗ đen ngọt lừ. Mẹ Lan bảo phải ăn như này mới đỡ được. Tôi khẽ cười trong lòng “Ồ phổ mà mê tín chả kém gì que”. Bố Lan ngồi trầm ngâm rít thuốc khẽ phả khói rồi từ tốn nói “Lên đây phải nghe lời cậu và ông bà không được tùy tiện như ở nhà mình đâu nhé! Nhập gia phải tùy tục, tính mày là cứ nhí nhảnh mãi là không được đâu! Còn cả thể diện của bố mẹ đấy! Đừng để ông bà mắng bố mẹ là không biết dạy con”. Lan vùng vằng khẽ gắt lên “Con biết rồi mà! Bố mẹ cứ làm như con bé lảm lá ấy”.

Bố Lan định nói thêm gì thì mẹ Lan đã réo “Anh lấy xe ra đi a và e đèo hai đứa Lan ra bến cho kịp nào” rồi réo gọi con em Lan xuống để trông nhà. Con em vẫn còn mắt nhắm mắt mở đi xuống dụi dụi mắt, nó chạy ra dặn với theo cháu tôi “Chị đi nhớ mua quà đấy nhé!” và 2 chiếc xe máy chở 2 cậu cháu tôi lăn bánh về bến xe.

Đường phố sáng sớm yên tĩnh và trong lành chưa gợn khói bụi, bình minh cũng đang bắt đầu lộ dạng. Người dân phố tập thể dục khá đông đâu đâu cũng thấy tụ tập đá bóng, rồi cầu lông thể dục dưỡng sinh... Cũng không khác hà nội là mấy tôi thầm nghĩ.

Bến xe cũng đã hiện ra trước mắt từ xa tôi đã nghe thấy tiếng hò hét của lơ xe, tiếng gọi nhau í ới, tiếng còi của mấy chú công an toét lên liên hồi cảm giác như nhà máy vào giờ tan tầm, đông nghẹt các sĩ tử và người nhà, ai cũng đồ đạc linh tinh và vẻ mặt ngơ ngáo.

Tôi và cháu bước lên 1 chiếc xe 25 chỗ trông khá là sạch sẽ và tiện nghi, các hàng ghế vẫn còn khá mới và bọc đệm đẹp, hai hàng rèm nhưng che dọc hai bên cửa sổ được cắt rèm khá là bắt mắt. Máy điều hòa phả

ra ro ro khiên trong xe đường như lạnh hơn bên ngoài. Xe này là xe quen biết của bố mẹ Lan nên lơ xe khá niềm nở bố trí cho chúng tôi 2 chỗ ngồi ở vị trí khá đẹp mặc dù trên xe đã đông gần kín nhưng dường như hai chỗ đấy đã được để riêng cho tôi và cháu tôi.

Tôi nhìn chỗ kê hài lòng rồi vươn tay lên để đồ lên cái dằng làm bằng kim loại nhìn như dát giường phía trên chỗ ngồi. Tôi gọi cháu tôi vẫn đang đứng với bố mẹ dưới cửa xe để nghe bố mẹ dặn dò. Bố Lan khẽ vuốt tóc Lan và vỗ vai đầy tình cảm còn mẹ Lan thì dúi vào tay Lan cái phong bì đầy cộp “Chắc là tiền” tôi tự đoán. Cháu tôi Vâng một câu trong trẻo rồi chào bố mẹ bước lên xe. Bố mẹ Lan ở cửa xe cũng gọi với vào chúc hai cậu cháu lên đường bình an và đến nơi nhớ điện thoại về tôi cũng đáp vâng và bảo bố mẹ Lan yên trí về đi làm cho kịp giờ không phải lo lắng gì đâu.

Trong xe là trai gái già trẻ đủ loại mỗi người dường như đang mien man với những suy tính lo toan cho chặng đường sắp tới, tôi nhìn thấy những khuôn mặt háo hức của những thằng con trai, ánh mắt lo lắng của những đứa con gái và sự khắc khổ hằn sâu trên khuôn mặt của phụ huynh bọn nó. Nhưng tất cả dường như đều dừng suy nghĩ của mình khi Lan bước lên xe sau cùng.

Khẽ hất tóc ra sau và vươn tay ra đằng sau để búi tóc, cái ngực vốn đã được cái áo phông bó sát lại càng ưỡn ra khi Lan vươn tay ra sau, đôi mắt vẫn sáng to tròn như trăng rằm sau hàng mi cong cong đang buông như bờ liễu rủ, hai má đỏ au chắc vì gần gũi với bố mẹ nhiều nhưng vô tình tô điểm cho cái khuôn mặt đã vô cùng kiều diễm của nó. Chiếc quần bò bó sát vào 2 cặp chân dài miên man nhưng vô cùng thon thả, thấp thoáng lộ ra là cái eo tròn lẳn khi Lan vươn tay buộc tóc.

Sự yên lặng trong xe chỉ được 4s rồi rộ lên những tiếng xuyt xoa những lời bình phẩm “Con bé này đẹp thế”, “Nhìn nó như hoa hậu ấy” “Người mẫu cũng chỉ được như nó mà thôi”.... những thằng con trai mới lớn chỉ dám đưa đôi mắt ngây dại nhìn nó, đám con gái thì ngoái nhìn Lan với ánh mắt ghen tị. Còn tôi thì tự hào và hãnh diện khẽ đưa tay kéo áo Lan bớt xuống để không lộ ra cái eo tròn lẳn trước những con mắt tham lam kia và cho Lan ngồi vào trong cùng, khẽ hôn lên mái tóc Lan một cái rồi nói trống không “Ngồi vào đi”. Với câu nói như thế và hành động như vậy thì không ai trên xe dám nghĩ tôi là cậu nó, tất cả thêm một lần nữa nhìn tôi hệt hăng như vừa bị tước mất cái gì đó và chuyển dần sang ánh mắt ghen tị và đố kỵ.

Tôi cười thầm trong lòng rồi ngồi xuống tự bảo “Lên đến hà nội phải bắt nó mặc áo chống nắng và đeo khẩu trang ngay không thì đau tim lắm”.

Xe bắt đầu lăn bánh rời bến, những tiếng ồn ào của bến bãi bắt đầu nhường chỗ cho tiếng động cơ xe gầm rú trên đường, tiếng gào thét xin đường và bắt khách của a lơ xe, tiếng người trên xe rì rầm nói chuyện. Tôi quay sang thấy con cháu đang loay hoay cầm cái tai nghe vào tai để nghe nhạc. Chợt nhớ ra điều gì Lan bèn quay sang thì thào trong hơi thở thơm tho vào tai tôi “Mẹ cháu bảo đưa cậu cái này” nói rồi Lan rút cái phong bì ra kín đáo đưa tôi, tôi khẽ cười rồi cầm lấy gấp làm đôi rồi cho vào túi quần bò phía trước.

Rồi Lan nói trêu “Cậu cẩn thận nhé! Mất là chết đói đấy” tôi lại hôn nhẹ lên trán Lan bảo “Đói thì chỉ cần cháu hô 1 tiếng khỏi thằng phục vụ lo gì” Lan bĩu môi xì 1 tiếng dài rồi cầm tai nghe vào và hướng mặt ra phía cửa sổ ngắm đường. Tôi vươn tay quàng qua cổ Lan để kéo Lan vào lòng nhưng Lan đẩy tay tôi ra và nói “Nóng lắm”, tôi cũng hơi hăng nên thôi không nói gì và cũng rút cái walkman của mình ra nghe, tai thì nghe nhạc nhưng mũi tôi lại say sưa tận hưởng mùi hương cơ thể của cháu tôi đang phả vào mình.

Chiếc xe đã bắt đầu ngày một đông hơn vì lơ xe đã bắt đầu nhồi nhét khách, hành khách đã phải ngồi dài ra những chiếc ghế nhựa đỏ xanh lẫn lộn dọc theo lối đi của xe, đầu tiên là lựa thưa sau rồi chật ních, lúc đầu còn mỗi người được một ghế nhưng rồi thì tất cả các ghế đệm hàng 2 đều bị nhồi 3 người chỉ có riêng chỗ tôi vẫn được ưu ái trước ánh mắt khó hiểu của những người trên xe. Nhưng rồi xe cũng đông quá ngay sát chỗ tôi ngồi đã thấy 2 mẹ con phải ngồi lên chung 1 cái ghế nhựa vô cùng khổ sở, mỗi khi xe nảy lên là đứa con gái cứ chực bắn người ra khỏi cái ghế đang oằn lên vì chịu sức nặng của hai người.

Tôi quay sang khẽ bảo cháu ngồi lui vào để cậu nhích vào nhường chỗ cho cô bé ấy, Lan ngó qua người tôi rồi ngồi lui vào xong Lan kéo tôi ngồi vào và chủ động nói “Bạn ơi bạn ngồi lên chỗ này đi” con bé kia sau vài giây ngỡ ngàng cũng cất tiếng cảm ơn rồi rít rồi ngồi lên bên cạnh tôi. Thấy nó có vẻ sợ ngồi gần chạm vào người tôi tôi bèn nhích sát bên cháu tôi hai tay ôm trọn lấy thân hình nẩy nở của Lan để Lan tựa vào người, nhằm cho con bé kia thoải mái. Lan cũng dễ yên và vẫn thả hồn theo những bản nhạc và những cảnh vật 2 bên đường đang chạy vùn vút qua cửa sổ như một cuốn băng đang được tua với tốc độ cao.

Và suốt chặng đường tôi cứ ôm Lan trong lòng mùi hương hoa dịu dịu từ tóc Lan phủ vào mũi tôi làm tôi ngây ngất, vòng tay tôi ôm chặt hơn, thi thoảng khe khẽ cạ vào cái ngực no tròn sau lớp áo. Tôi cứ 2' lại cúi xuống hôn tóc một lần rồi thi thoảng hôn lên trán. Chợt Lan chợt mình quay hẳn người vào tôi ôm chặt lấy cánh tay tôi, 2 cái chân dài thon thả gác lên đùi tôi. Tôi ngỡ ngàng cúi xuống nhìn hóa ra Lan đã ngủ hai mắt nhắm nghiền cánh mũi thẳng tắp phập phồng theo từng hơi thở, cái miệng cong cong thi thoảng chép lên rồi nuốt nước bọt.

Tôi cứ thế ôm cứ thế cạ sát cứ thế hôn... cho đến khi mắt cũng díp xuống và gục lên mái tóc mềm thơm tho của nó hai tay vẫn ôm chặt lấy người nó mà ngủ. Cảm giác mềm mại và dịu dàng đi cùng giấc ngủ của tôi mãi cho đến khi tiếng a lơ xe hò hét “Đến Pháp Vân rồi nhé! Mọi người chuẩn bị đồ đạc đi còn 20' nữa là vào bến xe. Tôi choàng tỉnh giấc định lay Lan dậy thì Lan cũng đã dụi mắt. Ngơ ngác nhìn tôi rồi cất giọng yếu ớt hỏi “Sắp đến rồi hả cậu” tôi khẽ gật và Lan vươn mình rời khỏi cơ thể tôi trong sự luyến tiếc kín đáo kéo lại chiếc áo phông và cái áo lót xộc xệch vì bị tôi cạ tay vào nhiều quá. Tôi cũng rút cánh tay đã mỏi nhừ và tê rần lại và vuốt lại bờ tóc rối vì những nụ hôn liên tiếp của tôi.

Xe cuối cùng đã đến bến, mọi người túa xuống cửa xe như ong vỡ tổ, tiếng gào thét gọi nhau, rồi tiếng xe ôm mời chào, dòng người xuống xe đã đông nhưng dường như đội ngũ xe ôm còn đông hơn tràn tới gây tắc nghẽn ở cửa xe làm những người xuống . Lan nhấp nhúm định đứng dậy nhưng tôi bảo Lan cứ ngồi yên bao giờ xe xuống hết và đám xe ôm tản bót ra thì xuống.

Chẳng mấy chốc xe đã xuống hết tôi bảo Lan mặc áo chống nắng và đeo khẩu trang vào rồi 2 cậu cháu chào a lơ xe bước xuống xe, vẫn còn mấy bác xe ôm nhảy vào chèo kéo. Tôi ngã giá với một bác xe ôm trung niên nhìn khá là chân thật và yêu cầu là kẹp 2. Ông xe ôm nhe hàng răng xin vàng vì thuốc lá thuốc lào và chè xit “Về đến đây cho chú xin 30 nghìn! Hôm nay đông người nên giá hơi tăng coi như bồi dưỡng chú đi” tôi gật đầu rồi bảo Lan ngồi lên trước không quên dặn Lan ôm cái cặp ra phía trước để khỏi phải va cái bầu ngực vào cái lưng nhể nhại mồ hôi của ông xe ôm.

Tôi để 1 balo lên phía trên xe máy cho ông xe ôm giữ, 1 balô khoác lên người trèo lên xe và vòng tay ôm Lan. Bến xe vẫn còn đông lắm, trời nắng chang chang, mặt ai cũng nhể nhại mồ hôi vì mệt mỏi, các bà mẹ ông bố ngỡ ngác làm gà để các ông xe ôm quát giá, nhiều người thì ngồi la liệt ra nhà chờ xe buýt và nhà chờ của bến để chờ người nhà đến đón. Những tấm bản đồ Hà Nội bán chạy như tôm, những cái biển dịch vụ kỳ quái có lẽ là duy nhất mọc lên ở Hà Nội như “Chỉ đường 5000/1lần”, “Cho nghỉ chờ người nhà có quạt 10.000/h”, “Tìm chỗ trọ thuê 200.000”... và kỳ quái hơn là nó còn đắt hơn cả tôm tươi và bản đồ hà nội đang bán nhan nhản khiến tôi bật cười.

Con đường giữa trời nắng bụi bặm và đầy khói xăng, người thì đông quá. Bác xe ôm cố gắng lượn lách phóng thật nhanh giữa dòng người đông đúc cốt để đỡ tốn xăng và quay về bến gấp kiếm đợt khác. Xe đã dừng trước cửa nhà tôi, cả xóm vắng hoe vì đi làm cả nhà tôi cũng đóng cửa im ỉm sau cánh cửa sắt màu sơn đỏ. Tôi móc ví trả tiền xe ôm không quên dúi thêm ông 10k bồi dưỡng nắng nôi. Bác xe ôm cảm ơn hai cậu cháu và chúc thi tốt rồi vội vàng quay xe chạy về bến để kiếm thêm đợt khách khác. Cháu tôi đang ngỡ ngác đứng nhìn các dãy nhà san sát nhưng nhà nào cũng kín cổng cao tường, ban công nào cũng bịt chặt lồng sắt như chuồng cọp. Tôi cười bảo “Ồ đây mà không bịt ban công là trộm nó trèo vào khuôn hết! Hàng xóm thì nhà ai biết nhà nấy thôi không như ở chỗ cháu đâu” Lan khẽ lè lưỡi lắc đầu rồi theo tôi vào nhà.

Mở cửa vào nhà cảm giác nóng bức như bị xua đi phần nào bởi không khí mát mẻ bên trong, tôi mở tủ lấy cho Lan lon coca rồi cất gọn balo và đồ đạc linh tinh vào nhà trong. Lan uống xong liền hỏi tôi nhà tắm ở đâu, tôi bảo lên phòng cậu tắm đi rồi mang balo lên đây luôn cháu sẽ ở phòng cậu còn cậu ngủ phòng khác trên tầng ba, ưu tiên nữ tử. Lan bĩu môi rồi xách balo lên tầng. Chẳng mấy chốc đã nghe thấy tiếng nước vụn ào ào, tưởng tượng ra cái thân hình Lan dưới làn nước tôi khẽ liếm bờ môi khô khốc rồi cũng bật ỳnh 1 lon coca uống. Cái lạnh làm tôi bớt suy nghĩ linh tinh và nhớ ra là phải gọi điện về thông báo ọi người.

Tôi điện thoại cho bố Lan bảo hai cậu cháu đã đến nơi, rồi quay số về cho ông nội báo tin đã thượng lộ bình an. Xong mới nhớ ra không biết em đã đi tình nguyện về chưa tôi quay số về chỗ em vẫn hay nghe nhờ điện thoại (ngày ấy thì hay nghe nhờ điện thoại của hàng xóm mỗi lần nghe phải trả từ 1.5k đến 2k tùy theo từng nơi). Em đã về! Giọng e trong trẻo và tinh nghịch trong điện thoại như kéo tôi ra khỏi những ham muốn với cô cháu gái khiêu gợi. Em trách tôi sao không gửi mail hay để lại offmess gì cho em trên mạng. Tôi phải trình bày từ đầu đến cuối em mới hiểu và reo lên “Thế tối anh cho Lan qua đây chơi đi! Mà a xem xem cháu

a thi ở đâu chưa?” Tôi giật mình vội mở cặp Lan xem tờ giấy báo thi của nó! Ngay gần nhà em! Tôi khẽ reo lên rồi báo với em qua điện thoại! Em cũng như reo lên với tôi vậy thì 2 cậu cháu a trưa thi xong vào nhà e ăn trưa nghỉ trưa rồi chiều thi tiếp. Tôi cũng gật gù tán thành rồi hẹn em tối sẽ cho Lan qua chơi.

Lan đã tắm xong đang tung tăng xuống gác, Lan cất giọng hỏi tôi đã điện về nhà cho bố mẹ Lan chưa, tôi gật đầu bảo rồi và dặn Lan tối nay sẽ qua nhà em của tôi chơi! Lan reo lên nhí nhảnh “Thật hả cậu! Chà tò mò quá! Nghe cậu kể nhiều rồi giờ mới có cơ hội diện kiến người đẹp”. Tôi ngưng ngừng bảo Lan đi nấu canh và bắc cơm đi còn tôi chạy ra mua mấy quả trứng vịt về tráng, chẳng mấy chốc bữa cơm đạm bạc cũng được dọn lên. Hai cậu cháu ngồi ăn vui vẻ bên nhau tôi thấy Lan nấu ăn khá phết. “Kiểu này làm dâu thừa sức rồi” tôi khẽ cười thầm.

Ăn uống xong tôi và Lan lên phòng tôi Lan lôi cuốn album ảnh của tôi ra giường nằm dài xỏ tóc mà xem, tôi với cái điều khiển bật cái dàn lên và chọn vài bản nhạc của BSB bật lên để 2 cậu cháu cùng nghe. Lan nằm trong góc giường cứ chốc chốc lại lăn ra chỉ vào album ảnh và hỏi từng người, rồi ngại lăn quá Lan gối lên đùi tôi mà vừa xem vừa hỏi. Chẳng mấy chốc Lan đã mệt nhoài và ngủ trên đùi tôi, tôi với cái điều khiển tắt đài rồi vuốt mái tóc dài của Lan cho Lan dễ ngủ hơn.

Chẳng mấy chốc Lan đã chìm sâu vào giấc ngủ chiếc ngực phập phồng lên xuống đều đặn dưới cái áo bằng vải mềm mặc ở nhà. Theo bầu ngực của Lan ánh mắt tôi trượt xuống eo rồi xóay vào cái đũng quần cũng bằng vải mềm của nó. Từng đường cong của Lan ẩn hiện sau lớp quần áo khiến miệng tôi khô khốc, người bắt đầu nóng ran, từng hình ảnh trong những bộ phim trên mạng, từng tư thế được mô tả kỹ càng trong những câu truyện tôi vẫn đọc lần lượt hiện ra trong đầu tôi. Tôi liếm mép nhìn quanh, xóm vãn vắng tanh, rèm cửa đã khép kín để nắng không rọi vào, chỉ còn tiếng ro ro của máy điều hòa ngay trên phía đầu tôi...

12. Chương 12

Bàn tay tôi run run vuốt mái tóc Lan rồi cúi xuống hôn nhẹ lên má, hơi thở Lan vẫn đều đều sau cánh mũi đang phập phồng, tay tôi bắt đầu luồn dần xuống dưới eo Lan khẽ kéo cái áo Lan lên để lộ ra chiếc quần chun Lan đang mặc. Lí trí tôi gần như mờ đi theo những cuốn truyện và bộ phim đang hiện ra trong đầu thì ánh mắt tôi vô tình nhìn thấy bức ảnh của e cười rạng rỡ trong cuốn album cháu tôi xem dở vứt ra giường.

Như có một luồng điện chạy dọc cơ thể tôi rút vội tay lại, khẽ nâng đầu Lan thả xuống gối rồi chạy vội vào nhà tắm vẩy nước xối xả vào cái cơ thể đang nóng bừng.. Tôi cố lấy vôi hoa sen xả những dòng nước lạnh toát và thân thể để dập tắt cái ham muốn đang trỗi dậy trong người.

Lau người thay quần áo tôi quay lại phòng chỉnh điều hòa to số lên một chút khẽ lấy cái vỏ chăn đắp ngang bụng Lan rồi khép cửa phòng đi ra, đôi mắt tôi cum cúp không dám nhìn vào cái gương mặt ngây thơ và kiều diễm ấy.

Qua phòng bố mẹ nằm tôi vắt tay lên trán tự rửa mình “Minh vừa định làm je thế này? Sao có thể khốn nạn đến thế! Chắc chắn Lan sẽ tỉnh và lúc đấy thì mọi thứ sụp đổ! Lan sẽ không đời nào cam chịu ở lại trong cái nhà này và bỏ đi ngay! Dù cho Lan có không biết gì về cái phố xá Hà Nội này! Và lúc đấy liệu rằng tôi có thể ngóc đầu lên được nữa không! Và cháu tôi sẽ ra sao nếu lạc ra ngoài đường phố đầy rẫy những kẻ cơ hội và lừa dối gấp trăm gấp nghìn lần tôi” tôi không dám nghĩ tiếp nữa, tự cảm thấy mình vẫn còn may mắn khi kịp thời ngăn cái cơn cuồng loạn của bản thân mình lại.

Trời về chiều! nắng cũng đã dịu hơn tôi vào phòng đã thấy Lan dậy ngồi soạn sách vở của Lan lên bàn tôi từ bao giờ, khẽ kéo cái rèm cho ánh nắng chiều hắt vào phòng xua đi cái không khí lạnh lẽo của điều hòa. Tôi nhắc nhở Lan những ngày này không lên ôn nhiều chỉ tập trung ỉnh có tâm trạng thoải mái nhất, người ta dễ quên nhất là khi bị stress phải giữ ỉnh luôn vui vẻ là được.

Tiếng xe máy dưới nhà và tiếng mở cổng, mẹ đã về! Tôi chạy xuống dắt xe và dỡ những túi thức ăn treo dọc hai bên xe của mẹ, cháu tôi cũng chạy xuống cất cao giọng chào mẹ tôi “Chào chào bà ạ” mẹ tôi cũng bỏ chiếc mũ vải vành rộng ra quệt mồ hôi đang nhỏ tong tong trên hai bên thái dương “Lan đấy hả cháu!

Lên lúc trưa ah! Có mệt không! Cứ nghỉ ngơi đi tí bà làm cơm để chiều đãi sĩ tử nhé!” Lan rồi rút xua tay “Dạ không! Cháu không mệt đâu! Bà cứ đi nghỉ ngơi đi để đây cháu làm cho” rồi không đợi mẹ tôi nói gì Lan nhanh nhẹn lấy thức ăn mang vào nhà làm cơm.

Mẹ tôi treo cái mũ lên cái cây treo đồ trong góc nhà rồi thả người xuống ghế “Khiếp trời nóng quá H đầu lấy mẹ chai nước xem nào! May thấy Lan con gái mà chăm chỉ việc nhà chưa! Sinh con trai đúng là chả được nhờ cái gì” mẹ tôi ngao ngán. Tôi cũng không lấy gì làm giận dỗi chạy vào tủ lấy ẹ bình nước lạnh rồi lại leo lên phòng bật nhạc và nhún nhảy để kệ ẹ và Lan nấu ăn.

6h tối mới thấy bố về, tôi và Lan ra chào bố rồi cả nhà quây quần ăn tối, bố hỏi chuyện ở nhà xem ông bà thế nào, họ mạc ra sao... tôi vừa ăn vừa từ tốn trả lời cho bố tôi. Rồi bố tôi quay sang hỏi chuyện Lan nó cũng lú lo kể việc được dạy kèm cẩn thận và tôi được bố mẹ Lan tin tưởng giao cho đi thi như nào. Xong bữa cơm ngồi nghỉ cho xuôi cơm cũng đã 7h tối, tôi và Lan sang nhà em chơi như đã hẹn.

Hai cậu cháu định lấy xe đạp ra thì mẹ tôi gọi với “Lấy xe máy mà đưa nó đi chứ xe đạp thế thì mấy giờ mới về” Tôi hí hửng dắt chiếc Spacy màu trắng sữa của mẹ ra ngoài rồi hai cậu cháu lên đường. Trời mùa hè tối có gió mát và dễ chịu hẳn Lan khẽ xoa tóc để tóc bay lòa xòa trong gió, ánh mắt luôn đảo qua hai bên đường nhìn ngắm các hàng quần áo và mỹ phẩm với vẻ thích thú và thêm thường. Qua cửa hàng nào đẹp cũng bảo “Thì xong cậu phải cho cháu vào đây ngay”. Đôi lúc cũng có những a chàng phóng xe vọt qua cổ ngoai lại vào cặp chân trắng ngần mà thon thả của Lan đang gác lên cái để chân.

Tôi lái xe rẽ vào lối đi quen thuộc vào nhà em, em và đứa bạn cũng vừa ăn cơm xong, mặc bộ váy ở nhà e hơn hờ chạy ra đón tôi. Tôi nhìn e lòng trào lên niềm thương cảm, e gầy đi hơn so với 1 tháng trước, nước da em hơi xạm đi vì nắng gió, đôi má bầu bĩnh hơi hóp lại nhưng đôi mắt e vẫn sáng ngời và lạnh lợi sau cặp kính cận. Tôi giới thiệu hai người với nhau, vì cùng là những người thích hoạt động đoàn nên chẳng mấy chốc em và Lan đã bám với nhau như sam nói chuyện rất hợp và cười rúc rích kể xấu tôi suốt. Tôi gãi đầu và làm mặt giận mỗi khi nghe được câu nào nói xấu nhưng trong lòng thì rất hạnh phúc, tôi chỉ ước ao mãi như thế này, em ở đây bên tôi, cháu cũng chẳng đi đâu với ai thế là đủ.

Ở bên em nhìn e nói cười, nhìn cái bóng hình thon nhỏ nhưng săn chắc của e khiến lòng tôi ấm áp lạ thường, những ham muốn thầm thường với cô cháu gái biến đi đâu cả. Tôi mới cảm nhận được giá trị của tình yêu đích thực và ham muốn tội lỗi khi đặt bên nhau Lan khác biệt như nào. Ham muốn khi tôi có với em là ham muốn được “yêu” em theo đúng nghĩa của nó và khi chỉ còn tôi với những đường cong khiêu gợi và khuôn mặt kiều diễm đấy lại là ham muốn sở hữu, chiếm đoạt để được thỏa mãn.

Rồi những ngày thi cũng đến tôi và em ra sức đưa đón chăm sóc, soát lại bài mỗi khi một môn thi của cháu tôi kết thúc. Cháu tôi tỏ ra rất vui vẻ trong sự chăm sóc của tôi và em, Lan cười nói và luôn đi thi với một tâm trạng tốt nhất, có lẽ da phần là nhờ sự động viên và tâm lý của em. Thi cử xong tôi để em dẫn cháu đi thăm phố phường đi chọn mua quần áo, quà cáp. Mỗi khi 2 cái bóng 1 thấp 1 cao ríu rít cười đùa về đến cửa nhà em, tôi lại mình cười hạnh phúc ngắm nhìn. Có buổi trưa hai đứa mệt nhoài tựa vào lòng tôi ngủ ngon lành, em gối 1 bên đùi vòng tay ôm chặt lấy eo tôi ngủ còn cháu tôi cũng gối 1 bên đùi nhắm mắt chìm trong giấc ngủ.

Tôi ngồi im mà thấy êm đềm quá khẽ hôn lên cái khuôn mặt thùy mị và nết na của em, rồi nhìn sang gương mặt kiều diễm và kiều sa của cháu rồi vuốt nhẹ mái tóc dài óng ả. Tôi cứ ước giá như cái khoảnh khắc ấy được giữ mãi thì cuộc sống của tôi chắc phải khác đi nhiều lắm và đến bây giờ đây khi ngồi đánh những dòng chữ này tôi vẫn ước trong tiếng nhạc vang lên nhẹ nhẹ “Nếu có ước muốn trong cuộc đời! hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại...”

13. Chương 13

Ngày tôi và em đưa cháu ra bến xe rồi cũng đến, chia tay mà tôi thấy e và cháu chẳng buồn tí nào vẫn ríu rít hẹn ngày lên, chắc em chắc hẳn Lan đã rồi. Còn tôi thoáng buồn vì không còn được hôn lên mái tóc ấy

hàng ngày, không được nhìn bóng dáng yêu kiều ấy nữa tự nhiên thấy trống vắng lạ. Chiếc xe chở cháu đã khuất hẳn sau con đường bụi mờ mịt tôi mới quay lại ôm lấy cái eo tròn lẳn của em và đi về.

Hè gần qua và năm học mới cũng chuẩn bị bắt đầu, hôm trường nó dán kết quả thi tôi và em chen chúc trong cái nắng gay gắt và mồ hôi nhễ nhại lần tìm tên và số báo danh của nó. Chúng tôi hồi hộp dò theo từng cái tên Lan trùng cả tên lẫn họ! Cháu tôi đồ! cả hai cười với nhau hạnh phúc nhưng cũng không có phần ngạc nhiên lắm vì cái đây nằm trong dự tính của chúng tôi chỉ có cái ngoài dự tính là cháu tôi lọt vào top ten của trường.

Tin báo nhanh chóng bay thẳng từ bưu điện gần trường Lan về nhà! Tôi thấy Lan gào khản giọng trong cái điện thoại! rồi Lan hét lên “Cháu yêu cậu! Cháu yêu chị! Em yêu chị!” lẫn lộn hết cả lên. Tôi phì cười bảo đừng có phát rồ còn phải lên đây học bốn năm nữa mới là cử nhân được. Lan vẫn cười ha hả trong máy rồi bảo “Thôi cậu với chị đi chơi đi! Cháu phải gọi ọi người báo tin đây” tôi cũng mỉm cười cúp máy. Em đang đứng bên cạnh nhìn tôi cười lấp lánh “Lan mừng lắm phải không anh” tôi vòng tay xiết nhẹ e vào và nói “Còn phải nói nhưng không mừng bằng ngày a tán đổ e được đâu” e nhéo nhẹ vào mạng sườn tôi “Chỉ khéo nịnh thôi! Tán gái thì chẳng ai bằng được! cứ liệu hôn” tôi cười xòa và kéo e ra khỏi bưu điện.

Năm học mới của chúng tôi bắt đầu sớm hơn so với thời gian nhập học của trường nó. Em có sự thay đổi nho nhỏ là đứa bạn ở cùng đã chuyển ra ở riêng cùng với gia đình vừa mua nhà trên này nên e gọi đứa em họ về ở chung tên là Hồng cũng bằng tuổi em. Những lần qua nhà e chơi tôi cũng có gặp Hồng cô bé này có vẻ hơi nhút nhát, khuôn mặt đầy đặn và cũng khá là đẹp, mỗi tội hay hậu đậu và ăn nói kém nhiều khi cứ tưởng nó có vấn đề về mặt diễn đạt ngôn từ nên nói chuyện cùng thì rất là chán. Thế nên là các anh đến tán chỉ được vài hôm là mất tích hẳn. Tôi thì vì nể em nên cũng đôi khi nhẫn nại nói chuyện với nó mặc dù nhiều lúc chẳng hiểu nó nói gì thế nên nó cũng có vẻ quỵ tôi.

Học được gần tháng thì cháu tôi nhập học, tôi và em lại tất bật lo tìm chỗ trọ cho nó(bảo Lan ở nhà tôi Lan không thích vì thích được tự do một tí), tìm được chỗ trọ khá ưng ý gần trường thì lại lo dọn dẹp lại phòng mua đồ đạc rồi chuyển đủ các thứ linh kinh của Lan vào chỗ trọ. Lan ở cùng với hai đứa bạn cũng đồ cùng trường đại học và học cùng cấp ba với Lan chỉ khác là học khác khoa.

Mọi việc xong xuôi, tôi em và bố Lan thả phào nhẹ nhõm. Bố Lan mời chúng tôi và 2 đứa ở trọ một bữa tiệc nhỏ để mừng tân sinh viên cũng như là lời cảm ơn dành cho tôi và em đã quan tâm chăm sóc cháu trong suốt thời gian vừa qua tất nhiên là mọi người vỗ tay tán thành.

Bố e gọi taxi đưa chúng tôi đến một nhà hàng khá sang trọng gần bờ hồ Hoàn Kiếm, vừa bước vào cửa hơi máy lạnh đã phả ra làm chúng tôi thấy lạnh toát dù trời bên ngoài đang nắng gắt. Hai cô gái cao ráo tóc ép thẳng mặc chiếc áo dài cách điệu màu đỏ khê cúi đầu chào chúng tôi. Bố Lan yêu cầu chọn một bàn riêng yên tĩnh một chút, anh nhân viên bồi bàn mặc chiếc áo gi lê bên ngoài chiếc áo trắng trông rất trang nhã và lịch sự cúi đầu mời chúng tôi ra bàn. Tôi và em thì không có gì là ngỡ ngàng trước những nhà hàng sang trọng như này, tôi thì thoảng vẫn được bố đưa đến những buổi tiệc còn lớn hơn tổ chức ở những nơi sang trọng hơn đây nhiều, còn em thì cũng chẳng lạ lắm gì khi mà nhà e cũng có một nhà hàng khá lớn ở quê. Chỉ có cháu tôi và mấy đứa bạn cứ ngỡ ngàng nhìn ngó xung quanh một cách lạ lẫm và ngỡ ngàng.

Tôi bật cười vỗ bờ vai thon thả của Lan rồi nói “Này nhìn thẳng vào đường mà bước đi không người ta lại nghĩ là trộm chứ không phải khách bây giờ” Lan khẽ giật mình lườm tôi rồi xì 1 tiếng dài và chạy lên bám vào tay em “Cái ông cậu già khó tính!” em bật cười giòn tan “Khó tính mà dẻo mỏ lắm đấy” cháu tôi cũng cất tiếng cười trong trẻo rồi 2 chị em bá vai bá cổ nhau ngồi vào bàn.

Chiếc bàn tròn được phủ một tấm vải trắng tinh buông dài đến tận nền nhà, những chiếc ghế nỉ đỏ sang trọng được ngay ngắn đặt xung quanh trông nổi bật hẳn lên. Trên bàn là những chiếc cốc thủy tinh sạch sẽ đặt ngăn nắp bên trong cốc có những chiếc khăn giấy màu trắng xếp đẹp đẽ đặt vào. Một chồng bát sứ trắng tinh bóng loáng để giữa bàn bên cạnh là một hộp đĩa với những chiếc đĩa đen lacy được bọc trong bìa trắng có in logo và địa chỉ của nhà hàng.

Chúng tôi lựa chỗ ngồi vào bàn, cháu tôi và bạn Lan vẫn thích thú cầm xem những chiếc đĩa, nhún nhảy trên cái ghế nỉ rồi thì thoảng lén lút đưa mắt nhìn ra xung quanh. Anh bồi bàn một tay để trong lòng một tay vươn ra rất chuyên nghiệp và lịch sự đưa cái menu cho bố nó. Bố Lan cầm cái menu rồi đưa cho tôi bảo tôi gọi món, tôi chọn một vài món nhắm và mấy chai bia còn đâu để em, cháu và bạn bạn Lan chọn.

Tiếng ríu rít của mấy đứa con gái lựa chọn món như đàn gà con bên gà mẹ buổi sáng sớm làm xua bớt đi cái không khí sang trọng và lạnh lẽo đang trùm lấy chúng tôi.

Chẳng mấy chốc bia, nước ngọt các món ăn nóng hổi đã được dọn ra, bố Lan tuyên bố lí do bữa tiệc, chúc mừng các tân sinh viên và cuối cùng cảm ơn tôi và em. Tất cả hào hứng nâng cốc chạm vào nhau, những tiếng leng keng của những cái ly kết hợp với những tiếng cười trong trẻo của mấy đứa con gái làm không khí rộn ràng hẳn. Mọi người bắt đầu ăn uống và cười đùa vui vẻ với nhau.

Giữa bữa ăn bố Lan rút ra một cái hộp quà nho nhỏ nhìn sang tôi và em nói “Thật sự là anh chị rất cảm ơn cậu, và em trong thời gian vừa qua đã giúp đỡ cho cháu Lan...” “phải gọi là cậu và mợ chứ bố” tiếng con cháu tôi tinh nghịch xen vào khiến bố Lan cũng bật cười và mặt e thì cúi gằm và đỏ như lên. Tôi khẽ nạt “Yên nào! Đánh cho trận bây giờ” Lan nín cười cong cái bờ môi điệu đà đang bóng lừ lên vì mỡ. Bố Lan lườm Lan 1 cái rồi nói tiếp “Anh chị không biết nói gì nhưng có món quà nho nhỏ này tặng cho em còn H thì đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của nó rồi” nói xong a nháy mắt nhìn tôi.

Không ngờ đằng sau cái dáng vẻ thư sinh có phần hơi ngù ngù của anh lại là một cái đầu tinh tế thế. Món quà cho em còn hơn cả trăm lần quà cho tôi, và nụ cười và sự tiếng cảm ơn bên lên của em chính là món quà đặc biệt mà a không biết vô tình hay hữu ý’ dành cho tôi.

Con cháu tôi nhanh nhẩu nói trong khi cái miệng vẫn đang nhồm nhòam “Đưa đây e mở cho” rồi không đợi em đồng ý’ Lan giật lấy cái hộp rồi bóc dần ra, một chiếc đồng hồ kiểu dáng nữ nho nhỏ lấp lánh hiện ra sau lớp giấy bọc. Cháu tôi và mấy đứa bạn òa lên 1 tiếng rồi thốt lên “Đẹp quá” rồi Lan kéo tay em và nói “Chị đưa tay đây em đeo cho nào!” em vừa cười mặt vừa đỏ vì xấu hổ và hạnh phúc chìa cánh tay nhỏ nhắn thon thả ra. Cháu tôi khẽ luồn chiếc đồng hồ vào và đóng khóa, một tiếng “tách” nho nhỏ vang lên, em khẽ rút tay lại giờ giờ lên cao, đưa đôi mắt sáng ngời đằng sau cặp kính nhìn ngắm.

Quả thật là chiếc đồng hồ rất hợp với em, ngay cả cái kích cỡ cũng vừa như in, tôi chắc a cũng phải quan sát tay em khá lâu mới có thể lựa chọn được chính xác như thế. Thầm đưa ánh mắt gật với anh và nâng cốc chúc mừng để xua đi cái cảm giác ngượng ngùng của em. Mọi người lại zooo 1 lần nữa trong những tiếng cốc chạm leng keng vào nhau....

Tiếng leng keng của những chiếc cốc chạm như tiếng chuông vào lớp của những tiết học trên giảng đường, và nó đúng là tiếng keng bước vào một cuộc sống mới của cháu tôi, một sinh viên thực thụ.

Cháu tôi nhanh chóng có được cái chức lớp trưởng nhờ điểm thi đầu vào và cái thành tích hoạt động đoàn chơi lợi mà Lan có được từ thời cấp 3. Lan vui mừng thông báo tin này cho tôi và em, em tôi thì khỏi nói ủng hộ Lan hết mình rồi chia sẻ kinh nghiệm, hướng dẫn Lan thế nào để cho điều hành một tập thể tốt, làm thế nào để giữ được cái uy nghiêm mà vẫn mềm mỏng.... và rất nhiều các thứ khác mà tôi không thể nhớ nổi hoặc là cố không nghe đến. Tôi chỉ khe khẽ lắc đầu ngán ngẩm “Thêm 1 cô cháu bôn-sê-vích nữa!”.

Với sự chỉ bảo tận tình của em, sự năng nổ của Lan và quan trọng nhất là cái dáng dấp yêu kiều, nụ cười gây chết người sau hàng răng trắng như ngọc ấy chỉ trong vòng hơn 1 tháng Lan đã có mặt trong ban chấp hành chi đoàn trường của niên khóa mới. Và tất nhiên là Lan lại khoe, em lại hí hửng bảo ban còn tôi thì khỏi nói lại khe khẽ lắc đầu “Rồi cũng làm người của tập thể thôi! Khéo chả có thời gian mà ăn”. Tuy nghĩ thế nhưng tôi cũng vui vui vì dù sao bận rộn sẽ giúp Lan tránh khỏi những cái đuôi ngày một dày đặc trước cổng trường, cổng lớp thậm chí là cổng nhà của nó.

Một buổi sáng cuối tháng 10, trời vào thu tiết trời mát mẻ nhưng cũng dễ làm con người ta uể oải và mệt mỏi. Tôi đang nằm trên giường cố nằm ngủ thêm sau một đêm thức xem C1, chợt có tiếng chuông cửa reo dưới nhà. Liếc nhìn đồng hồ mới có 8h kém, ai mà vô duyên thế nhỉ? Chắc lại thu tiền điện tiền nước gì đó hoặc những người nhờ vả gì bố mẹ xin việc đây! Tôi bỏ qua vẫn cứ nằm ì trên giường hy vọng người ta chán sẽ bỏ cuộc mà về.

Nhưng hy vọng của tôi nhanh chóng bị dập tắt bằng những hồi chuông bấm gấp gấp và mạnh hơn, tôi vùng dậy khỏi chăn cau có lồm nhồm chửi thề rồi đi xuống nhà. Sàn cầu thang gỗ mát lạnh áp vào chân làm tôi thấy tỉnh ngủ hơn, với cái áo phông móc ở móc áo dưới nhà tôi mặc vội vào rồi lững thững ra cửa. Vừa mở khóa cửa vừa ngáp, tôi khẽ đẩy cánh cửa ra! Bên ngoài vắng hoe thì thoảng có người vội vã phóng xe qua vì đã quá giờ làm, tôi thò hẳn đầu ra ngoài qua cánh cửa sắt vừa mở nhìn ngó xung quanh! Vẫn chẳng có

ma nào cả. “Chắc người ta bỏ đi hoặc là đứa nào trêu mình rồi! Bực quá mất cả giấc ngủ” tôi thầm nghĩ rồi quay người định đi vào nhà khóa cửa.

Đột nhiên có hai cái bóng lao tới tôi từ phía sau, một cái bóng thon nhỏ đã áp vào người tôi hai tay quàng qua cổ tôi như muốn nhảy hẫng lên lưng tôi, tôi cảm nhận rõ 2 bầu ngực săn chắc mềm mại đang áp vào lưng mình. Vừa quay đầu lại tôi đã thấy 1 cái miệng thơm tho áp vào má đặt một nụ hôn dài, chiếc lưỡi âm ẩm khẽ quét nhẹ vào má rồi một tiếng reo lên “Chúc mừng sinh nhật anh!” tôi chưa kịp nói gì thì một cái bóng thon thả cao ráo khác cũng xông lên thơm nhẹ vào bên má còn lại và đặt vào tay tôi một bó hồng đỏ được buộc duy nhất bằng một sợi vải thắt nơ “Chúc mừng sinh nhật ông cậu già khó tính”

Giây phút giật mình và ngỡ ngàng qua đi tôi quay đầu lại nhìn, em và cháu đang đứng mỗi người một bên tôi khuôn mặt rạng rỡ và khoái chí vì làm tôi bất ngờ. Cả 2 đều diện trên mình bộ váy xanh ôm sát lấy thân hình trên và khẽ xò ra ở phía dưới. Tôi nhìn khuôn mặt đẹp dịu hiền, nét na đang hồng lên vì phần khích tặc em buông dài qua ngang vai, quay sang những đường cong khiêu gợi đang được bộ váy tôn lên, mái tóc búi cao để khoe ra cái cổ trắng ngần, khuôn mặt đẹp không tì vết của cô cháu gái cũng đang hớn hở nhìn tôi sung sướng. Tôi thấy bất ngờ và hạnh phúc quá liền vòng tay qua bờ eo của cả hai khẽ ôm nhẹ vào lòng và chẳng nói được gì chỉ biết nói “Sao đến không báo trước thế! Chơi kiểu này là đau tim lắm đấy”.

Hai người tách khỏi vòng tay tôi rồi cười rúc rích “Cái này là kế hoạch của cháu anh đấy! Người nhà anh đấy!” tôi mỉm cười hạnh phúc rồi bảo mọi người vào nhà, chợt em bảo tôi chờ tí rồi chạy ra ngoài gọi “Vào đi em!”, tôi nhìn theo em, hóa ra là cả Hồng cũng đi cùng. Hồng dắt xe vào và bên lên chào tôi “Em chào anh! Chúc anh sinh nhật vui vẻ” vừa kịp nói câu cảm ơn trong ngỡ ngàng thì e đã lên tiếng “Hồng hôm nay nghỉ học ở nhà nên e rủ đến đây luôn cho vui”

Cả ba vào nhà chưa kịp yên vị em đã nói “Em cũng dặn bạn bè anh trưa nay đến đây rồi đấy! Thế nên anh tắm rửa chuẩn bị đón khách và nhận quà đi nhé! Em với Lan và Hồng sẽ làm đầu bếp cho anh hôm nay! Tiễn công thì anh giữ lấy mà mua quà sinh nhật còn bọn em không có quà đâu” nói xong em và cháu lại rúc rích cười còn Hồng thì chỉ bên lên nhỏm miệng như tính cách của Hồng mọi ngày.

Quả là một sinh nhật đáng nhớ nhất trong đời tôi, tôi có em thùy mị dịu dàng nét na, có cháu gái kiều diễm kiều sa ngây thơ trong sáng vừa nấu nướng vừa tít tít như đôi sẻ non dưới nhà. Tôi ở trên nhà tắm rửa thật sạch, thu dọn phòng ốc kê lại bàn ghế trong phòng để có chỗ để đón mọi người.

Em và cháu đúng là người có thiên bẩm về tổ chức, chẳng mấy chốc khi nấu nướng gần xong thì bạn bè tôi cũng lục tục kéo đến, “Đông đủ quá” tôi thầm nghĩ và thấy muốn cảm ơn em một lần nữa. Bọn bạn kéo cả lên phòng tôi nhưng cứ đi qua nhà bếp chúng nó lại sững người ra nhìn cháu tôi với ánh mắt lạ lẫm và si dại, lên đến cửa phòng thì cháu tôi mà thì ào “Ai thế” mắt thì nhắm nháy vào cô cháu gái của tôi. Cho đến khi những thằng cuối cùng vào phòng thì lưng tôi đã sưng tấy lên vì những cái cẩu, tai tôi ù đi vì những tiếng thì ào và miệng khô khốc vì phải nói đi nói lại một câu “cháu tao”.

Thức ăn nóng hổi thơm phức dưới bàn tay nấu nướng của cháu và em được dọn lên trong sự thán phục của mấy đứa con gái và sự ngưỡng mộ của những thằng con trai, thật ra mà nói chúng nó cũng chẳng để ý gì đến thức ăn mà cứ xoay ánh mắt ngây dại vào thân hình nảy nở của cháu tôi mỗi khi Lan bê đồ lên. Rồi thì bữa ăn cũng bắt đầu sau vài lời cảm ơn ngưỡng mộ của tôi với mọi người. Tất cả vui vẻ ăn uống và cười đùa âm ỉ, một không khí vô cùng sôi động và náo nhiệt trong căn phòng tôi. Những khuôn mặt rạng rỡ, những cú chạm cốc hết mình, những tiếng cười đùa vô tư trong sáng như một bản giao hưởng của tình bạn, tình yêu và tình ruột thịt. Tôi chưa bao giờ cười nhiều nói nhiều đến thế.

Tiệc gần tàn cũng là lúc những thằng con trai có tí men ngà ngà say và bắt đầu vượt qua sự ngại ngùng của bản thân để thể hiện mình. Những thằng bạn tôi mạnh dạn buông lời tán tỉnh cô cháu rồi thì từng thằng lấy đàn ra vừa chơi vừa hát như để chứng tỏ với người đẹp.

Nhưng khi cháu tôi cầm lấy cần đàn để bầu ngực căng tròn tựa lên thân đàn hai tay trắng trẻo ôm khẽ lấy cây đàn gương mặt kiều diễm khẽ cúi xuống, bờ môi cong cong hơi mím lại và bắt đầu đàn thì cả bọn lặng đi, tiếng đàn của người học nhạc nó thánh thót và thanh tao hơn so với những bàn tay thô kệch chỉ biết đập đàn theo những gam đàn học mót lẫn nhau. Rồi tiếng hát của em trong trẻo cất lên hòa với tiếng đàn của cháu tôi quện lại như một tiết mục được dàn dựng kỹ lưỡng chứ không phải ngẫu hứng như bọn bạn tôi.

Tôi thấy gai ốc nổi đầy mình và phần khích theo tiếng hát của em, tay khẽ đưa lên cao và tạo sóng, bọn bạn

cũng giơ tay làm theo tôi. Khi tiếng hát của e lắng xuống và tiếng đàn của cháu dạo thêm vài nốt nhạc rồi dừng hẳn thì tiếng vỗ tay rầm rầm vang lên, tôi lao vào ôm chặt lấy em đang đỏ mặt vì sung sướng xen lẫn xấu hổ. Cháu tôi cũng khẽ buông đàn và khuôn mặt đỏ bừng bừng khi tất cả lũ con trai gọi tôi “Cậu ơi”.

Rồi tiệc cũng tàn khi mà sắp đến giờ bố mẹ tôi về, bọn con trai kê lại đồ, mấy đứa con gái giúp e và cháu dọn dẹp nhà cửa và lau qua phòng tôi. Những thằng bạn chào tôi nhưng mắt vẫn lưu luyến nhìn về phía sau lưng tôi, nơi cô cháu đang cùng em kỳ cọ lại gian bếp. Cuối cùng mọi người cũng về hết chỉ riêng em với cháu và Hồng ngồi lại với tôi một lúc nói chuyện cười đùa rồi cũng ra về. Tôi khẽ ôm em hôn lên lút lên đôi môi căng mọng như dâu chín của e khi cháu tôi và Hồng đang lúi húi trong nhà, chào tạm biệt mọi người mà tôi vẫn lâng lâng một cảm giác phấn khích vô cùng. Tôi nhảy chân sáo dọc theo cầu thang hát theo những câu hát mà e vừa hát bước lên phòng.

Nhìn những gói quà ai đó đã xếp ngăn nắp trên bàn học tôi mỉm cười tự nghĩ “Xem nào! Xem thu hoạch thế nào”, tôi khẽ bóc từng gói quà. Của cháu là 1 cái áo sơ mi trắng và lời chúc “Chúc cậu mỗi ngày bớt khó tính đi một tí” và một gương mặt cười tự vẽ ra. Tôi mỉm cười rồi bóc gói quà của em, một chiếc ví da e đã để sẵn hình của tôi và em chụp chung ở gần ngoài cùng “Hãy mang nó bên mình như tình cảm của e anh nhé!”, tôi lại cười lòng chợt nghĩ đến hôm nào bị rách mất ví ở công viên. Rồi các món quà của bọn bạn thôi thì đủ loại nhưng nhiều nhất là tất chân, theo khẩu hiệu là dùng được, rẻ mà vẫn có quà của sinh viên nghèo. Chợt có một món quà bọc nho nhỏ cẩn thận được đặt riêng ở một góc bàn tách hẳn so với những món quà được xếp thầy dầy bên này. Tôi tò mò với lấy nhẹ nhàng mở ra...(to be continue)

Món quà được mở ra, tôi thấy 1 chiếc khăn mùi xoa trắng có viền xanh phía ngoài. Ở giữa chiếc khăn mùi xoa logo của MU đội bóng tôi yêu thích và số áo tôi hay mặc mỗi khi ra sân cùng đội bóng của lớp được thêu rất cẩn thận và tỉ mỉ. Tuy Chiếc logo không được tròn trịa cho lắm nhưng đủ để thấy người thêu đã bỏ khá nhiều công sức, “ai mà cầu kì thế nhỉ?” tôi tự hỏi và câu trả lời nằm ngay ở đáy hộp nơi có một chiếc thiệp tự làm nho nhỏ.

Chiếc thiệp được tự làm bởi bìa trắng và những nét vẽ trang trí bằng bút chì màu khá ngộ nghĩnh. Tôi mở thiệp ra bên trong có hai hàng chữ ngay ngắn, nhìn nét chữ tôi biết là của con gái

Mừng sinh nhật anh vui vẻ

Ky’ tên: Em Hồng

Tôi khẽ bật cười bởi lời lẽ ngu ngơ trong cái thiệp và thầm nghĩ “Thiếu mỗi CHXH CN Việt Nam là thành đơn mừng sinh nhật”. Nhưng cái suy nghĩ ấy cũng nhường chỗ cho thắc mắc “Sao Hồng lại cầu kì thế nhỉ? Phải điều tra mới được”

Hôm sau khi chở em đi dạo buổi tối tôi vu vơ hỏi “Thằng bạn anh mới được 1 đứa con gái tự thêu 1 cái khăn tặng thế có nghĩa gì em nhỉ? Nó nhờ a tư vấn nhưng a chẳng hiểu nên chưa dám tư vấn”. Em cười giòn tan “Bảo bạn anh nếu thích cô bé ấy thì tỏ tình đi! Chắc chắn 100% là cô bé ấy gật đầu” tôi cau mày “Thật không đấy! anh nói nghiêm túc chứ không đùa đâu đấy nhé” em cũng nghiêm mặt “O em đùa làm gì em nói thật đấy chứ”. Tôi hơi cười hỏi “Thế em giải thích sao lại thế xem nào” em tiếp lời tôi “Con gái ấy! Nếu không có tình cảm cực kỳ đặc biệt thì không bao giờ tự làm những món quà bằng công sức của chính mình để tặng đâu! Với lại con gái thì không bao giờ dám ngổ lỏi trước cả chỉ biết bày tỏ tình cảm bằng sự quan tâm thầm kín và những món quà kiểu như thế thôi! Anh cứ bảo bạn anh nếu thích thì ngổ lỏi đi chắc chắn là được còn nếu không thích thì cũng nên tìm cách nói thẳng để người ta biết”

Tôi giật mình “Hóa ra là Hồng thích tôi!” tự dưng tôi thấy hơi lo lo tôi nghĩ mình phải tìm cách để Hồng biết mình không có tình cảm gì với Hồng nhưng Hồng là e họ của em tôi sợ làm tổn thương Hồng. Lo lắng là thế nhưng trong lòng tôi một thằng con trai đã chứng kiến quá nhiều những kẻ hâm mộ e và cháu đôi khi phát ghen thì với việc biết có ai đó đang thầm hâm mộ yêu thích mình tự dưng bản thân thấy tự hào kinh khủng. Thế nên tôi cũng chẳng tìm cách nói cho Hồng biết là tôi không thích Hồng mà tôi cứ để yên có khi đôi khi còn ra vẻ quan tâm một tí để Fan của mình ngày một thần tượng mình hơn. Và không quá khó để tôi nhận ra ánh mắt của Hồng ngày một nồng nàn và si đại hơn mỗi khi tôi đến nhà chơi với em.

Năm đầu đại học của cháu tôi trôi đi khá yên ả, tôi luôn cố bảo vệ cháu trước sự tán tỉnh ngày một đông hơn của những kẻ si tình. Tối thứ bảy tôi đưa em qua chỗ cháu để cùng đi bộ dạo phố, ngày chủ nhật tôi lại chở cháu qua chỗ em để ăn uống và chơi bài. Những ngày lễ như 8-3 hay 14-2 thì chúng tôi tổ chức bán hoa

vừa có thời gian bên nhau vừa được vui vẻ. Vào những dịp Noel hay Tết dương lịch chúng tôi thường có mặt ở bờ hồ để hòa vào dòng người đông đúc tận hưởng cái cảm giác nô nức. Hai bàn tay thon thả luôn nắm chặt lấy tay tôi để khỏi bị lạc giữa phố đông, còn tôi luôn cố giữ chặt để không ai có thể giật lấy khỏi tôi.

Ngày tháng cứ thế trôi đi như vậy, cho đến khi năm đầu tiên kết thúc cháu tôi vẫn chưa yêu ai nhờ sự bao bọc đầy toan tính của tôi. Mùa hè của cái nắng, cái gió của những bông hoa phượng đang bắt đầu hé nở trong bản giao hưởng của những chú ve sầu đã đến. Em của tôi lại nhẹ nhàng khoác lên mình chiếc áo xanh tình nguyện đã phai màu theo thời gian nhưng nhiệt huyết được mang cái sức nhỏ bé của mình để giúp đỡ những bản làng xa xôi dường như không hề phai trong em mà mãnh liệt hơn.

Tôi lại lặng lẽ bên con chiến mã đi tiễn em, vẫn là một nụ hôn lên má trong vội vàng, vẫn là cánh tay nhỏ bé thò ra vẫy cho đến khi xe khuất hẳn. Nhưng tôi không thể chờ xe khuất hẳn tôi lại vội vã đạp xe để đi tiễn thêm một cái nhiệt huyết nữa, cháu tôi! Lan cũng lên đường với màu áo xanh mới tinh còn nguyên mùi hồ, dường như cái áo xanh cứng nhắc không hề làm cháu tôi xấu xí đi tẹo nào, Lan đang hớn hờ bên cửa xe và lao ra khi thấy tôi “Cháu chờ cậu mãi!” tôi cười buồn xoa lên mái tóc đang bê bối mồ hôi “Đi nhớ ăn uống cẩn thận! Rảnh thì điện thoại báo tin cho cậu nhé! Nhớ giữ gìn sức khỏe đấy!” Lan cong bờ môi lên “Rõ thưa cụ” rồi tiếng giục giã của bạn Lan cũng vọng đến. Tôi hôn lên tóc Lan rồi vỗ nhẹ lên vai “thôi cháu đi đi” Lan vâng 1 tiếng trong trẻo rồi ra xe, cánh tay thon thả cũng thò ra vẫy vẫy cho đến khi khuất hẳn sau góc đường.

Nắng chói chang trên con đường về nhà làm mồ hôi tôi nhỏ tong tong, khói của xe và bụi của đường xông vào mắt làm tôi thấy cay cay, mắt tôi khê đỏ hoe lên không hiểu vì khói bụi hay vì tôi đang cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Tiếng còi xe, tiếng hàng rong mọi ngày hôm nay sao nghe buồn thế, giữa con phố đông đúc quen thuộc hàng ngày mà tôi thấy xa lạ quá. Tôi thấy buồn, rồi tôi ảm ức, rồi tôi tức giận “Tình nguyện mà làm gì khi tình yêu bỏ lại thế”. Tôi thấy ích kỷ tôi chẳng muốn cháu và em đi đâu, tôi muốn em ở đây, cháu ở đây ngay bên cạnh tôi bây giờ và mãi mãi. Nỗi buồn, ảm ức, tức giận, cô đơn đã đẩy tôi rời xa những ngày tháng êm đềm nhất trong cuộc đời và rơi dần vào những tháng ngày đen tối đang chờ tôi phía trước....

14. Chương 14

Những ngày hè nóng nực ở nhà một mình, cả ngày tôi vui mình bên cái đầu PS, chiều đá bóng, tối về lại bật máy tính chơi Comandos, đêm đêm lại mò ra hàng game gần nhà để chế half-life hoặc Heroes với lũ bạn. Rồi thì những trò chơi cũng không làm tôi hứng thú, tôi lại ra mạng, say sưa với những câu chuyện khiêu dâm đủ mọi tình huống góc độ, những bộ phim từ âu đến á thậm chí là cả của Việt Nam. Tôi cứ thả mình vào những câu chuyện những bộ phim, tôi khao khát được vầy vò một cơ thể nõn nà nào đấy, được thỏa mãn ham muốn hừng hực trong cơ thể một cậu trai cường tráng. Và lí trí đã không còn tỉnh táo để ngăn tôi nghĩ đến người hâm mộ nhỏ bé của mình. Hồng em họ của người yêu tôi đang ở lại đây để học thêm tiếng Anh, nhớ đến như thể dường như tôi chỉ còn thấy chữ Hồng, còn chữ em họ người yêu đã bị xóa đi bởi những dòng chữ kích thích trên mạng rồi.

Lặng lẽ đến nhà em trong một buổi trưa hè nóng nực, thi thoảng có cơn gió nhẹ khe khẽ lay chiếc cây trước nhà em nhưng chỉ đủ khiến nó run lên từng đợt. Tôi âm thầm bước vào nhà như một cái bóng. Hồng đang mải ngồi cúi gằm mặt xuống bàn học tiếng Anh không nhận ra tôi đã ngoài cửa từ bao giờ, tôi khẽ đằng hắng một tiếng. Hồng ngược mặt lên cái ngực no tròn sau cổ áo vô tình đập vào mắt tôi làm tôi hơi nóng người lên. “Ồ anh H! anh đến lúc nào thế! Làm e giật cả mình, chị em đi...” “Anh biết rồi mà! Anh đến lấy mấy cuốn sách chị em cầm của anh thôi!” tôi ngắt lời với một câu nói dối trơn tru đã định sẵn trong đầu từ trước. Hồng don đả “Vâng thế anh vào đây! Tủ sách của chị e ở kia” nói rồi Hồng nhanh nhẹn mời tôi ngồi và rót cho tôi một cốc nước đậu.

Tôi với bừa vài cuốn sách chả buồn nhìn bìa trên giá sách của em rồi ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Hồng tỏ vẻ quan tâm “Em ở lại học này chắc vất vả lắm nhỉ? Nắng nôi thế này mà không được về quê với bố mẹ” Hồng đỏ mặt trước cái nhìn như xóay vào thân thể Hồng của tôi, mân mê vạt áo nói “Vâng! Em muốn học

thêm tí nâng cao thôi ạ” rồi lại cúi đầu im lặng. Tôi không nói nữa ngồi quan sát Hồng, khuôn mặt Hồng đầy đặn và đẹp một cách phúc hậu, bầu ngực căng tròn dưới lớp băng vải mềm, đôi mắt toát lên vẻ gì đó ngây ngô, hai cánh mũi hơi tẹt làm giảm đi phần nào sự hấp dẫn trên khuôn mặt. Tóc để dài ngang vai và cắt gọn gang. Tôi ngồi nhích lại gần hơn cúi sát xuống cuốn sách của e đang mở ra về quan tâm xem Hồng đang học gì “Hiện tại hoàn thành ah! Cái này em phải nhớ các động từ bất quy tắc là được, cũng không khó lắm” tôi nói mà khi người bắt đầu nóng hơn bởi mùi sữa tắm và dầu gội khe khẽ thốc vào mũi tôi.

Hồng vẫn chỉ biết nói “Vâng” như cái tính ngu ngơ của Hồng mọi khi, nhưng tôi thì chẳng để ý gì đến câu trả lời cả, tôi đang cố gắng hít sâu hơn mùi cơ thể của hồng, mắt đang cố xoáy vào cái ngực trắng trẻo phập phồng theo hơi thở của Hồng dưới cái áo lót ren khá đẹp.

Thấy Hồng e ấp và mặt đang đỏ dần, hơi thở có vẻ không còn điều hòa tôi đưa tay lên vuốt nhẹ lên tóc Hồng, Hồng cúi gằm mặt xuống hơn vẫn lặng thinh, tôi để tay mình trượt trên tóc Hồng xuống má rồi đến cằm, Hồng quay mặt đi để tránh khỏi bàn tay tôi đang vuốt ve trên má nhưng tôi đã đặt tay xuống cằm giữ lấy để Hồng không quay đi được và khẽ nâng lên. Ánh mắt Hồng run run sợ hãi khi nhìn vào ánh mắt tôi, còn tôi thản nhiên cúi xuống đặt vào môi Hồng một nụ hôn dài.

Hồng dãy dụa cố lắc đầu ra khỏi cái miệng của tôi nhưng không được, tôi đã kẹp luôn chiếc lưỡi nóng hổi vào bên trong miệng Hồng, bờ môi khô khốc vì thèm khát áp chặt lấy bờ môi căng mọng của Hồng. Hồng ú ớ lấy tay đẩy ra nhưng rồi chính Hồng lại lấy tay kéo tôi lại gần đáp trả nụ hôn của tôi đầy khao khát, cứ như Hồng là người chủ động cho nụ hôn này. Bàn tay Hồng vòng qua lưng tôi xiết chặt tôi vào người, chiếc bàn gấp để trên nền nhà bị chân tôi gạt đổ sang một bên và tôi đỡ Hồng xuống sàn trong nụ hôn và vòng tay của tôi.

Nụ hôn của nhục dục và ham muốn khác hẳn nụ hôn của tình yêu, tôi không cảm thấy một cảm xúc nào, chỉ có Hồng cố gắng đẩy chiếc lưỡi mềm mại quấn lấy lưỡi tôi mà nút đầy khao khát. Tôi nhanh chóng rời khỏi miệng Hồng trong sự tiếc nuối của chiếc miệng còn cố đẩy theo cái lưỡi của tôi đang rút dần ra. Không muốn trốn tôi luôn tay vào bụng lột chiếc áo ngoài, để lộ ra nửa thân hình trên trắng trẻo, Hồng ngỡ ngàng vì sự bạo dạn của tôi hai tay khẽ kéo lên trên bầu ngực tròn trĩnh như muốn giữ lại chiếc áo lót màu trắng sữa, tôi không để ý gì đến cảm xúc của Hồng tay kéo Hồng dậy luôn qua sau lưng bật nốt cái khuy áo lót và nhẹ nhàng kéo cái áo lót ra.

Tôi bật dậy chạy ra khép hết cửa phòng và cửa sổ lại không quên chốt thật chặt, ngoài đường vắng tanh và nắng chang chang, những cánh cửa đóng lại khiến những tia nắng vàng không thể xuyên vào căn phòng bây giờ đã trở nên tối tối, nơi có một thân thể bán khỏa thân đang nằm e ấp giữa phòng và một cái đầu còn đen tối hơn cả bóng tôi đang trùm lên căn phòng.

Toàn thân tôi bây giờ nóng bừng như bốc hỏa, cái miệng khô khốc, cả người cứ run lên vì những ham muốn tội lỗi đang bốc dần từ trong cái đầu giờ chỉ còn những câu truyện khiêu dâm những video clip nóng bỏng. Tôi lao vào Hồng như con thú đói mỗi lâu ngày mới được miếng thịt thơm. Hồng sợ hãi kêu lên nho nhỏ “Đừng anh” nhưng tôi mặc kệ tôi nhìn vào Hồng giọng khẽ gắt lên “Để yên nào” đôi mắt đỏ ngầu lên vì dục vọng khiến Hồng không dám phản kháng thêm. Dục tính trong người bốc lên tôi không còn tí lí trí nào cả, bức ảnh em tươi cười để trên bàn chỉ làm tôi ảm ức và tức giận hơn, tôi lao vào Hồng vồ vồ đẩy sức mạnh. Cả người tôi đè lên Hồng như muốn chiếm đoạt ngay tức thì.

Nỗi sợ hãi bị tước đoạt đi sự trong trắng khiến Hồng bật dậy nhìn tôi van xin “Đừng mà anh! Giờ chưa phải lúc”. Nhưng tôi bây giờ đã thành kẻ máu lạnh bởi những hám muốn tội lỗi và sự tức giận với em, tôi gắt to lên mắt long lên nhìn xoáy vào khuôn mặt sợ hãi của Hồng “Nằm yên đi! Có muốn làm vợ anh không hả?” Hồng co rúm mặt vào nhìn tôi rồi khe khẽ gạt cái đầu xuống.

Chỉ chờ có thế tôi đẩy Hồng nằm lại và đè tấm thân to gấp rưỡi Hồng xuống để đi vào, tiếng Hồng kêu lên như muốn xé toạc căn phòng, hay tay mềm mại giờ đã căng cứng cấu chặt lấy lưng tôi, tôi vẫn kệ và nhấp nhô thân mình một cách khoái trá trên cơ thể nõn nà của Hồng. Môi Hồng gần như bật máu vì cắn chặt chịu đau, hơi thở khó nhọc vì thân thể gấp rưỡi của tôi liên tục lên xuống trên thân thể Hồng.

Tôi dồn tất cả ham muốn sau bao ngày tự thỏa mãn trong nhà wc, những đêm mộng tinh xuyên cơ thể Hồng, hơi ngẩng đầu để lấy hơi một lần nữa khuôn mặt em cười rạng rỡ bên cạnh tôi trong bức ảnh được đặt ngay ngắn trên bàn học. Nhưng nó chẳng giúp lí trí tôi quay lại nó làm tôi tức giận ảm ức và uất hận

thêm, Tôi dồn hết sức xuống cơ thể Hồng đang quằn quại phía dưới mà trút hận dữ dội hơn.

Cơn đam mê nhanh chóng qua đi, tôi nằm vật ra cạnh Hồng, thở hổn hển vì mệt nhưng khuôn mặt thì đầy thỏa mãn. Hồng nín thình nhìn tôi một lúc rồi òa khóc nức nở. Tôi quay sang nhìn đôi mắt đã có chút thương cảm hơn, tôi khẽ kéo Hồng vào lòng “không sao đâu em” Hồng vẫn nức nở úp mặt vào ngực tôi “Nhưng chưa có người con trai làm thế này với em”. Tôi lại an ủi “Anh sẽ lấy em mà! Mình sẽ cưới! Đừng sợ nhé! Ra trường a sẽ cưới em” miệng tôi như được bôi dầu nhớt thốt ra trơn tru.

Hồng nhìn tôi ngây ngô và ánh lên niềm vui nhỏ “Thật hả anh? Nhưng còn chị em” tôi lại uốn cái lưỡi không xương của mình “Chị em có quan tâm gì đến anh đâu! Chị e đi suốt ngày! Anh ôm đau cũng không biết! Anh yêu em cũng không hay! Anh sẽ lựa lúc để nói chuyện với chị em để chia tay! E cố gắng giữ bí mật đến ngày đấy nhé!”. Hồng nở nụ cười trong khuôn mặt vẫn nhăn nhó vì đau rồi nép sát vào người tôi “Vâng”, tôi thấy nhẹ người khi lừa được Hồng nhếch miệng cười đầy hài lòng và không kém phần đều giả rồi ôm lấy cái thân thể nõn nà trần truồng ấy mà thiếp đi.....

15. Chương 15

Hồng chăm sóc chiều chuộng tôi như một ông hoàng, hàng sáng Hồng đi chợ chọn những món ngon và tươi nhất rồi mang về xào nấu thật cẩn thận. Khi tiếng xe tôi phanh két ngoài cổng, Hồng líu lo chạy ra đón lấy chiếc khăn mặt đã xấp nước được vắt thật kỹ lau mồ hôi cho tôi, mặc cho tôi không cảm ơn lời nào nhiều khi còn gắt lên “Để mặc anh đi! Có phải trẻ con đâu”. Nhìn những bữa cơm thịnh soạn, bắt mắt và ngon lành nhưng tôi chẳng bao giờ dành lấy 1 câu khen cho Hồng vì tôi đến với Hồng không phải trông chờ bữa ăn. Tôi chỉ ăn qua loa rồi lại vật Hồng xuống sàn, mặc kệ Hồng yếu ớt kêu lên “Kìa anh! Từ từ em dọn mâm đã”, “Sao a gấp thế! Mình tâm sự tí đi anh”...rồi nhấp nhô cái lưng trần bóng nhẫy trên cơ thể nõn nà ấy trong tiếng thở ngút quãng của em, tiếng rên rỉ vì sung sướng của tôi, tiếng quạt kêu ro ro trong phòng, tiếng ve kêu râm ran và tiếng hàng rong bên ngoài. Và khi đã thỏa mãn như con ong hút xong nhụy hoa tôi lại kiểm lí do để về sớm mặc cho Hồng năn nỉ van xin tôi ở lại cho e đỡ buồn và cô quạnh.

Được một thời gian tôi cũng chẳng buồn đến nhà Hồng nữa, khi cần tôi lại điện thoại cho Hồng để Hồng đến nhà phục vụ cái khao khát tội lỗi của mình. Hồng bước vào nhà tôi luôn trong tâm trạng sợ hãi và dễ phòng có ai đi qua nhìn thấy đơn giản bởi vì khi chiếc cổng nhà còn đang được kéo dẫn lại tay tôi đã luồn vào khắp thân thể Hồng khám phá, nhiều khi chiếc cổng mới đóng được một nửa thì tôi cũng đã cỡi xong quá nửa quần áo của Hồng. Những câu truyện ảo trên mạng dường như có ích với tôi vào lúc này, tôi làm tình với Hồng mọi tư thế, mọi vị trí trong nhà, từ ngoài sân, rồi phòng khách, phòng tắm, phòng bếp, phòng ngủ bố mẹ, rồi cả sân phơi trên sân thượng cũng được tôi trưng dụng mặc cho Hồng van xin tôi vào phòng kín. Mỗi khi không hài lòng điều gì tôi chỉ cần trợn mắt lên quát nhẹ là Hồng lại co rúm và lao vào lòng tôi nức nở xin lỗi tôi. Tôi lấy thể làm hài lòng lắm, tôi tự bảo mình bây giờ bảo Hồng nhảy lầu chắc Hồng cũng làm rồi nhếch mép cười khả ố trong khi Hồng vẫn úp mặt vào lòng tôi xin lỗi tôi rồi rít.

Chưa thỏa mãn, tôi còn bắt Hồng đọc những mẫu truyện khiêu dâm tôi từ trên mạng, bắt ngồi xem những thước phim dâm ô mà tôi có được. Hồng lúc đầu sợ hãi phản kháng nhưng khi tôi khẽ trợn mắt và tỏ ý không hài lòng thì Hồng lại riu riu làm theo. Tôi bắt Hồng làm theo những đôi trai gái trong phim khi tôi thì thỏa mãn nằm dài xuống giường thì cũng là lúc tiếng nôn ọe của Hồng vọng từ nhà WC vọng ra.

Những bờ ngõ ban đầu với Hồng về sex dần qua đi, Hồng ngày một chuyên nghiệp và bạo dạn hơn trong việc chăn gối với tôi. Dường như sự hài lòng, những lời khen ngợi của tôi trong hơi thở gấp gáp “Em tuyệt quá”, “Anh thích lắm”, “Sao miệng em tuyệt thế”,

”Đi vào em sướng lắm”... làm Hồng rất hạnh phúc.

Tôi chỉ có thể gặp Hồng mỗi khi cơ thể tôi đòi hỏi, thế nên có thể nói là cứ gặp là sex là ngụp lặn trên cơ thể của Hồng dù nhiều hôm Hồng mệt mỏi căng thẳng vì học hành vì phải đạp xe mấy cây số giữa trời nắng chang chang sang nhà phục vụ tôi rồi lại tự đạp xe về. Cũng có đôi lần Hồng ầm ục khóc nức nở và trách móc tôi “Chẳng lẽ a chỉ muốn gặp em để thế này thôi sao” nhưng khi tôi vòng tay ôm Hồng và cái miệng

đeo quẹo cất lời “Anh có muốn thế đâu! Nhưng chúng mình đang giữ bí mật, không thể để người khác biết được cho đến khi a dứt khoát được với chị e chứ! Em không tin anh ah” thì Hồng lại lặng đi trong tiếng “em xin lỗi” nho nhỏ.

Gần 2 tháng hè tôi cứ đam mê nháp nhô trên thân thể của Hồng như thế, Hồng chưa bao giờ từ chối tôi cả và đôi khi tôi thắc mắc mình có gì mà Hồng đam mê và dâng hiến đến thế nhỉ, tuy Hồng nói chuyện hơi kém duyên 1 chút nhưng với nhan sắc của Hồng thì có kém em mấy đâu mà lại chỉ biết có một mình tôi.

Thắc mắc nhiều cuối cùng tôi cũng đem vấn đề này ra hỏi chính Hồng. Hồng cười tươi rồi lấy ngón tay trắng hồng ấn vào trán tôi mà nói “Anh ngốc lắm! Anh không biết anh có điểm gì để người ta mê muội ah?” tôi trở mặt “Anh thì có gì chứ! Ngoài kia kiếm đâu chả ra thằng hơn anh” Hồng cười bẽn lẽn rồi giải thích “Chắc anh không biết thật, em thì thấy anh rất đàn ông khi anh quát tháo chỉ huy đội bóng của mình, thấy anh dũng cảm trong những pha lẫn xả tranh cướp bóng, sẵn sàng gây gỗ khi đồng đội bị chơi xấu, có một trái tim dũng cảm trong người anh” tôi vẫn ngỡ ngàng “Đấy chỉ là bóng đá, và nó là thói quen của anh từ trước rồi mà” Hồng vẫn tiếp “Không chỉ có thế! Giọng nói của anh rất trầm ấm! Cái cách anh nói chuyện thì vô cùng hài hước dí dỏm và không kém phần thông minh, nói chuyện với anh cả ngày không biết chán”

Tôi vẫn giả bộ để khai thác thêm “Cái đấy thì chỉ là tài lẻ thôi cũng không có gì cả” Hồng bịu môi rúc vào lòng tôi cười “Thêm vào đấy là anh rất đẹp trai đấy! Anh ăn mặc chỉn chu hơn một chút! Và nếu a đi trên 1 cái xe máy đẹp đẹp chứ không phải cái xe cào cào kia nữa thì em chắc với anh là không thiếu gì gái theo đâu” tôi như vỡ ra được điều je dó trong đầu “Chẳng lẽ con gái chỉ cần có thế thôi ah! Nếu thế thì con gái tán có khó đâu nhỉ? Nhưng sao tôi không tự nhận ra điều này?” vừa nghĩ đến đây thì tiếng Hồng lại vang lên “Vội lại anh ở cạnh chị em! Một ngôi sao của trường, một con người hoàn hảo, thì a không thể tự nhận ra những ưu điểm của mình được! Đom đóm làm sao mà sáng được dưới mặt trời” lời nói này của Hồng như khai thông đầu óc tôi nhưng không phải để cho ánh sáng tràn vào mà cho những điều tối tăm ủa thêm vào cái đầu óc đang đón nhận những thứ tội lỗi.

Tuy trong lòng phần khởi vì phát hiện ra điều này nhưng tôi vẫn giả bộ “Em đừng có tăng bốc anh làm gì! A tự biết thân mình ra sao! Với em đừng nhắc đến chị em, giờ này khéo đang ở cái bản nào rồi, chẳng thêm gọi cho a 1 cuộc” Hồng khẽ im lặng “Vâng” nhẹ một tiếng, tôi lại tiếp lời “Thôi em về đi không mẹ a sắp về rồi đấy!”, mặt Hồng buồn buồn “Mới có 3h mà anh e mới đến được 30’ thôi mà” nhưng khi ngược lên nhìn vào khuôn mặt đang sa sầm xuống của tôi thì Hồng lại rời khỏi lòng tôi lặng lẽ như 1 cái bóng dất xe ra về.

Đóng cánh cửa nhà tiễn Hồng về nhưng đầu tôi lại mở ra nhiều cánh cửa khác, tôi thấy Hồng nói đúng tôi đã đứng quá lâu bên ánh mặt trời rồi, không ai nhận ra được những phẩm chất của tôi. Tôi cứ nấu mình mãi làm gì, những lời nói của Hồng khiến tôi như bừng bừng trong người, muốn được thể hiện, muốn được ngưỡng mộ như em và cháu. Tôi như chú dê mèn của tô hài đang háo hức thể hiện mình mà không biết rằng rồi chú dê ấy cũng khốn khổ vì những tự tin quá thái đấy. Tôi lên phòng nằm suy tính một hồi rồi bắt đầu vạch kế hoạch để lột xác.....

Mẹ về, vừa mở cửa tôi đã bảo mẹ cứ vào nhà để tôi dắt xe vào, mẹ hơi ngạc nhiên nhưng cũng mỉm cười để đấy rồi đi vào. Dắt xe đưa thức ăn vào nhà xong, tôi thấy mẹ đang ngồi thả người trên ghế để quạt số to nhất thẳng vào người nhằm xua đi cái nóng ngoài trời vẫn đang bám lấy mẹ. Tôi lấy cốc nước cam đã pha từ trước để trong tủ lạnh mang ra “Mẹ uống nước đi cho đỡ mệt! Con vừa vắt 30’ trước xong đấy” mẹ tôi trở đôi mắt đã có vết chân chim bên khóe nhìn tôi “Ai thế này! Con trai mẹ đấy ah!” tôi cười hì hì “Chẳng con mẹ thì con ai” rồi ngồi xuống bên ghế gần mẹ. Mẹ tôi thông thả lấy chiếc thìa khuấy nhẹ cốc nước cam vàng ươm uống một hơi nửa cốc rồi đặt nhẹ xuống bàn.

Nheo đôi mắt đã có vết chân chim hằn bên khóe nhìn tôi rồi cất giọng hài hước “sao nào ông tướng hết tiền tiêu vặt rồi ah! Hay cần cái gì nào” tôi bẽn lẽn gãi đầu “Năm nay năm thứ 4 rồi mà con chưa có...” Mẹ tôi cướp lời “Xe máy chứ gì hay là điện thoại” tôi cười hì hì “Dạ xe máy ạ! Để con đi học với thực tập cho tiện thôi chứ điện thoại ra trường đi làm rồi mua cũng được mẹ ạ” mẹ ngẫm nghĩ rồi bảo “Không được! bố mày đã nghiêm cấm mua xe ày trước khi tốt nghiệp rồi! tao mà mua bố mày chửi cả mẹ lẫn con” tôi vùng vằng “giờ ẹ! Bố cứ lấy thời xa xưa của bố ra mà áp vào con! Bọn bạn con mẹ không thấy chúng nó có xe từ năm thứ 1 ah! Con đi xe đạp 3 năm thê là được lắm rồi! Với lại xe phục vụ việc học với lại thực tập sau này chứ có phải đi chơi đâu!” rồi tôi tiếp “Không mua con chả muốn học nữa đâu đấy! nặng nề đạp xe suốt thế này! Mẹ không xót ah” mẹ tôi khẽ ghắt lên “Ồ cái thằng này! Học cho cái thân mày chứ học cho tao ah”

nhưng rồi cũng thờ dài và dịu dàng xuống “Thôi được tối tao sẽ nói chuyện với bố mày vậy” tôi yeah lên một tiếng xông vào ôm mẹ một cái “mẹ tuyệt vời” rồi tốt lên nhà. Mẹ tôi đỏ mặt vì ngượng và sung sướng “Cái thằng này! Bé lắm đây”

Tối hôm đấy tôi ở nhà ngoan ngoãn sau khi ăn cơm, rình ở cầu thang thấy bố mẹ đang nói chuyện về việc xe cộ tôi vội chạy tốt lên phòng, dọn dẹp lại, cất kỹ cái đầu ps và cả đồng truyện tranh vào gầm giường, bật đèn bàn sáng trưng lên rồi giả vờ đặt mấy cuốn sách ra học. Khi tiếng chân bố bước vào phòng cũng là lúc tôi đang cầm tai nghe vào tai vờ ê a học tiếng anh. Bố tôi tiến đến sát tôi vẫn giả bộ không hay biết, khi bố lên giọng hỏi “Thế ông tướng cần xe gì!” thì tôi gần như muốn nhảy cẫng lên nhưng vẫn vờ bỏ tai nghe ra hỏi “Bố bảo gì ạ?” bố tôi tiếp lời “Thế muốn mua xe gì! Tao thấy mẹ mày ép tao ghê quá! Không hiểu mày vờ vĩnh mẹ mày kiểu gì” lúc này tôi mới nhảy cẫng lên ôm lấy bố “Ôi bố tuyệt quá, còn hơn mẹ” bố tôi xoa đầu “Thế muốn xe gì nào để chủ nhật đi chọn” tôi khẽ thấp giọng “FX bố ạ”(ngày đấy FX chẳng khác Dylan bây giờ) bố tôi tròn mắt “Sao lấy xe đắt tiền thế! Lấy xe vừa vừa thôi sau này đi làm thì đổi xe khác”

Tôi gân cổ lên “Mua kiểu đấy tốn tiền hơn! Bố cứ mua con cái xe này con chạy đến khi nào đi làm luôn chứ sao phải mua hai lần xe!” Bố tôi ngẫm nghĩ rồi gật miễn cưỡng “Tao sợ mày xe đẹp thì đua đòi chơi bởi theo chúng nó hư hỏng thôi chứ tiếc gì” tôi đáp lời “Bao nhiêu lâu con đi xe đạp có chơi bởi đua đòi gì đâu! Con cần xe để đi lại cho 2 năm học cuối mới đòi chứ đua đòi con đã muốn lấy xe từ đầu rồi” Bố tôi ngán ngẩm “Thôi được rồi mai chủ nhật tao dẫn đi mua xe! Mày mà nghịch ngợm tao tịch thu xe! Mà đi đăng ký’ thì lấy bằng luôn đi” tôi nhảy cẫng lên “Vâng”. Vậy là mai tôi đã có xe rồi tôi tự hài lòng với mình, các bước đầu để tôi trở thành con người khác bắt đầu, giá mà tôi biết con người tôi sắp trở thành tồi tệ đến mức nào thì có lẽ tôi đã không háo hức như bây giờ.

Chiếc xe FX mới có, được ông chủ cửa hàng trao cho tôi trong tiếng xu nịnh “Xe này là nhất rồi! Cậu quy tử nhà a đẹp trai cao ráo lại xe đẹp thế này thì đắt giá phải biết” tôi vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như không có chuyện gì nhưng thực ra trong lòng sướng đến phát điên vì những câu nói đấy. Chỉ có bố tôi ngao ngán lắc đầu “Quan trọng là phải biết quy’ đồng tiền chứ đắt giá với thấp giá gì cái xe! Bản chất con người là quan trọng! Người làm ra xe chứ có phải xe làm ra người đâu” “Xì đúng là ông già cổ hủ! phát ốm” tôi thầm nghĩ trong khi ông chủ tiệm xe lại cất giọng khúm núm “Anh nói chí phải! Dạ đây là hóa đơn và giấy tờ xe ạ! Bàn thanh toán ở đằng kia ạ”. Bố tôi khuất bóng trong phòng thu ngân của cửa hàng thì tôi cũng bắt đầu ngẫm nghĩ con chiến mã mới của mình, tôi run run cầm chìa khóa bật cái công tắc lên xuống, bóp côn, vặn ga, bật đèn đạp phanh... Tôi sung sướng nghĩ đến cái cảm giác tốc độ được lướt trên đường phố với con bộ ngựa mới của mình, tôi cũng không biết rằng tốc độ của chiếc xe cũng là tốc độ của tôi đang lao mình xuống những vùng bùn đen của cuộc sống

16. Chương 16

Có xe rồi tôi mới nghĩ đến những phụ kiện cần thiết, tôi không thể lướt mình trên những con phố xa hoa với cái bộ dạng chân chất thế này được, tôi cần phải khoác lên mình những bộ cánh bắt mắt hơn. Tôi cần tiền để nâng cấp mình, tôi bịa ra những lí do khác nhau để xin tiền mẹ và bố, nào là học thêm tiếng anh, phụ đạo, đi thầy hay nghiêm trọng hơn 1 chút là làm mất đồ của bạn cần phải đền. Bố mẹ luôn tin tưởng tôi từ bé nên không nghi ngờ gì mà xuất hầu bao cho tôi cả. Có được những đồng tiền từ cái miệng chưa từng biết nói dối bố mẹ, tôi phóng xe trên những con phố ngập tràn những tiệm quần áo, tôi bước vào trong sự ngại ngùng ban đầu nhưng khi bước ra tôi đã oai phong vênh vác hơn với những ánh mắt của các cô gái bán hàng đang nhìn theo đầy ngưỡng mộ.

Tôi đã thay hình những chiếc sơ mi mộc mạc bằng những chiếc áo sơ mi cách điệu, đủ mỏng để khoe được cơ thể cường tráng của mình và những chiếc áo phông nhiều màu sắc sỡ. Chọn mua những chiếc quần bò ống mài vừa chất chơi vừa sành điệu. Rồi những đôi giày thể thao của nike, adidas, đồng hồ rolex, thắt lưng da cá sấu, keo bột, nước hoa cho đàn ông, chiếc dây chuyền bạc trắng sợi to như những chiếc xích nhỏ với cái mặt là cây thánh giá to oạch mặc dù tôi vẫn còn nhầm lẫn giữa adi đà phật với amen là chung 1 đạo. Tôi

đã lột xác hoàn toàn từ một anh chàng với nụ cười hiền với những bộ cánh đơn sơ trên chiếc xe đạp cào cào, đầu tóc thi thoảng rối bời và trắng xóa gàu vì quên không gội thành 1 kẻ đầu tóc bóng lộn, quần áo là lượt, chiếc sơ mi mỏng tang cách điệu chưa bao giờ cài hết cúc, người sực nức mùi nước hoa, tất nhiên là rạp mình trên con FX biển còn chưa kịp lắp, cái mặt luôn tỏ ra lạnh lùng kiêu hãnh quốc có phần hơi vênh váo.

Người ta vẫn bảo “áo khoác thì không làm nên thầy tu” nhưng quần áo là lượt và chiếc xe hàng hiệu có thể làm nên một a chàng lãng tử hào hoa và chịu chơi. Những thằng con trai những đứa con gái trong xóm tôi đã nhìn tôi ngưỡng mộ và kính nể hơn trước mỗi khi tôi phóng con xe vụt qua chúng để lại mùi hương nước hoa đàn ông thoang thoảng đầy quyến rũ. Những con phố thơ mộng với những hàng cây hai bên đường nghiêng bóng lãng mạn giờ chẳng còn thú vị với tôi vì nó thiếu ánh sáng để làm tôi nổi bật, thiếu những người biết đánh giá những thứ tôi khoác lên người để trầm trồ chỉ trỏ và ngưỡng mộ. Ngay như Hồng sà vào lòng tôi không biết bao lần khi nhìn tôi với bộ dạng mới cũng không dám lại gần vì “Anh hôm nay sang trọng và bánh bao quá! Cứ như diễn viên ấy” làm tôi càng hứng chí. Tôi tự nhủ “Phải dành cho em 1 điều bất ngờ mới được! Chắc e sẽ sướng phát điên với hình ảnh mới mẻ của tôi”

Để thể hiện là người có “Trái tim dũng cảm” như Hồng nói, tôi sẵn sàng gây gổ với bất kỳ ai, va quệt nhẹ trên đường, đánh vông vượt mặt xe tôi hay đơn giản chỉ là 1 cái nhìn khiến tôi khó chịu là tôi có thể phóng lên chặn xe người ta lại để “hỏi thăm”, khi cần thiết tôi có thể rút cặp côn trong cốp xe mua kín ở chợ trời ra dọa nạt hoặc hành hung. Nghe những tiếng van xin, xin lỗi thậm chí là bỏ chạy với quần áo te tua sau khi bị tôi dẫn mặt tôi khoái chí lắm và lại lên xe lao đi như tên lửa. Cũng có đôi lần tôi bị rượt đuổi đánh hội đồng vì cái “Trái tim dũng cảm” tôi lại lao mình vào những đồn công an nói ra tên và chức vụ bố mình (bố tôi là cán bộ trong ngành) là tôi lại được sự che chở và bảo vệ của các chú các anh.

Ngày e và Lan về cũng đến, nghe e điện thoại thông báo trong cái giọng tuy còn hơi mệt vì những ngày xa nhà vất vả nhưng vẫn vô cùng trong trẻo và hạnh phúc. Tôi mỉm cười vui vẻ và sửa soạn tối qua nhà em dành cho em điều bất ngờ tôi đã dày công chuẩn bị. Tôi sẽ đưa e trên những con phố đầy ánh đèn chiếu sáng, cho e vào những tiệm quần áo chọn cho e những bộ cánh sành điệu để e sánh vai bên tôi. Và tôi sẽ không còn là cái bóng bên e nữa, ánh mắt người ta nhìn tôi sẽ không kém những ánh mắt những thằng con trai trong trường vẫn thầm đuổi theo em.

Soi lại trước gương một lần nữa trước khi qua nhà em tôi gạt gù nhìn ngắm bản thân. Chiếc áo sơ mi sắc sảo để hở 1 cúc cổ làm lộ ra cái dây chuyền mặt thánh giá bằng bạc trắng trên bộ ngực vạm vỡ, mái tóc được vuốt keo một cách điệu đà, mùi nước hoa đàn ông tỏa ra ngào ngạt, chiếc quần jeans ống mại màu xanh nhạt và đôi giày nike trắng tinh làm tôi như một chàng lãng tử hào hoa trong truyện bước ra.

Xuống nhà dắt con bộ ngựa(FX) thân thuộc đang để cạnh con chiến mã cùng tôi chinh chiến suốt 3 năm đại học, tôi kéo chiếc xe máy ra để dắt ra nhưng cái ghi đông xe đạp cứ vướng vào cái yếm của con xe máy làm tôi điên tiết lấy chân đạp 1 cái làm chiếc xe cào cào đổ rầm vào góc tường, vành trên méo lại như miệng của trẻ con mếu máo chực khóc. “Mày làm cái gì ầm ầm thế hả H” tiếng mẹ tôi gât từ trên phòng xuống, tôi nén giận “Dạ không có gì mẹ ạ! Cái xe đạp con dựng không cẩn thận nó đổ vào tường thôi ạ” rồi tôi dắt xe ra lòng thầm nghĩ “Hôm nào vào học dắt ra cổng trường bán quách đi làm bữa thịt chó khao bọn bạn xe mới”.

Gió trên con đường quen thuộc đến nhà em lùa vào thân thể tôi qua những chiếc cúc áo tôi mở sẵn khiến tôi cảm thấy thư thái, tôi tăng tốc trên con đường sáng ánh điện của những bóng đèn đường chiếu xuống, những chiếc xe máy lách tránh tôi với ánh mắt đầy khó chịu khi tiếng còi inh ỏi, tiếng rú ga vọt qua ko quên kèm theo cái nhìn đầy hăm dọa của tôi. Đến ngõ nhà em tôi tắt máy nhẹ nhàng dắt con bộ ngựa dựng phía ngoài, tôi rón rén đi vào nhà em, em đang lú lo cật giọng hát mặc chiếc váy hoa tím tím và phơi quần áo. Như một cái bóng đến phía sau em, tôi ôm chầm lấy bờ eo thon thả áp thân thể mình vào lưng em, tay khẽ nâng người em lên 1 chút rồi đặt vào gáy em một nụ hôn.

Em giật mình quay ngoắt người lại chưa kịp thốt lên vì ngạc nhiên hạnh phúc đã kêu “Á” lên một tiếng tôi giật mình buông tay em ra ngạc nhiên. Hóa ra do quay lại hơi nhanh tay em bị cọ vào cái đồng hồ mới tinh tôi đang đeo. Em vừa xoa tay vừa xuyt xoa “Ai thế này! Hôm nay a đi dự lễ hội hóa trang ah?” tôi bật cười “Hóa trang gì? Toàn đồ a mới mua đây e thấy thế nào” rồi hơi lùi lại để e ngắm nhìn, e tròn mắt nhìn tôi một lúc rồi thấp giọng “Đẹp nhưng mà... không hợp với phong cách của anh” tôi trừng lòng xuống như

trẻ được điểm 10 mà bố mẹ chẳng thêm khen, chưa kịp nói thêm câu gì e đã tiếp “Anh ăn mặc đúng đắn thì hợp hơn! E thích cái phong cách giản dị chừng chạc của anh từ trước đến giờ, cái này mặc nói anh đừng buồn chứ e thấy hơi sợ khanh, mà a xịt nước hoa cơ ah con trai mà điệu thế” e bùm miệng cười.

Tiếng cười trong trẻo của em không làm tôi thấy vui vẻ nó như mũi khoan xoay vào tâm can tôi, đánh sập cái háo hức lẫn hy vọng làm e bất ngờ và sung sướng. Có cái gì đó chen lên cổ họng làm tôi nghẹn nghẹn. Nuốt nước bọt để đẩy cục nghẹn vì ảm ức xuống, tôi vớt vát “Cái này dần sẽ quen thôi em! Phong cách cũng phải có lúc thay đổi tí chút em! Em ra đây đi rồi mình đi dạo a có cái này cho em xem”. Em tò mò bước theo tôi ra cổng nhà, chiếc xe FX dưới ánh đèn điện nhờ nhờ dựng kiêu hãnh bên bức tường loang lổ vì rêu xanh và những tờ rao vặt dán chằng chịt trên tường. Em trở mắt hỏi “Xe ai đây anh” tôi hơi uốn ngực giọng cất cao “Xe anh chứ ai! A vừa mua đây! Tôi nay a sẽ cho e đi dạo một vòng khắp hà nội chứ không phải chỉ 1 con đường nữa”. Em tiến lại gần chiếc xe một cách chậm chậm, khi đã nhìn kĩ chiếc xe em chậm rãi cất giọng “Sao lại mua xe này hả anh! Vừa đắt mà vừa không đẹp! A lấy con dream thái sau này ra trường đi làm luôn vừa lịch sự vừa công chức! Chứ xe này chỉ đi chơi hoặc lượn phố ấy công tử nhà giàu thôi” tôi tái mặt người run lên vì giận định phát tác thì em đã vội đính chính “Em không bảo anh công tử, e chỉ nói cái xe thôi” rồi e sà vào lòng tôi vòng đôi tay thon thả qua eo ôm tôi “Để xe ở nhà mình lấy xe đạp của em đi dạo đi anh! Em muốn a dè dặt trên con phố vắng người và yên tĩnh”. Tôi hít 1 hơi thật dài để cơn giận dỗi trong người qua đi “Đi xe đạp làm gì! Mỗi chân lấm! Đi xe máy lượn phố thích hơn mình đi được nhiều chỗ hơn em ạ” e giận dỗi vùng vằng ra khỏi người tôi “Em thích xe đạp hơn! Lúc khác xe máy cũng được! Không đi là e ở nhà đây cho a tự mà đi”.

Đến lúc này thì tôi không còn kìm nén được nữa, thói quen được sai bảo, quát tháo Hồng suốt 2 tháng hè đã làm tôi trở nên thiếu kìm chế, những cái nhìn ngưỡng mộ của mấy đứa trong xóm đã làm tôi tự cao tự đại hơn ngày e đi rất nhiều. Thế nên thay vì nói trên e vài câu để e bật cười mà đồng ý như bao lần khác, tôi lạnh lùng đáp lời “Tùy em! Em không đi thì ở nhà cũng được! Em đi khắp nơi chán chê rồi về mà lên lớp hả! Sao không đi luôn đi đừng về nữa” em bàng hoàng lắp bắp định nói gì đó nữa nhưng tôi đã lên xe và phóng vút đi để lại khói xe và tiếng gọi trong ngõ ngách của em “Anh H”. Lạng lách trên con đường về nhà tôi vừa ảm ức vừa giận dữ, lần đầu tiên tôi cảm thấy em xa lạ và đáng ghét đến thế....

Vòng xe từ nhà em tôi lại rạp mình trên con bộ ngựa phóng bạt mạng trên đường, gió thốc vào mặt làm tôi bớt dần cơn giận dữ và chợt nhớ ra là Lan cháu tôi cũng đã về. Tôi lượn xe vòng lại phóng về hướng nhà Lan lòng thầm nghĩ “Không biết bên sẽ xích đệ nhị phản ứng thế nào”. Mới đỗ xe ngoài cổng đã nghe tiếng cháu tôi reu re đùa mới mấy đứa bạn cùng phòng trong trẻo vọng ra. Tôi dựng xe rồi cất tiếng gọi, cháu tôi vừa đùa mấy đứa bạn vừa chạy ra, thấy tôi nó kêu lên “Á xe mới” rồi mở cổng nhảy tót lên xe rồi dầm dẫm vào lưng tôi “Cậu chạy đi! Mau lên không bọn nó tóm cháu lại rửa bát bây giờ”. Tôi ú ớ rồi làm theo như 1 cái máy phóng đi, cháu tôi ngồi sau cười khúc khích “May mà cậu đến kịp! Không thì chết với mấy con quỷ cái ấy” Tôi bật cười bởi cái giọng điệu ngô nghê của cháu.

Tôi chở thẳng Lan lên trảng tiền ăn kem, cầm 2 chiếc ốc quế mát lạnh hai cậu cháu vòng xe ra trước cổng nhà hát lớn ngồi ăn, lúc này cháu tôi mới nhìn tôi từ đầu đến chân, nó thốt lên “Ái chà! Nhìn như công tử hà thành chính hiệu nhé! Sành điệu và đầy chất chơi” tôi đỏ mặt gãi đầu “Chất chơi với sành điệu gì! Quần áo bình thường thôi mà”. Lan đi một vòng nhìn ngắm xung quanh tôi rồi lắc đầu, cậu mặc thế này cũng được nhưng chưa phải là hay. Với tay tháo sợi dây chuyền khỏi cổ tôi “Cậu khỏe khoản sẵn rồi không cần thứ này! Đeo dây sợi to chỉ cho ai mảnh khảnh để nhìn khỏe khoản hơn”, chỉ tay vào cái áo sơ mi “Sơ mi thì không cần loại mỏng như này ẻo lả lắm, cậu phải mặc sơ mi vải dày hơn tí loại nào bó sát người hoặc áo phông bó sát mới tôn cái cơ bắp của cậu lên được”, cúi xuống nhìn cái quần nó phán tiếp “Bò mài bụi lấm không hợp với đầu tóc vuốt keo, cậu chỉ mặc quần bò hơi bạc 1 tí thôi” rồi nó ngấm ngấm lại thêm 1 lượt và phán câu cuối “Với lại nước hoa thì dung loại thoang thoảng thôi và thi thoảng lấm hầy dung tránh để người đối diện nghĩ mình đồng bóng, thế là ổn đấy cậu ạ. Cậu cứ nghe cháu”.

Tôi há hốc mồm nhìn cô cháu mặc cho kem sắp chảy ra tay “Ồ đâu ra những thứ cháu vừa nói thế” nó bật cười khoe hàm răng trắng bóc “Ồ đâu! ở xung quanh cháu chứ đâu! Cậu không thấy là hàng ngày cháu phải tiếp bao nhiêu cái đuôi ah! Quan sát cách ăn mặc của những cái đuôi ấy là phương pháp giúp cháu xua đi sự nhàm chán và nâng cái gu thẩm mỹ của mình lên đấy” Tôi gật gù thầm nghĩ “Phải rồi đến tán nó thì có bao anh chàng luôn muốn mình hoàn hảo trong mắt người đẹp không có gì lạ khi nó có gu thời trang chuẩn đến thế” chợt cháu tôi xen ngang vào dòng suy nghĩ “Thế chị không góp ý gì cho cậu về cái này hay

sao mà cậu ăn mặc thế” lòng tôi chợt trùng xuống khẽ đáp “Cậu đã gặp chị dâu! Hnay chị bận nên cậu đóng bộ qua chỗ cháu luôn đấy chứ” nó khẽ ah lên 1 tiếng rồi lại đưa mắt ra nhìn đường phố.

Bây giờ tôi mới quan sát nó, những ngày tháng vất vả đi xa đường như không làm ảnh hưởng gì đến nét đẹp kiều diễm pha với chút mộc mạc và trong sáng. Vẫn hàng mi cong vút trên đôi mắt to tròn đen láy đang ngẩng ngửa người qua lại, cái áo phong bó Lan mặc ôm chặt bầu ngực căng tròn có phần săn chắc hơn trước khi Lan đi. Lao động nhiều có lẽ làm cho cái eo Lan nhỏ lại làm cho đôi mông săn chắc vốn đã to càng to hơn. Chiếc quần lửng tối màu Lan mặc như làm nền để nổi bật lên 2 chiếc chân dài thon thả trắng hồng một cách kì lạ. Mái tóc dài Lan để xõa bay bay trong gió, cánh tay thon thả đang cầm chiếc kem ngang miệng để cái lưỡi đỏ hồng mềm mại chạy ra chạy vào giữa 2 bờ môi cong cong quệt nhẹ lấy chiếc kem lạnh. Đường như mỗi lần Lan im lặng thả hồn như này Lan đẹp hơn bao giờ hết, tôi tự nhủ với mình.

Hai cậu cháu ăn kem xong bèn gửi xe đi mua sách, Lan chọn mua vài cuốn tiểu thuyết dày cộp toàn chữ là chữ tôi mới nhìn qua đã thấy váng đầu, còn tôi thì mua vài cuốn truyện tranh làm Lan cứ bò lăn ra cười “Khéo cháu là mợ còn cậu là cháu cháu ấy chứ”. Mua xong tôi lại đưa cháu dạo phố để hóng mát, có vẻ như hôm nay mọi người ngoài nhìn tôi nhiều hơn, không phải vì tôi sành điệu hay cái xe đẹp tôi biết là vì bóng hình kiều diễm với nụ cười nhu thiên thần đang ngồi sau tôi thì thoảng áp cái ngực mềm mại nảy nỏ vào lưng tôi mỗi khi xe phanh. Và cũng có đôi thằng thanh niên đi qua buông lời trêu ghẹo cháu, tôi nóng mặt đuổi theo thì cháu đã đưa đôi bàn tay mềm mại đặt nhẹ vào eo tôi và khẽ thì thào trong hơi thở thơm mùi kem sữa “Kệ bọn nó đi cậu!” tôi bực tức “Nhưng mà...” “Cháu biết cậu muốn bảo vệ cháu mà! Những kẻ như thế chưa trêu quá trốn để cậu phải bận tâm! Thằng nào quá trốn cháu sẽ bắt cậu đuổi theo ngay”. Tôi ngỡ ngàng vì những lời nói như đọc thấu tâm can tôi vậy, lần đầu tiên tôi cảm thấy cháu tôi hiểu tôi đến thế và cũng là lần đầu tiên từ ngày biết cháu tôi muốn cháu là người yêu bé nhỏ của tôi...

Hai ngày sau tôi không thêm liên lạc gì với em, tuy lối ăn mặc tôi đã đổi theo những lời góp ý của Lan nhưng lòng tự cao tự đại cộng với tính gia trưởng đang hình thành dần trong tôi nhờ sự cam chịu của Hồng khiến tôi chẳng buồn nhắc điện thoại gọi em để làm lành như những lần cãi nhau trước. Buổi chiều sau khi lướt phố mua thêm mấy cái quần jean theo lời cháu tôi bảo tôi dừng xe trước cửa hàng net bước vào. Chị chủ quán với dáng người thấp đậm và béo tròn nhoén miệng nhìn tôi cười đơn đả “H ah! Lâu lắm mới thấy mặt! Dạo này đẹp trai phong độ thế! Mới lấy xe hả em” tôi cười lấy lệ “Vâng ạ! E vừa đi nghỉ mát về” rồi chọn 1 cái máy trong gần 20 cái máy xếp xệ để vào net.

Đăng nhập vào yahoo tôi thấy báo có mail, click theo thói quen vào góc phải màn hình để vào mail. Nhiều thư rác quá tôi tặc lưỡi di con chuột cũ mềm lên để xóa, chợt nhận thấy có một bức thư được gửi từ hòm thư của em với tiêu đề “Anh ah”, tôi click vội vào để xem. Những dòng chữ hiện ra dần trên cái màn hình CRT 14” cũ rich

“Anh ah! Cho e xin lỗi việc buổi tối hôm vừa rồi! Em biết là em không nên nói những lời như thế! Nhưng thực sự e chỉ muốn tốt cho anh, em biết a đang cố để hoàn thiện để nâng cấp mình. Anh có biết anh đã hoàn hảo lắm rồi không, e yêu anh vì sự chân thành trong cái phong thái giản dị không thiếu phần dí dỏm và thông minh của anh. Những thứ a khoác lên người không làm e yêu a hơn được đâu vì e đã quá yêu anh rồi, những kẻ mặc đẹp xe đắt hơn anh e có bao giờ để ý đâu. Em không biết vì sao a lại muốn thay đổi mình khi a đang hoàn hảo như thế, có nhiều người muốn được như a lắm a biết không, không phải vì là người yêu em mà vì họ muốn có được phong thái và tính cách của anh a ah. Những tháng ngày xa cách anh e nhớ a lắm, nhiều khi e chỉ muốn bỏ lại tất cả để được về với anh, ở bên anh e có thể mềm yếu, vùi vĩnh, hồn dỗi, được anh vỗ về rồi tròng ghẹo để e cất những tiếng cười xóa đi những áp lực e phải chịu khi làm một người lớp trưởng, một bí thư đoàn trường. Ai cũng bảo e mạnh mẽ và cá tính nhưng là một người con gái chẳng có ai mạnh mẽ cả anh ạ chỉ có người cố giấu đi sự mềm yếu và người không giấu nổi thôi. Em không ham quyền lợi và danh vọng chỉ có điều e là con người sống có trách nhiệm với bản thân và tập thể từ bé nên e mới không thể để tập thể mình, chi đoàn mình thiếu đi sức sống được. E chỉ có mỗi anh để có thể an ủi em còn bố mẹ, họ hàng thì ở xa sao a không hiểu nhỉ. Em nhớ a lắm! và e rất yêu anh! Em cũng sợ mất anh như bao người con gái sợ mất đi người mình yêu thôi a ạ! Đọc được những dòng này a hãy đến với em anh nhé! Em cần vòng tay rắn chắc của a bao bọc em! Em yêu và nhớ anh!”

Bức thư e viết chỉ có sau này đọc lại tôi mới thấm từng từ từng chữ còn lúc này đây tôi đọc khá là nhanh và lướt qua chỉ để biết được rằng “Em yêu tôi” , “Em cần có tôi”, “Em nhớ tôi” và cũng như Hồng em cũng “Sợ mất tôi” và không có gì hơn được rút ra ngoài những điều đấy khi mà tôi vẫn đang âm ỉ với em. Lần

đầu tôi được em viết thư xin lỗi, lần đầu tôi không phải chạy theo em để năn nỉ mong e làm lành, lần đầu tôi biết là e cũng yếu đuối như thế và lần đầu tiên tôi thấy được rằng chẳng việc gì phải mãi chạy theo em làm gì tôi hoàn toàn có thể khiến e chạy theo tôi bị lụy vì tôi. Ôi cái suy luận nông nổi của con người tôi lúc đấy đã khiến khoảng cách giữa e và tôi nở rộng dần hơn.

Tôi đến với em! E sà vào lòng tôi cười hạnh phúc trong đôi mắt rơm rớm nước mắt, tôi không hề cảm thấy vui vì làm lành được với em, tôi vui vì tôi biết em muốn được làm lành với tôi hơn là tôi muốn. Và cứ như thế mỗi lần có việc gì không vừa lòng tôi lại gây gổ rồi rập người trên con xe phóng đi để lại e nước mắt ngấn dài gọi theo. Còn tôi chỉ ở nhà vênh râu nghe nhạc chờ điện thoại của e trong những tiếng nấc nghẹn ngào giải thích phân trần với tôi. Tôi không biết e đã phải mất bao nhiêu nước mắt từ cái ngày tôi nhận thấy là “Em sợ mất tôi” nhưng nghĩ lại tôi thấy chắc phải nhiều lắm lắm. Với việc e bị lụy với tôi như vậy bắt đầu làm tôi suy nghĩ đến việc có thể chiếm đoạt em như làm với Hồng. Tôi tham lam hơn trong mỗi lần âu yếm em, bàn tay cứ đi chu du khắp cơ thể em, nhưng e nhất quyết không cho tôi đi quá xuống thắt lưng em, dù tôi có giận dỗi đến mấy e vẫn giữ vững quan điểm này. Sự vững vàng của e làm tôi cũng dần chán nản và không còn nghĩ đến việc chiếm đoạt em nữa.

Những ngày bên em tôi vẫn 1 tuần đều đặn dành vài buổi để tiếp Hồng tại nhà, nhấp nhô tạo sóng trên cơ thể nõn nà đầy cam chịu của Hồng. Hồng bây giờ đã bạo dạn trong chuyện sex rất nhiều, đã biết rên lên những tiếng nhục dục đầy khoái cảm “Nữa đi anh” “Em sướng lắm” “Nhanh vào anh”... Quan hệ nhiều với Hồng tôi nhận thấy có những hôm Hồng khá là miễn cưỡng nhưng có những hôm Hồng tự tìm đến tôi hưng dữ thèm khát như con sư tử đói mỗi lâu ngày. Tôi ngạc nhiên hỏi Hồng thì Hồng cũng chẳng giải thích được chỉ biết thẹn thùng đáp lời “Em cũng không biết! Trong tháng thì có khoảng mấy ngày như thế! Em thèm khát kinh khủng! Rất khó chịu và em chỉ muốn đến bên anh ngay lập tức! Muốn được làm tình với anh điên cuồng”.

Không tìm được câu giải thích xác đáng ở Hồng tôi lê la khắp các hàng sách ở đường Láng để tìm câu trả lời (ngày đấy các thông tin ở mạng chẳng có mấy), tôi chúm mũi vào những cuốn sách nói về phụ nữ, rồi nói về thời kì dậy thì, về cấu tạo cơ thể phụ nữ, về hoocmon. Cuối cùng tôi cũng tìm ra câu trả lời, hóa ra ở Phụ nữ có những ngày người ta gọi là ngày rụng trứng cách ngày tắt kinh từ 10-15 ngày tùy vào từng người, vào những ngày này thì ham muốn của phụ nữ lên rất cao, thường khó kiềm chế với những người đã từng quan hệ, và nếu chưa quan hệ thì rất dễ xiêu lòng vào những ngày này. Gấp lại cuốn sách trả cô bán hàng tôi mở ra toan tính mới trong đầu với em, người yêu của tôi trong cái nhếch mép nham hiểm

17. Chương 17

Cái đầu đen tối của tôi bắt đầu lên kế hoạch và rình rập chờ thời cơ. Không quá khó với một thằng học chuyên toán suốt 3 năm cấp 3 để biết được ngày đèn đỏ của em bởi e hay đau lưng và đau bụng râm ran ở 1,2 ngày đầu tiên. Tôi thường giúp e xoa lưng để vợi bớt đi cơn đau nên tôi nắm rõ điều này. Đèn đỏ của e thường kéo dài 5-7 ngày thế nên tôi cộng thêm 10 đến 15 ngày vào tôi có được khoảng thời gian rụng trứng của e rơi vào từ 15-22 ngày kể từ ngày có kinh. Vẫn là 1 khoảng thời gian quá dài để đoán biết được ngày rụng trứng. Tôi dùng thêm biện pháp loại trừ bằng cách trong khoảng thời gian 15-22 ngày kể từ khi có kinh tôi hay đưa em đi chơi những chỗ vắng vẻ để âu yếm, để khám phá em. Và tôi nhận thấy em tỏ ra rất phấn khích vào khoảng 17-19 ngày kể từ khi có kinh. Em dễ dàng để tay tôi đi chu du trên cơ thể em, chiếc lười em cuốn vào lười tôi đầy bạo và khao khát, bàn tay em luồn hẳn vào chiếc áo của tôi mà vuốt ve bầu ngực tôi, người em nóng ran lên nhanh chóng trước những cái vuốt ve của tôi. Tôi đã cho tay mình xâm nhập được khắp cơ thể em và cảm nhận được những lần cứng người lại vì những cơn co thắt của em.

Song song với việc tìm hiểu ngày rụng trứng, tôi dẫn em về nhà ra mắt bố mẹ. Ngày dẫn em về tôi cũng nói trước với bố mẹ nên 2 ông bà ở nhà cả, mẹ tôi thì mua sẵn đồ ăn nhưng không làm vội chờ tôi dẫn em đến rồi mới làm. Em đến nhà trong bộ váy nho nhã và lịch sự không quá kín để làm người đối diện có cảm giác nghiêm trang mà cũng không quá hở để người ta tưởng mình phóng khoáng. Tóc em cặp gọn gàng sau lưng, bờ môi cất giọng trong trẻo đầy lễ phép chào bố mẹ tôi, bô tôi mới gạt gù e đã xắn tay lặn vào bếp

với mẹ tôi chuẩn bị các món và tíu tít trò chuyện như thân từ bao giờ. “Đúng là người của quần chúng! Đi đâu cũng hòa vào được” tôi tự bảo mình rồi kể e với mẹ lên gác bật nhạc nằm dài. Chẳng mấy chốc bữa cơm của mẹ và em chuẩn bị đã xong xuôi, nhìn bữa cơm thơm tất bố tôi gật gù khen 2 bác cháu nấu giỏi còn tôi thì để vào “Thế này là làm dâu được rồi mẹ nhỉ?” mẹ lườm tôi còn em thì mặt đỏ như gấc cúi xuống ngượng ngùng. Cả nhà rôm rả ăn uống nói chuyện, em tíu tít với bố mẹ tôi còn tôi chăm chăm vào ăn thi thoảng chỉ ngước lên phân trần những tội mà em kể với bố mẹ tôi. Bữa ăn kết thúc mẹ cũng bảo tôi đưa e đi chơi không hết mất buổi tối bát đĩa để mẹ rửa nhưng e đã nhanh nhẩu “Dạ bác cứ để đấy! Để cháu dọn rửa! Anh ấy chỉ thix đi chơi điện tử chứ thix gì đưa cháu đi chơi” rồi không chờ mẹ tôi nói thêm e lại xắn tay xông vào dọn rửa thơm tất không quên gọt túi cam em mang đến ra mời bố mẹ tôi. Bố mẹ tôi hài lòng ra mặt mẹ thì cứ quát tôi không đưa em đi chơi đi suốt ngày điện tử điện teo cái gì. Tôi ngán ngẩm “Khéo hôm nay là mình ra mất ấy chứ chẳng phải em! Toàn bị soi mói quát tháo”.

Rồi chúng tôi cũng ra khỏi nhà lượn trên những con phố sáng đèn, em vòng tay qua eo tôi hai áp má vào lưng tôi(em mặc váy nên ngồi bắt chéo chân)”Bố mẹ anh dễ tính và tâm lý nhỉ” tôi đáp trêu “Tâm lý dễ tính gì có mà e khéo quá nên bố mẹ a quý, đến thằng con quy’ tử còn quát cho ầm ầm” em cong bờ môi “Có mà do anh hư thì có! Nói chuyện với mẹ mới biết a ở nhà là hư lắm đấy!” tôi hì hì cười “Con hư là tại mẹ! tí anh về bảo mẹ e nói thế! Chắc mẹ a sẽ càng quý em hơn” em nhéo mạnh vào mạng sườn “Này! Thích đùa kiểu đấy hả! Định để em không dám lộ mặt đến nhà anh nữa hả” rồi vòng tay ôm chặt lấy tôi hơn khe khẽ hát. Tôi đưa em lên tràng tiền ăn kem mua cho e vài cuốn sách rồi ra lẳng bác xem hạ cờ. Em đứng nghiêm trang bên cạnh tôi cất tiếng hát theo điệu nhạc “Đêm nay trên đường hành quân ra mặt trận, đường trường ta bước tiến bước theo con đường của bác...” đôi mắt long lanh nhìn theo những bóng áo trắng đang duyệt binh đến gần. Tôi cũng đứng im nhìn theo chiếc lá cờ đỏ đang hạ dần xuống. Trên đường đi về em lại ôm tôi áp má vào lưng và khe khẽ nói “Hôm nay e vui lắm a ạ! Em thấy mình hạnh phúc!” tôi trêu em “Làm dâu xem còn hạnh phúc không! A cho giặt giũ, lau nhà quét dọn cả tháng tha hồ mà hạnh phúc” em lại cầu tôi “Ai cho phép anh cứ làm người ta mất hứng thế hả! không thêm nói chuyện nữa”

Nói đến đây thì cổng nhà e cũng đã thấp thoáng hiện ra, tôi dừng xe cho em xuống không quên đặt lên môi em một nụ hôn thật dài với lời nói thì thầm “Anh yêu em”, em hạnh phúc đôi má đỏ bừng cũng khe thì thào “Em cũng yêu anh” rồi chạy vào nhà để vang lại tiếng cười khúc khích tràn đầy hạnh phúc. Bóng em khuất rồi tôi mới nở nụ cười đắc thắng “Vây là ổn rồi! Bước tiếp theo để em quen thuộc với ngôi nhà và gia đình tôi đã xong” tôi chỉ cần lựa đúng ngày và làm em mất cảnh giác thì em sẽ thuộc về tôi mãi mãi mãi. Tôi phóng đi như một bóng ma trên đường, bóng tối lặng lẽ bao trùm lên con đường về nhà của tôi nhưng dường như nó không thể tối hơn cái đầu óc tôi bây giờ được.

Vào một buổi sáng thứ năm tôi uể oải vươn mình tỉnh giấc trong tiếng đồng hồ báo thức đầu giường reo vang. Với tay tắt đồng hồ, vào nhà wc đánh răng rửa mặt, thay quần áo sửa soạn qua nhà đón em rồi cùng đi học(từ ngày có xe tôi đón e và đưa em đi học về). Mẹ đã đi làm bố đi công tác mấy hôm chưa về nên nhà vắng hoe, dắt con bộ ngựa ra để đi học vô tình liếc lên cuốn lịch tôi giật mình khi nhìn thấy cái dấu đỏ chói tôi đánh ở góc lịch. “Suýt quên hôm nay là ngày “nhảy cảm” của em” tôi tự bảo mình rồi dắt vội xe vào nhà thay lại quần áo ngủ rồi leo lên giường ngủ tiếp. Chẳng mấy chốc tiếng chuông điện thoại đã reo vang, chắc hẳn là e không thấy tôi đến đón nên lo lắng gọi điện tôi cố để cái giọng mình thật mệt mỏi nhắc máy “alo”, giọng e lo lắng bên đầu dây “Anh bị sao thế! Không đi học ah!” tôi cố bịa lời trong cái giọng không thể yếu ớt hơn “Anh thấy mệt quá! Người cứ bải hoải! Họng đắng ngắt chẳng hiểu bị sao”, em hốt hoảng “Chết! hay anh bị cảm rồi! cặp nhiệt độ chưa? Ăn gì chưa? Uống thuốc chưa..” và một loạt câu hỏi quan tâm khác mà tôi không thể nhớ hết được vì tôi chỉ trả lời 1 câu duy nhất “Chưa”. Em tiếp lời “Anh nghỉ đi một tí, xuống nhà ăn tạm cái gì với cặp nhiệt độ trước đi nhé! Lát em kiểm tra xong sẽ xin phép về sớm rồi qua với anh! Chắc lại cảm rồi! Cứ phong phanh cho lắm vào” rồi em cúp máy. Tôi cúp máy nở nụ cười khoái chí “Vây là xong rồi! Bây giờ chuẩn bị kịch bản cho phần tiếp theo”. Kéo lại rèm che kín phòng, lấy cốc nước với vỏ thuốc để sẵn đầu giường không quên kèm theo cái cặp nhiệt độ, chưa hài lòng tôi còn dán thêm 2 miếng salopas vào thái dương. Soi lại vào gương tự hài lòng với bộ dạng bệnh tật của mình tôi xuống nhà ăn sáng rồi bật tivi xem phim trong lúc chờ em đến.

Bộ phim tình cảm suốt mướt đang chiếu dở thì tiếng chuông cửa nhà vang lên, tắt vội cái ti vi bật người khỏi sa lông tôi bước đi trong bộ dạng không thể thiếu hơn ra mở cửa. Em đứng ngoài khuôn mặt đầy lo lắng, mái tóc bết lại vì mồ hôi, hơi thở gấp gấp vì phải đạp xe hết tốc lực, chiếc áo phông e mặc cũng lấm tẩm mồ hôi làm tôi cũng thấy hơi áy náy. Em chạy vội vào sờ tay lên trán tôi “oh mát đấy chứ! Chắc

không bị sốt” tôi liếm môi “chắc do anh vừa uống hạ sốt” em dắt xe vào kéo vội cánh cửa sợ gió lùa làm tôi ốm lại “Anh lên phòng nằm đi để e pha nước cam với nấu cháo cho”. Tôi bước xiêu vẹo lên phòng trong giọng nói đầy lo lắng của em “Đi cẩn thận! Thanh niên gì mà dễ ốm thế”.

Tôi vào phòng nằm vắt tay lên trán suy tính các bước tiếp theo “Em cứ lo lắng chăm bẵm thế này thì tinh thần đâu mà “chiến” bây giờ” đang nằm vắt óc thì em đã bước vào phòng trên tay là tô cháo hành ngào ngạt. Nhìn bát cháo hành mà tôi ngán ngẩm nghĩ “Trước chí phèo “chén” thì nở rồi mới chén cháo, còn mình giờ thì phải ăn cháo mà còn chưa rõ ăn xong có được ăn gì nữa không”. Bát cháo nóng bỏng mồm mà e cứ ép tôi ăn nóng thì mới ra mồ hôi nhanh khỏi ốm, cố gắng mãi cũng xong cái bát cháo hành nóng bỏng miệng. Chưa kịp thở tôi đã thấy e đưa cốc nước cam to ực ực bắt tôi uống hết. Lại há mồm dốc sức uống cho hết cốc nước cam thấy nước cam sao hôm nay đắng thế. Chưa hết em còn đưa cho tôi mấy viên thuốc bắt uống khiến tôi phải chối đầy đầy bảo em là thuốc vừa uống rồi vỏ thuốc còn trên bàn kia kia em mới tha cho tôi. Xong xuôi e dọn dẹp mọi thứ rồi ra cửa định kéo rèm làm tôi phải bật dậy nhanh hơn cả người khỏe “Đừng đừng! anh sợ gió lắm, với lại đang sốt để nắng vào người nó dễ ốm lại lắm” em mới thôi.

E vào giường ngồi bên mép giường lấy khăn mặt ướt lau trán cho tôi, rồi với tay lấy cái cặp nhiệt độ đưa vào miệng tôi. 5’ sau e lấy ra nhìn ngó rồi bảo “Anh hạ sốt rồi đấy! A nằm nghỉ đi chiều là khỏe rồi! E về đây” nhưng đời nào tôi để em cho về khi đã dày công đến thế tôi níu tay em lại “Ồ lại đây với anh đi! Nhỡ trưa sốt lại a biết kêu ai! Sốt kiểu này a sợ sốt lại lắm” em lưỡng lự 1 lúc rồi cũng gật đầu ngồi lại bên mép giường. Để đôi chân thon thả trong chiếc quần jean lên giường người tựa vào thành giường e nâng đầu cho tôi gối vào chiếc gối êm ái mềm mại rồi vuốt tóc tôi “Thế anh ngủ đi! E ngồi đây theo dõi anh vậy”. Tôi giả vờ nhắm mắt được 15’ rồi mở mắt nói “Em nằm xuống cạnh anh đi! Anh muốn ôm em ngủ cơ, gối kiểu này em vừa mỏi đầu mà a cũng đau cổ lắm” rồi không chờ e nói gì tôi đưa cái gối cho em rồi kéo em nằm xuống bên mình. Em nằm xuống bên cạnh tôi hơi ngượng ngập và ngại ngùng khiến tôi phải dùng tài ăn nói pha trò rồi thủ thủ vào tai em thì thoảng là hôn nhẹ lên chiếc má bầu bĩnh e mới quen dần và nằm sát vào người tôi, nghiêng người tay vòng qua ngực mà ôm tôi.

Tôi luồn tay vào lưng em ôm nhẹ rồi gãi lên chiếc lưng mịn màng phẳng phiu của em, cùng với những lời thủ thủ vào tai e chẳng mấy chốc e đã chìm sâu trong giấc ngủ, tôi để e ngủ say rồi luồn tay qua lưng bật cái khóa áo nịt ngực của em ra, sau đấy tôi lại luồn nhẹ xuống chiếc quần jean e đang mặc mở sẵn cúc và kéo chiếc khóa quần đủ để lộ ra cái quần lót hồng hồng xinh xinh đang ôm lấy chiếc mu nhỏ nhắn căng phồng. Mọi thứ đã chuẩn bị xong tôi nằm im ngắm em ngủ. Bờ môi nhỏ nhắn khép hờ vào nhau, cánh mũi nhỏ phập phồng theo hơi thở, đôi mắt cương nghị đã khép chặt đằng sau cặp kính cận. Tôi với tay tháo chiếc kính cận rồi để trên đầu giường. Những sợi tóc mai bay lòa xòa trên chiếc má bầu bĩnh. Trông e dịu dàng quá, nét na quá, nhìn em tôi như thấy mình không xứng đáng với vẻ đẹp thánh thiện ấy. Nhưng đã đến đây tôi biết mình không thể dừng lại được, chờ cho e ngủ thêm 30’ nữa tôi mới bắt đầu vuốt bàn tay run run lên má em, áp chiếc môi mình vào môi em. Em đã bắt đầu tỉnh lại hơi mở đôi mắt đại đại vì đeo kính nhiều nhưng vẫn toát lên vẻ cương nghị cất giọng còn ngái ngủ “Mấy giờ rồi anh! Anh đỡ mệt chưa” tôi không trả lời mà áp luôn bờ môi thô ráp của mình vào đôi môi chín mọng như chùm dâu ấy. Chiếc lưỡi luồn qua kẽ răng trắng như ngọc của em cuốn lấy cái lưỡi mềm mại nho nhỏ.

Em hơi ú ớ nhưng rồi cũng hòa vào nụ hôn của tôi, bàn tay em ôm chặt lấy tôi để đẩy chiếc lưỡi xinh xắn vào sâu trong miệng tôi như muốn đáp trả, chiếc lưỡi tôi rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn của em tìm đến tai em thì thào “Anh yêu em! Em là của anh”, em rên lên tiếng nho nhỏ rồi run rẩy khi chiếc lưỡi tôi trượt dần từ mang tai xuống cổ em xóay mạnh vào làn da em. Em cong người và tôi cảm nhận cơ thể e đang nóng bừng lên “Một dấu hiệu tốt” tôi thầm nghĩ.

Tôi bắt đầu cho đôi bàn tay đi thám hiểm khắp cơ thể nõn nà trinh nguyên của em. Chiếc lưỡi và bàn tay tôi cứ phối hợp với nhau nhịp nhàng lúc chậm rãi từ từ làm em mê mị khi mạnh mẽ và ào ạt khiến em phần khích và chẳng mấy chốc em đã không còn mảnh vải nào trên người trước mắt tôi.

Thấy em đã để mặc cái cảm xúc dẫn lối và để cho cái lí trí rần rỗi hàng ngày lạc lối trong những tiếng rên ngắt quãng. Tôi tự thu xếp ình rồi trườn lên phía trên người em, ghé chiếc lưỡi nóng hổi vào tai em thì thầm “Em là của anh nhé! Để anh yêu em nhé!”. Em mở đôi mắt đam mê trên khuôn mặt đẹp dịu dàng và nét na rồi cất giọng run run trong trẻo “Vâng ạ”. Và nhắm mắt lại như sẵn sàng chịu đựng.

Ngắm kỹ khuôn mặt em một lần nữa trước khi xâm nhập, đột nhiên tôi thấy sao em đẹp thánh thiện đến

thế, e dịu dàng nét na và yêu tôi thế, e vất vả bỏ học đến đây trong cái nắng gay gắt, còn tôi thì giả ốm nằm điều hòa để mặc e lo lắng đến bản thân cả người. Tôi bỗng thấy mình bỉ ổi quá, lần đầu tiên từ ngày tôi lạc lối tôi nhận ra mình đối xử quá tồi tệ với em. Tôi chỉ biết đòi hỏi mà chưa làm gì cho em cả. Giờ đây em lại gạt đầu để tôi lấy đi thứ quý giá nhất của đời con gái trong sự sắp xếp đầy toan tính chứ không phải trong tình yêu. Tôi nhận thấy mình đang chuẩn bị cho sự chiếm đoạt chứ không phải yêu em. Lần đầu tiên và cũng có lẽ là duy nhất trong suốt thời gian yêu em tôi có một việc làm có ý nghĩa với em, tôi dừng lại. Cơ thể nóng bừng vì ham muốn của tôi chợt nguội dần. Còn tôi, tôi ôm chặt lấy em thì thầm vào tai em những câu nói thật lòng đầu tiên trong cả ngày hôm nay “Anh yêu em! Anh sẽ giữ gìn cho em! Anh sẽ chờ em đến ngày mình cưới”. Em mở mắt nhìn tôi, từ ngạc nhiên ngỡ ngàng rồi e nở nụ cười hạnh phúc vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy tôi và nước mắt e lăn khè trên bờ má có lẽ vì cảm động và hạnh phúc. Và suốt thời gian sau này tuy tôi hối hận về mọi thứ nhưng chưa bao giờ tôi hối hận về ngày hôm đấy. Nó có lẽ là điểm sáng duy nhất trong cuộc đời đen tối của tôi.....

18. Chương 18

Chương 18

Trời cuối thu chuyển qua màu tai tái, những hàng cây dọc theo con đường trong trường lay mình trước những cơn gió thu xào xạc. Từng chiếc lá úa màu rồi càn bay lả tả trong không khí buông mình xuống đường, xuống hành lang của các cửa lớp rồi xuống những mái tôn của các khu nhà gửi xe nhuộm cho nó một màu xám xịt. Cũng có những chiếc lá bay xa thật xa theo cơn gió vượt ra khỏi cổng trường nhẹ nhẹ buông mình xuống mấy quán cóc gần trường nằm san sát bên bờ sông đen kịt.

Một chiếc lá như thể đang hạ cánh dần xuống 1 cái quán cóc nhỏ bỗng một bày tay thô ráp vươn ra chụp lấy khiến nó nát vụn “Hôm nay tóm được 5 cái như này rồi! chiều quất con lô 05 thôi” một giọng nói kèm khói thuốc phả ra vang lên. “Phải đấy “sếp” thả 50 điểm đi để tối a em ra ngô thái thịnh giải sầu tí! Tháng này đen quá rồi” tiếng nhao nhao của mấy anh chàng ngồi gần đấy hướng về anh chàng vừa vò nát chiếc lá.

Anh chàng đấy trông khá điển trai, chiếc áo phong cộc tay tối màu bó sát người tôn lên cái vẻ vạm vỡ, khuôn mặt sáng sủa thông minh nhưng ánh mắt có gì đấy hơi gian dối, mặc chiếc quần bò xám với đôi dây nike trắng xóa, miệng phì phèo điếu ba số thì thoảng phả ra những hình tròn rồi mỉm cười đầy tự mãn. Tôi đấy! vừa tròn 2 tiết cuối ra ngồi với đám cá biệt ở lớp, những kẻ cũng có xe đẹp, ăn chơi có số má và quan trọng là chúng nó tôn tôi làm sếp của nhóm. Vì sao vậy? vì tôi chẳng kém cạnh về mảng ăn chơi so với bọn nó nếu không muốn nói là có phần hơn vì chỉ mạnh tay! Vì tôi có vẻ ngoài ăn đứt chúng nó! Vì tôi có người yêu nổi tiếng ở khóa dưới! Và vì thi thoảng tôi ghi vài chục điểm lô chẳng buồn xem trúng hay trượt quăng luôn cho chúng nó đọ, được thì vác tiền đi ăn chơi tụ tập không được thì chúng nó cũng chẳng mất gì.

Làm người tốt đúng là khó thật nhưng để thành kẻ ăn chơi và được nể phục trong lớp thì chẳng có gì là khó! Với cái xe mới cồng hòm vào năm học mới và một loạt phụ kiện trên người kèm với lời mời tất cả anh em trong lớp ai có thời gian ra quán làm một bữa hoành tráng, ánh mắt bạn bè trong lớp dành cho tôi đã khác hẳn. Kẻ nể phục, kẻ trở mặt, có kẻ ái ngại không dám lại gần dù mới năm học trước còn sát cánh điện tử và đá bóng bên nhau. Những chiếc xe đạp cà tàng không còn đạp cạnh tôi cười đùa được bởi tốc độ của con bộ ngựa của tôi và cũng bởi tốc độ biến đổi con người của tôi. Thay vào đấy là những chiếc xe ngang cấp hoặc thấp hơn 1 tí sát cánh bên tôi cùng đánh vòng lượn lách, bình phẩm những đứa con gái trên đường bằng những lời lẽ thô tục rồi cùng nhau cất những tiếng cười khà ồ dưới ánh mắt khó chịu của người bị trêu ghẹo.

Hòa mình vào được với bọn nó tôi cũng phải thay đổi nhiều, tôi đã biết đến thuốc lá, biết đến rượu tây, biết đến những tay vịn trong quán karaoke với ánh đèn mờ ảo. Tất nhiên những cái thói quen đấy phải duy trì bằng tiền và tiền, không thể ngửa tay xin bố mẹ mãi vì lí do xin đã cạn, tôi chuyển qua lấy trộm tiền của bố mẹ. Ban đầu là lục ví lấy 1 vài trăm nghìn nhưng sau mẹ tôi kêu ca là hay mất tiền vặt tôi cũng chẳng dám làm nữa. Tôi tìm những mảnh khoe khác để lấy được nhiều hơn. Ở nhà tôi khách đến xin xỏ nhờ vả bố mẹ tôi rất nhiều, kẻ xin được giảm tội để miễn án(bố tôi làm an ninh), kẻ muốn được quyết toán công

trình nhanh hơn để không đọng vốn(mẹ tôi kế toán trưởng của một công ty xây dựng) mỗi lần như thế họ đều có quà và phong bì. Bố mẹ tôi để gọn vào 1 chỗ trong phòng khi nào đi ngủ mới kiểm, tôi lợi dụng khoảng thời gian trước khi bố mẹ ngủ lén vào phòng mở phong bì ra rút ruột, cái nào 1 triệu tôi rút 500k, cái nào 10 triệu tôi rút 2 triệu. Sau này tôi cũng chẳng buồn rút mà nhìn phong bì ước lượng tiền rồi thay hẳn bằng 1 cái khác của mình bỏ tiền sẵn vào rồi tráo luôn cho nhanh.

Có tiền dễ dàng nên tôi vung tay còn dễ hơn cả lấy tiền trong ánh mắt nể phục của bọn bạn, tôi nhanh chóng được bọn nó tôn làm sếp sòng của nhóm. Đổi lại tôi được bọn nó cho biết những chỗ ăn chơi, những chỗ nào nhiều gái đẹp, các mảnh khố tán gái dùng tiền, phân biệt gái làng chơi với những e thỏ non mới ra đồng. Tôi biết đến những tay vịn chân dằn mien man, biết dúm tiền bỏ vào những bầu ngực căng phồng nhựa sống của các cô gái mắt xanh mỏ đỏ. Nhưng tôi vẫn chỉ dừng lại ở chữ biết, tôi vẫn giữ được ính cái đầu tỉnh táo để không quá lao vào những cuộc ăn chơi trác táng với nguyên tắc riêng của mình “Không qua đêm” “Không quá đà” “Không sex với gái nhà hàng”, tôi vẫn thủy chung ngập lặn trên cơ thể của Hồng, lả lướt bàn tay chu du trên cơ thể của em mặc dù bàn tay tôi cũng lả lướt trên cơ thể không biết bao nhiêu cô gái khác nhưng chỉ có em làm tôi thấy mình có cảm hứng.

Tôi biết vận dụng giữa đồng tiền, khả năng nói chuyện dí dỏm thông minh với khuôn mặt đầy nam tính để tán tỉnh bông đùa những cô gái nhưng cũng chỉ dừng lại ở chỗ gieo vào lòng người ta 1 cái gì đó để người ta nhớ mình, để mình được thần tượng, được ngưỡng mộ như một ngôi sao mới nổi.

Tiếng chuông reo hết giờ như cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi, hộp nốt ngum trà đá trong chiếc cốc thủy tinh cấu bẩn, tôi vớt lại vài tờ bạc 100k cho bọn bạn “Bọn mày trả tiền với ghi lô 05 nhé! Tao ra đón con vẹo đã” những cánh tay khăng khiu với vội ra tranh nhau lấy tiền “Sếp cứ đi đi, để đây bọn này lo! Tối trúng thì bọn tao alo cho”, tôi không buồn đáp lời khoác chiếc áo khoác da đen lên người rồi ra với con bọ ngựa đang dựng gân đậy. Con FX giờ đã được trang trí xanh đỏ khắp mình như một gã giang hồ với các vết hình xăm trổ, rút cuốn vở trắng quăn tít cài sau lưng vút vào cốp xe tôi nhai vội chiếc kẹo cao su để phi tang mùi thuốc lá, rồ ga phóng về phía lớp em.

Chuông reo đã lâu mà mãi chưa thấy bóng em đâu tôi bắt đầu bực tức và khó chịu. 10’, 20’ rồi 30’ khi tôi bắt đầu không chịu nổi mới thấy bóng e hốt hải chạy từ lớp ra, chưa kịp thanh minh tôi đã quát âm lên “Làm cái gì mà lâu thế? Hôm nào cũng bắt người ta chờ thế này ah? Lần sau tự đi mà về nhé!” em khựng người lại mặt buồn xo giải thích “Em xin lỗi! tại e có việc với cán sự lớp...” “Suốt ngày lớp với trường đoàn với đội có việc thì cũng chạy ra đây bảo anh 1 câu rồi hãy vào chứ, bắt chờ thế này ah” tôi cắt ngang lời. Em chỉ biết cúi đầu xin lỗi thêm mấy câu rồi lên xe vòng đôi tay thon thả ôm nhẹ lấy ngang eo tôi.

Phóng như bay trên đường mặt tôi vẫn sa sầm vì giận dữ em phải ôm tôi, cù tôi rồi nịnh nọt đủ kiểu tôi mới nguôi ngoai mà nói chuyện bình thường lại với em. Từ cái ngày tôi cao thượng với em đã khiến em càng yêu càng bi lụy tôi hơn, trong mắt em tôi bây giờ là người tuyệt vời nhất người đã vượt qua được cái ham muốn xác thịt để thể hiện tình yêu đích thực. Em thủ thủ “Anh ơi! Hôm nay qua chỗ cái Loan nhé! Hnay sinh nhật nó mà nó muốn cả anh cùng đi đấy” Loan là bạn thân thời cấp 3 của em học ở 1 trường thuộc khối xã hội, thi thoảng Loan sang nhà em chơi tôi cũng có gặp, tuy không xinh như em nhưng nhìn cũng khá duyên. Tôi lưỡng lự “Sang trường đấy cơ ah! Thế có đông không! Đông người quá mà toàn con gái cũng ngại lắm” em cười giòn tan “Anh mà cũng nhất gái thế cơ ah! Chỉ có hơn 10 đứa bạn cả trai và gái thôi anh yên tâm”. Để em đi trời tối và cũng hơi xa nên tôi không an tâm với lại dạo này tôi cũng thích tiếp xúc với con gái để trêu ghẹo nên gật đầu đồng ý.

Chiều tối ăn cơm xong tôi chọn bộ ưng ý nhất leo lên con bọ ngựa rồi phóng đến nhà em, xe đỗ ở cổng nhìn đồng hồ đã 7h30 tôi cất tiếng gọi. Tiếng gọi chưa dứt đã thấy em ăn mặc gọn gang mang theo gói quà chạy ra, chắc e sợ tôi chờ lâu nên mặc sẵn ngồi chờ tôi gọi. Tôi bật cười “Đúng giờ gớm nhỉ? Khéo tối nay mưa em mang theo cái áo mưa hộ anh nhé”, e bấu môi lên lên xe rồi cầu nhẹ một cái “Trêu này! Chỉ thế là nhanh! Đi đi anh không muộn”. Tôi rap mình phóng đi trong tiếng gió vù vù bên tai, em nhắm tịt mắt ôm chặt lấy tôi hét lên “Từ từ thôi anh” nhưng tôi vẫn phóng đi như gió. Đến nơi e mới hoàn hồn mở mắt kêu âm lên “lần sau đi từ từ thôi a! em sợ lắm”, chúng tôi bước vào phòng trọ của Loan, căn phòng tầm 20m2 lợp mái tôn trần làm xốp để chống nóng, mọi người đang quần quăn ngồi thành vòng tròn giữa nhà, ở giữa vòng là một chiếc bánh sinh nhật trắng muốt cắm những chiếc nến xanh đỏ đủ màu. Xung quanh là một loạt các đĩa hạt dưa, hoa quả, bánh kẹo. Loan nhìn thấy tôi và em bước vào liền hớn hở “Khiep vợ chồng nhà này lâu thế! Chờ dài cả cổ đúng là cán bộ có khác vip thật” em dúm món quà vào tay Loan nói vài câu

chúc rồi kéo tôi ngồi xuống bên cạnh.

Loan bắt đầu giới thiệu tôi và em với mọi người, lúc này tôi mới để ý quan sát bạn Loan đa số là con gái vì Loan học ở trường thuộc khối xã hội, ai cũng ăn mặc hết sức điệu đà và bắt mắt. Mỗi người có vẻ đẹp riêng biệt nhưng tóm lại khá là xinh “Đúng là khối xã hội có khác! Con gái nhiều và đẹp thật” tôi tự nhủ. Bữa tiệc sinh nhật nhanh chóng mở màn, mọi người cười nói rôm rả. Ngồi giữa cả tá con gái xinh đẹp tôi thấy ngứa ngáy bởi hàng ngày trêu ghẹo con gái đã quen miệng nên tôi bắt đầu cất lời pha trò tán tỉnh những cô bạn của Loan. Những tiếng cười trong trẻo vang lên liên tục, những câu khen ngợi tôi vui tính dễ thương làm tôi càng hứng chí trở tài ăn nói tán tỉnh và nhiều khi còn buông những câu quá lố khiến Loan ngỡ ngàng và em thì giận tím mặt. Tôi lại không để ý đến thái độ của em và Loan vẫn say sưa tròng ghẹo những bóng hồng xinh đẹp ngồi bên cạnh hoặc đối diện tôi mặc cho e thi thoảng cau vào đuôi. Mãi cho đến khi e đứng dậy xin phép Loan về và quay cái mặt sa sầm xuống bảo tôi đến giờ về tôi mới luyến tiếc đứng dậy chào mọi người không quên buông lại vài câu trêu ghẹo vớt vát.

Lên xe về nhà tôi đi chậm chậm để em bớt sợ, thấy em chỉ im lặng không nói gì bàn tay nhỏ nhắn không ôm tôi như mọi lần tôi liền cất giọng hơi khó chịu hỏi “Em làm sao thế! Có việc gì mà im như thóc vậy?”. Câu hỏi của tôi như giọt nước làm tràn ly, e nói gần như quát với tôi một tràng dài “Anh còn hỏi làm sao ah? Anh xem cái thái độ của anh trong bữa sinh nhật ra làm sao? Nhìn anh có giống thằng hề không” tôi tái mặt quát lại “Anh làm gì sai mà e nói anh thế” em vẫn cao giọng quát “Còn làm sao ah! Anh trêu chọc bạn Loan theo cái kiểu tán tỉnh rẻ tiền thế ah! Anh coi như không có em ở đây hay sao thế! Em bám vào người anh anh cũng kệ! Loan nó nhìn em ái ngại cho em mà anh cũng không hay là sao! Anh học ở đâu cái kiểu ghẹo gái rẻ tiền thế! Hay là anh coi em như đứa nào đi nhờ anh đến đấy chứ không phải người yêu anh” và một loạt các từ giắt dứ khác của em. Tôi cũng giận điên người mà vặc lại em, vừa đi vừa quay lại hai đứa cãi nhau nãy nửa không ai nhìn ai.

Mãi cãi nhau vô tình đến đèn đỏ tôi phanh chậm xe tông nhẹ vào một chiếc xe máy khác ở trên, một đôi trai gái quay lại lườm chúng tôi “Đi kiểu gì thế” em vội vàng cất giọng “Dạ em xin lỗi ạ! Tại em nhìn thấy đèn đỏ muộn quá” rồi quay sang “Anh đi đứng cẩn thận tông vào người ta kìa” tôi chưa kịp nói gì thì thằng con trai ở trên đã nói vọng lại “Lần sau mở to mắt ra mà nhìn nhé!” và cũng là lúc đèn xanh nên nó phóng đi.

Một thằng chuyên gây gổ trên đường như tôi, lại đang cãi nhau với em vì cái lí do mà e đổ riết cho tôi là rẻ tiền, là trắng hoa giờ lại thêm cái câu “mở to mắt ra mà nhìn” của một kẻ nhìn qua còn thấp bé hơn tôi chỉ được cái mặt dữ dằn hơn một tí khiến tôi như hóa dại. Tôi im lặng không đáp lời em rú mạnh con FX phóng theo. Chẳng mấy chốc tôi đuổi kịp chiếc xe phía trước, không nói không rằng tôi ép xe nó vào lề, chờ xe dừng lại tôi xuống xe tiến đến gần hỏi “Mày vừa bảo ai mở to mắt ra” em sợ hãi kéo tay tôi lại nhưng tôi đã gạt tay em ra xẵng giọng “Bỏ ra”. Thằng đối diện tôi cũng không vừa đáp “Tông xe phải người ta rồi còn định làm gì! Muốn đánh nhau ah?” Tôi không nói thêm câu nào nữa, tôi xông vào đâm, đá, lên gối, tát... miệng tôi tuôn ra những từ ngữ mà dân đầu đường xó chợ cũng phải thua. Bất kỳ kiểu đánh nào, những lời tục tĩu nào tôi có được tôi đều mang ra trút hận lên kẻ xa lạ đó. Thằng đấy cũng không vừa đánh trả tôi quyết liệt, tôi ăn một cú đập vào người bắn lại về phía xe của mình, em gần như hóa đá vội giữ chặt lấy tay tôi giọng run lên vì sợ “Đừng anh! Dừng lại đi”. Tôi hăng máu lên thì làm gì có ai bảo tôi nghe nữa, tôi hất mạnh tay làm e mất thăng bằng ngã ra đường bật cốp xe lấy chiếc côn sắt bóng loáng quen thuộc lao vào kẻ xa lạ quật túi bụi, những giọt máu của kẻ xa lạ chảy vào áo vào mặt tôi khiến tôi như một sát thủ vừa đội mồ đứng dậy, tôi cứ quật túi bụi trong tiếng gào thét, van xin của em của bạn gái thằng đấy và cho đến khi có 2 người đi đường giữ chặt tay tôi lại và kéo tôi ra xa thì cơn hăng máu của tôi mới lắng xuống.

Nhìn lại tôi thấy em đang quỳ xuống đường hướng về phía tôi mà van xin tôi trong nước mắt mong tôi dừng lại, cánh tay em sứt sứt vì ngã ra đường. Nhìn qua bên kia thấy thằng đấy máu me bê bết quần áo rách tươm tả đang cố nhảy qua phía tôi nhưng bị mọi người và bạn gái nó giữ lại. Mấy bác trung niên quát thằng kia lên xe đi tiếp và nhìn tôi lắc đầu ái ngại. Kẻ xa lạ lên xe đi rồi tôi mới bình tĩnh lại nâng em dậy, xé chiếc áo rách tôi tả buộc vào tay cho em nhưng e giật tay ra “Tôi không cần! Anh biến đi” tôi lắp bắp “Sao em nói thế”, em gào lên trong nước mắt “Tôi không ngờ anh là kẻ máu lạnh thế, anh đánh người còn hơn người ta đánh gà đánh chó, miệng a thì tuôn ra những từ ngữ kinh khủng nhất, anh là ai thế, anh là người hay là quỷ vậy! Có tí nào con người trong anh nữa không” cơn giận dữ vừa lắng xuống lại bùng lên “Anh cậy mình quần áo là lượt, anh oai hùng, anh đánh người rồi a trêu ghẹo con gái trước cả mặt tôi! Tiếng nói

của tôi với anh có còn có y' nghĩa hay không! Tôi là gì của anh thế”.

Lúc này thì tôi cũng chẳng kiềm chế được tôi lạnh giọng “Phải rồi! cô giỏi giang! Cô tốt đẹp! tôi chỉ là cái bóng bao năm nay bên cạnh cô thôi! Cô chỉ thích kẻ làm nền chứ làm gì thích người chói sáng phải không! Cô ghen tị khi thấy bạn cô yêu quý’ tôi. nói chuyện cười đùa với tôi ah? Thế khi cô đi lên các miền xa lạ với bao nhiêu thằng khác thì sao? Sao cô không hỏi tôi là tôi có thấy cô rẻ tiền không ah! Hay là cô cũng có tình y’ với chúng nó! Làm điều gì mờ ám nên thấy tôi như vậy cô suy bụng ta ra bụng người cô chỉ là...” “Bốp” một cái tát từ đôi bàn tay hàng ngày vẫn ôm ấp tôi, một cái tát của người con gái tôi yêu nó đau về thể xác thì ít mà tâm hồn tôi đau đớn thì nhiều hơn. Bàn tay em run run chỉ vào tôi “Anh nghĩ về tôi thế ah! Sao a không nói ngay từ đầu! Để giờ mới nói ra điều này! Để tôi quá yêu anh rồi anh mới nói! Anh rút ngay đi” tôi tuy có ân hận 1 chút nhưng nó chỉ là thoáng qua “Được tôi rút! Tôi nói cho cô biết! từ giờ tôi cũng chẳng bao giờ xuất hiện mà van xin cô làm lành đâu! Cô cũng đừng có điện thoại gửi thư làm gì! Tôi coi như cô đã biết mất khỏi đời tôi! Coi như tôi đã chọn lầm cô” Và tôi rồi ga vụt đi trong tiếng nước mắt chảy uất hận của em.

Và từ bữa ấy chúng tôi đã là những kẻ xa lạ như bao kẻ xa lạ khác. Có đôi khi vô tình gặp nhau trên trường tôi chỉ khẽ thả ra những hơi khói thuốc và khoác vai những thằng bạn đi tiếp và để lại những nụ cười mỉa mai sau lưng, mặc em cúi gầm mặt che đôi mắt đỏ hoe đã bắt đầu róm lệ. Chia tay rồi mà nước mắt e vẫn chưa thể ngừng rơi, những giọt nước mắt do tôi, vì tôi.....

19. Chương 19

Chương 19

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ thi đã hết, vò vụn tờ giấy nháp trắng xóa trong tay tôi nộp bài thi trong tình trạng gần như tờ giấy nháp, khá hơn tí là nó không vò nát và có vài dòng nguệch ngoạc. “Thêm một môn nữa vớt đi” tôi chưa chất tự nhủ, dãy bàn bên kia mấy thằng trong nhóm hay chơi với tôi đang hỏi nhau lịch thi lại môn này, có lẽ chúng nó cần lịch thi lại cho tất cả các môn thi phải.

Nộp bài xong chuẩn bị ra về thì lớp trưởng thông báo mọi người ở lại chờ 1 lát sắp có điểm thi môn thi trước. Tiếng nhao nhao nộp bài vừa lắng xuống lại rộ lên bàn tán, những câu phỏng đoán về điểm thi không ngớt trên các gương mặt đỏ au, những cái đầu rồi bởi vì vò tai bứt tóc. Tôi phả khói thuốc trong cái khoác tay của thằng bạn “Liệu môn sắp biết điểm này mày qua không? Tao thì chắc tạch rồi vừa bị đánh dấu vừa nộp giấy trắng” nó hỏi tôi, đảo đôi mắt qua nhìn thằng bạn, bộ dạng nó hốc hác vì chơi đêm nhiều, cái cổ áo sơ mi đen kịt ẩn hiện sau cái áo khoác vài tháng chưa biết đến giặt là, mấy chiếc răng ố vàng lấp ló đằng sau bờ môi thâm sì vì thâm niên thuốc lá lâu năm, phong cách điển hình của những thằng bạn của tôi. Tôi thờ ơ đáp lời “Cũng chẳng rõ, 5 ăn 5 thua, tao làm bài chán lắm”. Vừa dứt lời thì thằng lớp trưởng cũng mang bảng điểm từ trên khoa về, hơi thở ngút quãng vì chạy cả đoạn đường dài, ánh mắt nó vô tình chạm phải ánh mắt tôi đang nhìn về phía nó, tôi thoáng thấy sự ái ngại và tiếc nuối trong đôi mắt ấy có lẽ nó được dành cho tôi. Chỉ năm trước thôi nó còn là thằng hay đạp chiếc xe cà tàng bên cạnh thôi, sát cánh đá hậu vệ với tôi, thi thoảng làm trận để chế với nhau. Và cũng chỉ năm trước thôi tôi chẳng quan tâm đến đỗ và trượt đơn giản là điểm của tôi thường trên 7.

Vậy mà bây giờ tôi đang ngồi phả khói thuốc chỉ với suy nghĩ là đỗ hay trượt, thi lại hay không thi lại. Hất hàm bảo thằng bạn “Lên xem đi mày! Xem luôn cho tao đây! Xem môn này thế nào”, nhấc bìa tay khẳng khiu gầy guộc ra khỏi người tôi, thằng bạn lách người giữa đám đông tiến về cái bảng điểm, nó dễ dàng gạt đám đông ra bởi cái bộ dạng bặm trợn và dữ dằn của nó để chạm bàn tay với những móng tay cấu bẩn vào tờ giấy thông báo điểm. Cặp mắt nó lảo liên đảo lên đảo xuống tờ giấy rồi hơi nhíu mày, vút lại tờ giấy nó lại tách đám đông quay về với tôi. Vẫn phả khói thuốc vào không khí tôi chẳng buồn nhìn đến mặt nó cất giọng lãnh đạm hỏi “Thế nào?”, “Tao tạch rồi! đúng như dự đoán” tôi nhìn sang nó với ánh mắt đã lạnh hơn “Tao hỏi tao? Mày tạch từ trước khi nộp bài rồi còn gì?”, nó nhe răng cười như tìm được đồng minh “Mày 4! Tí nữa là qua! Không quay bài mà khá phết nhỉ? Mấy thằng kia cũng tạch cả! Có khi đi làm bữa thật chó vừa tránh rét vừa giải đen nhỉ? Hôm nay cũng qua mồng 10 âm rồi”

Vậy là biết điểm 3 môn thì 2 môn 4 một môn 5, rượu tây, thuốc lá, những cái tay vịn với chân dài mien man đã lấy đi một phần điểm cũng như cái kiến thức ít ỏi trong đầu tôi. Lắc đầu ngao ngán “Thôi hôm nay nghỉ một hôm! Nhà tao có việc phải về không bà già lại cần nhân! Đạo này bị cần nhân nhiều quá rồi”. Không chờ nó đáp lời tôi lững thững khoác cái áo da lên vai đi ra cửa lớp trong cái gọi với theo “Ồ Thế thôi thật ah! Thế mai nhé! Được không! Hoặc ngày kia! Đạo này anh em mình ...” và tôi chẳng nghe thấy gì nữa.

Lặng lẽ bước từng bước trên cái hành lang lát đá hoa trải dài đến tận phía cầu thang đi xuống tôi vừa bước vừa thấy hụt hẫng như mất mát cái gì đó trong người. Thi thoảng lại gặp một đứa bạn đi ngược chiều nhìn tôi e dè hỏi thăm điểm giả, tôi chỉ biết cố nặn ra một nụ cười buồn mà trả lời “Tạch rồi” và nhận vài câu động viên khách sáo. Chắc chúng nó cũng tiếc cho 1 kẻ như tôi lắm, còn tôi tôi lại không hề tiếc nuối tôi chỉ cảm thấy trống trải và hụt hẫng.

Cơn gió lạnh lùa dọc hành lang vào người khiến tôi rung mình nổi gai ốc khoắc vội chiếc áo da vào người, rít thật sâu một hơi thuốc để xua đi cái giá lạnh mùa đông. Tôi bước thật nhanh xuống nhà gửi xe, giờ tôi chỉ muốn về nhà nằm dài trên giường nghe những bản nhạc quen thuộc để tạm xua đi cái cảm giác chán nản này, để ngày mai tôi lại là tôi, anh chàng lãng tử, phong lưu chịu chơi với nụ cười nửa miệng luôn hiện hữu trên bờ môi khô cần vì khói thuốc. Gần đến nhà gửi xe vô tình nhìn lên thông báo hội diễn văn nghệ đêm Noel chợt nhớ ra là sắp Noel rồi thảo nào mấy thằng con trai tấp nập thế, nhìn lại bảng thông báo thấy tên em nằm trong ban tổ chức tôi chợt chạnh lòng. Giờ này chắc em lại tất bật bàn ghế, khách mời, tài trợ, quên góp, tập dượt...không biết có còn nhớ đến tôi là ai khi mà ngày một nhiều kẻ vây quanh em hơn từ ngày em lẻ bóng. Cất cụ cười chua chát tôi đến thẳng nhà gửi xe, con bộ ngựa vẫn nằm im một chỗ, các vết xăm trổ trên người nó ngày một nhiều hơn mỗi khi tôi lượn qua Phố Huế hay phố Cao Bá Quát.

Ngồi lên xe rú ga phóng ra đường, gió lạnh đập ngược vào người làm tôi co ro hơn, không khí Noel bắt đầu tràn ngập đường phố, những chiếc mũ ông già Noel, bóng bay, hộp quà, băng rôn khuyến mại của các cửa hàng... trải dọc theo dãy phố mà tôi lướt qua. Nhìn gói quà bày trên phố tôi nhớ năm ngoái tặng e một chiếc khăn len, em nhận quà quàng nó ngay vào cổ “khăn ấm lắm nhưng không bằng vòng tay anh được” rồi nở nụ cười hạnh phúc. Tôi chở em dọc phố để chọn quà cho Lan, hai đứa cãi cọ nhau mãi rồi cũng chọn được một món quà theo ý em, khi em bắt đầu giận dỗi. Mang quà về để tối qua rủ Lan lên bờ hồ chơi em áp má vào lưng cho đôi chân thon nhỏ đặt vào chiếc pê-đan xe đạp cùng nhịp bước đạp với tôi rồi thủ thỉ “Anh ơi! Năm sau mình mua 1 cái bánh gato rồi sang nhà cháu anh cùng đón Noel nhé!” tôi nắm bàn tay em xiết nhẹ “Rồi năm sau mỗi đứa 1 cái thật to! Tha hồ mà Noel”. Em reo lên trong cái giọng trong trẻo thường ngày “Anh nhớ nhé! Năm sau Noel em sẽ bắt anh đi mua từ sớm đấy”. Giờ đã là Noel năm sau vậy mà chỉ có tôi lẻ bóng với con bộ ngựa trên đường.

Tiếng còi oto xin đường sau lưng làm tôi thoát khỏi dòng suy tư, quay người đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn vào cái oto như muốn dẫn dắt rồi tôi rồ ga phóng đi. Về đến nhà bật chiếc điều hòa số to nhất, tôi thả mình lên chiếc đệm với tay bật nhạc để cổ vũ mình vào giấc ngủ. Nhưng tôi không tài nào chợp mắt được, tôi thấy buồn, thấy hụt hẫng, tôi muốn có ai đó bên cạnh thủ thỉ những lời nói dễ thương để xua đi cái cảm giác trống trải này. Và tôi nhớ đến Hồng, người luôn sẵn sàng đến bên tôi, phục vụ tôi, an ủi, ca tụng, khen ngợi tôi như một ông hoàng, như một ngôi sao sáng giúp tôi lấy lại tinh thần để tiếp tục trượt dài trên con dốc.

Hồng chưa bao giờ từ chối tôi và lần này cũng thế, cúp máy điện thoại tôi nở một nụ cười thỏa mãn và lại lần ra giường chờ tiếng chuông cửa, tiếng chuông của sự phục tùng, tiếng chuông của cam chịu và tôn thờ. Chẳng mấy chốc tiếng chuông cửa tôi mong đợi đã vang lên, nhảy chân sáo dọc theo cầu thang tôi mở cửa đón Hồng. Hồng dắt xe vào với khuôn mặt buồn rười rượi, đôi mắt như có gì muốn nói nhưng tôi chẳng bao giờ buồn để ý, kéo chiếc cửa sắt đóng lại bàn tay lạnh giá tôi luồn thẳng vào quần đùi ấm áp mà tìm hơi ấm. Hồng co người lại vì lạnh nhưng chẳng buồn kêu lên oai oái và ôm tôi như những lần khác khiến tôi hơi ngạc nhiên “Chắc hôm nay lại cãi nhau với ai” tôi tự đoán rồi kéo Hồng lên phòng luôn.

Chưa kịp đứng vững trong phòng, đôi bàn tay tôi đã thô bạo đẩy Hồng xuống giường chuẩn bị ột cuộc mây mưa như bao lần khác. Đang hào hứng thì Hồng gạt mạnh tay tôi ra “Anh! Em muốn nói chuyện” tôi ngỡ ngàng “Chuyện gì! Để tí nói sau anh đang thèm quá! Làm tí đã” rồi lại lao vào Hồng. Nhưng Hồng không cam chịu gạt mạnh tay tôi ra thêm lần nữa “Em không thích! Em muốn nói chuyện đã”. Hai lần bị từ chối khiến tôi từ ngạc nhiên chuyển sang tức giận “Sao! Muốn nói chuyện gì! Thích bỏ xừ cứ lảm chuyện”. Hồng cất giọng buồn buồn “Anh nghĩ em thế sao! Anh nghĩ em thích lén lút đến bên anh phục vụ anh để rồi

lặng lẽ chờ a kiểm lí do tổng cổ em về sao”, tôi vẫn cao giọng “Thế muốn nói chuyện gì?”. Hồng vẫn cái giọng buồn buồn tiếp tục “Anh và chị em đã chia tay! Vậy còn lời nói hôm nào của anh với em anh có định thực hiện không”, “Ồi con này hôm nay giờ quẻ rồi!” tôi thầm nghĩ, đang tính cách trả lời thì Hồng đã tiếp “Anh không cần trả lời em đâu! Em biết anh trước giờ chỉ coi em như 1 con búp bê để anh cần thì anh gọi đến vui đùa, không thích thì anh cũng mặc phải không” tôi không đáp lời “Em biết e đã trao cho a đời con gái nên em không thể đến với ai khác ngoài anh! Nhưng e cũng mong anh nói thẳng cho anh biết tình cảm của anh với em chứ” giọng Hồng đã bắt đầu nức nở.

Những câu nói của Hồng nghe thật đau lòng và bi thương nhưng với tôi lúc này thì tôi chẳng để ý, mục đích của tôi là được thỏa mãn thú vui xác thịt nên tôi đến lại gần ra chiều an ủi. Đưa bàn tay vuốt nhẹ lên khóe mi đã rơm rớm nước mắt, tôi ôm Hồng vào lòng “Em cũng phải cho anh thời gian chứ” Hồng lại rưng rức “Thời gian! Lúc nào cũng thời gian! E tin là chẳng bao giờ có đâu”, tôi vẫn vỗ về “Chỉ nhanh thôi! Anh thi xong là được” vừa nói tay tôi vừa luồn qua lên lưng Hồng bật chiếc khuy áo lót, tay còn lại thì nhanh chóng đưa lên 2 quả đồi mơn mẫm mềm mại. Hồng giật mạnh người lại như muốn thoát khỏi tay tôi “Em không muốn thế này nữa! em cần tình cảm chứ không phải tình dục”. Đến lúc này thì tôi hết chịu nổi, tôi chẳng buồn nhường nhịn an ủi vỗ về nữa, tôi gằn lên “Thế muốn thế nào! Lúc sướng lên cô tìm tôi cho bằng được để thỏa mãn! Giờ tôi cần thì cô giờ quẻ hả” rồi không chờ Hồng phản ứng tôi lao vào Hồng vật xuống giường ngổn ngang hai chân để hồng không dẩy dụa.

Tôi không còn âu yếm như mọi khi, tôi thô bạo đè Hồng xuống giường Hồng dẩy dụa lấy tay phản kháng “không! Không! Đừng mà! Em không muốn thế này nữa” tiếng Hồng gào lên trong nước mắt, tôi mặc kệ sức thanh niên với thể hình gấp rưỡi Hồng nên chẳng mấy chốc tôi đã lột trần Hồng, và đè xuống giường. Dẩy dụa nhiều cộng thêm cơ thể tôi đè mạnh phía trên khiến Hồng khó thở và mau xuống sức chẳng mấy chốc Hồng đã nằm yên thở dốc, giương đôi mắt bất lực nhòa lệ nhìn tôi nhấp nhô đầy khoái trá trên cơ thể Hồng.

Xong xuôi tôi thỏa mãn nằm dài người sang bên cạnh Hồng, tiếng Hồng gào lên bên tai tôi “Anh hài lòng chưa! Anh thỏa mãn chưa?” tôi quay lại, mặt Hồng vừa lau khô đã đầm nước mắt từ bao giờ, tiếng Hồng tiếp tục đều đều trong tiếng nấc “Tôi biết chẳng đời nào anh chịu cưới tôi! Tất cả chỉ là giả dối để tôi tiếp tục phục tùng cái ham muốn thể xác của anh. Nhưng tôi đã trao cho anh đời con gái của mình nên tôi bắt buộc phải nhắm mắt đưa chân mong một ngày anh đổi ý” ngừng một lúc để lấy hơi và những tiếng nấc nghẹn bốt lại Hồng tiếp tục “Có lẽ anh chẳng bao giờ đổi ý” cả, con người như anh chẳng bao giờ biết trân trọng bất cứ cái gì thì một kẻ như tôi đời nào anh ngó tới”, “2 tháng nữa tôi sẽ tốt nghiệp, tôi sẽ về quê tìm bình yên và thanh thản bên gia đình, mặc dù cả sự bình yên và thanh thản cũng bị anh tước mất từ lâu rồi”

Tôi bàng hoàng lấp bắp “Có cần thiết phải thế không?” Hồng gào lên trong nước mắt “Anh còn hỏi có cần phải thế không ah! Ở đây tôi còn có thể ngẩng mặt lên không! Tôi có thoát khỏi sự dày vò của bản thân không!”. Tiếng khóc Hồng chột to hơn bao giờ hết tiếng khóc của uất ức, của sự tổn thương và mất mát nó còn hơn cả những tiếng khóc trong đám tang mà tôi thi thoảng được nghe. Tôi chỉ biết trân mắt nhìn Hồng khóc, cả người tôi như hóa đá, Hồng bốt khóc hơn nhìn tôi đầy phần uất và rít qua kẽ răng “Tôi ước tôi có thể hận anh! Tôi ước tôi có thể cầu mong anh chết đi” rồi Hồng lại nức nở khóc “Anh có biết tại sao tôi không thể không? Đây là vì chị tôi! Chị tôi vẫn còn yêu anh và quá yêu anh anh biết không! Anh có biết chị tôi tới ngày lao vào công việc và học hành chỉ để quên anh không! Anh có biết khi màn đêm buông xuống chị ấy ôm lấy tôi và khóc cho đến tờ mờ sáng không!” “Tôi thì sao! Tôi cũng muốn khóc muốn hơn chị tôi rất nhiều nhưng tôi phải nuốt nước mắt vào trong để an ủi chị tôi! Để nói rằng anh vẫn là 1 con người tốt chỉ là anh bông bột thôi! Rằng anh sẽ quay trở lại với chị! Để chị dịu đi và chìm trong giấc ngủ! Còn tôi thức nốt đến sáng để những giọt nước mắt vừa chảy ngược của mình trào ra ngoài”

Nhìn tôi qua những giọt nước mắt đã cạn dần “Tôi không thể hận anh được! suốt đời này không thể! Tôi chỉ hận tôi đã quá dại dột và mù quáng! Cả đời này tôi không tha thứ cho tôi! Tôi đã làm hỏng bản thân tôi rồi làm anh thay đổi bởi sự dễ dãi và cam chịu của mình để rồi bây giờ chị tôi phải khổ khổ vì anh”, “Tôi mong anh hãy thay đổi con người anh! Quay lại với chị tôi và mang cho chị ấy điều chị ấy xứng đáng được hưởng! Đừng để nước mắt chị tôi tiếp tục lãng phí vì anh” Hồng nói câu cuối cùng rồi cất bước ra về.

Hồng về từ lâu mà tôi vẫn ngồi hóa đá, lần đầu tiên bị mắng chửi mà tôi không thấy uất ức, giận dữ. Chợt nhận ra tôi đã gây ra quá nhiều tai họa em dịu dàng, Hồng cam chịu, tâm hồn của cả hai người con gái, hai

chị em gái đã bị hủy đi dưới bàn tay tội lỗi của tôi. Thêm một người con gái nữa tiếp tục khóc vì tôi do tôi dù tôi chưa hề chết.....

20. Chương 20

Chương 20

Buổi văn nghệ chuẩn bị bắt đầu, tiếng thử loa thử đàn thi thoảng vọng từ trong hội trường vọng ra. Ngoài cổng hội trường sinh viên các khóa đang cố gắng chen chúc để kiếm ình một chỗ ngồi, tôi đứng lặng lẽ phía ngoài quan sát thi thoảng rít lên những hơi thuốc thật dài để cố xoa đi cái lạnh bên ngoài hội trường. Quan sát chủ yếu là các sinh viên năm 1,2,3 còn chỉ lác đác sinh viên năm thứ 4 và năm cuối, cũng phải thôi trẻ thì thường háo hức mà.

Kéo chiếc khóa áo da cao lên 1 chút tôi đứng tách biệt hẳn ra phía bên ngoài hội trường, tôi không thích chen chúc vào đám đông đang hào hứng cho những tiết mục văn nghệ chuẩn bị diễn ra. Từ hôm Hồng gào thét day nghiêng vào cái bản mặt đều giả của tôi đã khiến tôi nhận ra em yêu tôi đến như nào, tôi đối xử với em chẳng ra gì mà hàng đêm em vẫn dành nước mắt để nhớ đến tôi mặc cho bao công việc học tập bộn bề. Em vẫn dành tình yêu cho kẻ không biết trân trọng tình cảm như tôi dù bên em không thiếu những anh chàng tài giỏi và bảnh bao. Tôi chợt thấy quý' những giây phút được bên em, nhớ em đến lạ thường và tôi đã có mặt ở đây. Tôi muốn chờ e như bao lần khác dù lần này tôi không còn ngồi ở ghế vip mà vất vưởng tít bên ngoài hành lang hội trường. Tay cầm túi đựng chiếc bánh gato kem xinh xinh tôi vừa mua, tôi sẽ tặng em khi tiết mục của em kết thúc như một món quà noel. Em sẽ nhận quà sẽ ngỡ ngàng nhìn tôi, nụ cười em sẽ nở to hết cỡ trên gương mặt đẹp đến thánh thiện. Giọt nước mắt vì hạnh phúc của em sẽ lăn và em sẽ lao vào vòng tay tôi, tôi sẽ ôm em thật chặt sẽ không bao giờ làm tổn thương em nữa. Tôi cứ tự tưởng tượng tự suy nghĩ bàn tay nắm chặt vào cái túi đựng bánh như sợ đánh rơi nó giống như tôi đã đánh rơi tình yêu của em. Ngoài hành lang chỉ có những tiếng rít ngắt quãng của những cơn gió lạnh lùa dọc hành lang, tôi không hề thấy lạnh, không hề thấy cô đơn khi đứng một mình dưới những cơn gió lạnh, chiếc bánh kem nhỏ bé dường như là cái lò sưởi liên tục truyền cho tôi hơi ấm.

Chẳng mấy chốc tiết mục của em đã đến, người dẫn chương trình giới thiệu tên em, cái tên tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần. Em cất giọng trong trẻo chào mọi người rồi bắt đầu hát, tiếng hát em vẫn hay như mọi ngày nhưng sao hôm nay tôi thấy hay thế, thấy ấm áp thế mặc dù tôi đứng tít ngoài phía hành lang chứ không phải ngồi hàng ghế đầu. Rướn người qua cái cửa hội trường đang đông nghịt người tôi thấy em trong trang phục áo bà ba, khuôn mặt đánh phấn đỏ hồng, bờ môi nhỏ bé hôm nay đẹp kỳ lạ. Tôi háo hức chen mạnh lên trong những cái nhìn khó chịu của những người đứng trước, tôi muốn gần, gần em hơn nữa.

Sau một hồi lún lách tôi đã đứng gần sát cánh gà sân khấu, đủ để nhìn thấy em với vẻ đẹp dịu dàng nét na gần hơn bao giờ hết, tiếng hát e đang nhỏ dần xuống báo hiệu bài hát sắp hết, tôi cầm chặt túi đựng bánh để chuẩn bị tặng em. Khi bài hát kết thúc cũng là lúc tôi lao mình lên nhưng không chỉ có tôi, có nhiều, nhiều lắm những anh chàng khác, to con có, mảnh mai có, nhỏ bé có... lao lên với những bông hoa tươi thắm, những câu chúc mừng và khen ngợi, có ai đấy còn choàng cho em 1 vòng cổ kết bằng hoa. Em chỉ biết nhận và cảm ơn trong đám đông ấy và hình như em không có thời gian để nhận ra ai cả. Nhìn đám đông và nụ cười e liên tục nở trên môi, tôi thấy mình nên dừng lại, bởi vì tôi sợ tôi tặng em cũng chỉ cười, chỉ cầm lấy rồi gật đầu mà không biết ai đã tặng trong đám đông ấy. Tôi lặng lẽ xách chiếc bánh ra ngoài, tôi sẽ chờ buổi văn nghệ kết thúc, tặng em và đeo em về.

Nhưng dự tính này của tôi cũng không thành, khi buổi văn nghệ kết thúc, tôi nán nạ chờ em, đứng như một cái bóng phía ngoài hội trường, điều thuốc lá trên môi thi thoảng lại đỏ rực lên sau mỗi cái rít thật dài của tôi trong bóng tối. Tôi đã nghe thấy tiếng em ríu rít từ xa “Hôm nay vui quá! Cảm ơn mọi người nhé!” tôi lao ra chuẩn bị đón em với chiếc bánh trong túi, nhưng giọng nói thánh thót lại vang lên và lần này nó làm tôi khựng lại “Cường ơi! Nhớ cầm cả túi hoa nhé! Tổ muốn mang hết về! Chịu khó giúp tổ nhé” tiếng người con trai đáp lại “Rõ thưa người đẹp” và tiếng em cười khúc khích trong trẻo thay tiếng trả lời. Hóa ra

em đã có người đưa về, hóa ra những bó hoa được những người con trai tặng em không muốn bỏ đi bó nào, hóa ra không hề có nước mắt và sự buồn rầu của em như Hồng nói. Tôi đang thấy em hạnh phúc vui vẻ với một người con trai không phải là tôi. Lòng tôi chợt nhói đau, tôi muốn vứt chiếc bánh rồi bỏ về nhưng tôi không đành lòng.

Di chuyển chậm chậm và giữ khoảng cách với chiếc xe cub 50 đang chở em, tuy giữ khoảng cách tôi vẫn thi thoảng nhận được những tiếng cười khúc khích của em theo cơn gió lạnh đập vào người tôi. Tiếng cười trong trẻo như những chiếc kim chích vào ***g ngực trong thời tiết giá rét làm tôi cảm thấy vừa đau đớn vừa lạnh buốt. Chiếc xe máy đã dừng ở cổng nhà em, tôi dừng xe cách một đoạn đủ an toàn để e không nhận ra. Lúc này tôi mới quan sát anh chàng đưa em về, một anh chàng cao ráo tuy hơi gầy một chút, gương mặt sáng sủa, trông rất là thư sinh và có phong thái điềm đạm. “Cường về nhé! Hôm nay cảm ơn cường lắm! Không có Cường tớ chẳng biết xoay sở thế nào với đồng hoa và quà này” tiếng anh chàng trầm ấm đáp lại “Không có gì! Bạn vào nghỉ đi! Ngủ ngon nhé! Tớ lúc nào cũng sẵn sàng giúp bạn mà!”, em lại cười nói câu cảm ơn rồi đi vào nhà.

Chiếc xe Cub đã lăn bánh từ lâu, cổng nhà em cũng đã đóng lại rồi mà tôi vẫn bồn chồn bên con bộ ngựa và chiếc bánh gato không biết đã bao lần nâng lên hạ xuống. Tôi chợt nhận ra tôi đã không còn trong thế giới của em nữa, tôi không còn là anh chàng lãng mạn sẵn sàng đưa em đi khắp các con phố hàng cây từ ngày biết đến mùi sex. Tôi đã sa sút ngay cả trong học tập khi mà em vẫn luôn nhận học bổng. Giọng nói tôi giờ đã không trầm ấm mà khan đi bởi những chai rượu tây, thuốc lá. Tôi đã lừa dối em, lấy đi đời con gái của em gái em dù người đẩy hàng đêm đã đưa bờ vai nhỏ nhắn cho em khóc. Lần đầu gặp em tôi đã làm em khóc và suốt thời gian sau này cũng chỉ là nước mắt. Tôi về với em thì tôi sẽ lại làm em khóc, nước mắt e chỉ khóc thêm vì tôi cùng lắm 1 thời gian nữa rồi sẽ nguôi. Còn nếu tôi đến bên em, van xin để e quay lại có lẽ tôi sẽ làm nước mắt em lăn suốt phần đời còn lại khi con người tôi đã biến chất. Thế giới của tôi giờ đã khác của em mất rồi. Tôi quyết định quay xe ra về để xa em, để mãi mãi rời khỏi thế giới của em, chợt nhớ đến chiếc bánh gato tôi liền quay lại cổng nhà em cài chiếc túi bóng vào phía trong chiếc cổng sắt. Dắt ra một đoạn đủ xa, tôi chọn vài hòn sỏi trên đường liệng vào cái cổng nhà em để nó vang lên những tiếng cạch khô khaka. Đến khi nghe tiếng gọi ai đó của em và tiếng dép lê quẹt lên nền xi măng tôi rồ ga phóng đi để lại chiếc bánh, để lại em, để lại mối tình đầu...

Về nhà với một tâm trạng đau khổ và chán chường, tôi chẳng buồn thay quần áo cứ thế leo giường thiếp đi với những cơn ác mộng, hình ảnh em tươi cười bên người con trai đáng yêu thư sinh ấy, vòng tay em ôm chặt eo người con trai ấy trên chiếc cub cứ lặp đi lặp lại trong những giấc mơ của tôi. Khi tiếng chuông điện thoại reo tôi mới thức dậy, uể oải vươn người với lấy cái điện thoại trong giọng làu bàu khó chịu “Đéo gì sớm thế! Mới sáng đã gọi”, giọng thằng bạn vang lên trong máy “Hey sếp, tối nay tổ chức Noel nhà thằng Long nhé 10h có mặt ăn uống đến 11h30 thì tàu lượn đến sáng luôn, nhớ mang xèng nhé! Chương trình đêm mới hay đấy” tôi gắt lên “Điên hả! Tao không chơi đêm, nếu chơi thì chỉ chơi đến 12h đón Noel xong về thôi! Chúng mày biết thừa tao còn gì” giọng thằng bạn cười khanh khách “Thôi đi ông khốt ơi! Không đi đêm thì uống rượu trước Noel làm đéo gì cho thừa ra! Ở nhà ôm chăn đi” tôi không thèm để ý đến câu khích tướng của nó xẵng giọng “Okie ở nhà thì ở nhà! Thế nhé” rồi cúp máy.

Đang định vui đùa vào chăn ấm ngủ tiếp tiếng chuông lại vang lên, tôi nhấc máy vẫn là thằng bạn bên đầu dây kia “Ơ kìa làm gì giận dỗi thế! Vậy đi đến 2h sáng thôi được không?” tôi lạnh lùng “Không! Tao ở nhà” rồi cúp máy. Tiếng chuông lại reo lên lần nữa khi tôi chuẩn bị ngã người xuống giường. Bật người dậy tôi vỗ lấy cái máy và tức giận hét lên “Tao đã bảo không! Mày đừng có lăm mồm” nhưng không phải giọng thằng bạn bên kia mà là giọng cháu tôi ú ớ “Cháu mà cậu ơi! Cậu cãi nhau với ai mà giọng nghe ghê quá”, giọng nói thánh thót của Lan làm cơn giận của tôi biến mất và cũng tỉnh luôn ngủ tôi nhẹ nhàng “Ồ không! Thằng bạn nó cứ nháy máy treu cậu từ sáng rú đi chơi ấy mà” giọng Lan như tiếng chuông tiếp tục “Hix thế ah! Thế tối nay cậu có kế hoạch gì chưa! Đón chị qua chỗ cháu nhé! Tối cháu có cái này hay lắm”.

Phải rồi tôi còn có Lan, còn có cô cháu yêu kiều xinh đẹp luôn hiểu tôi, thời gian thi bận rộn của tôi và Lan khiến chúng tôi không có thời gian gặp nhau gần 2 tháng nay. Tôi sẽ không phải buồn nữa, tôi sẽ đến bên Lan tâm sự với Lan là tôi cô đơn lắm, tôi sẽ nói cho Lan biết tôi đã chia tay em chứ không dấu diếm nữa. Lan sẽ an ủi tôi, đi bên tôi, đôi bàn tay thon thả sẽ bám vào tôi, bóng dáng yêu kiều ấy sẽ tựa vào tôi. Tôi sẽ vòng tay ôm Lan đi dạo quanh bờ hồ giữa trời đông lạnh giá. Như tìm được sức sống mới tôi vội vàng đồng ý với Lan qua điện thoại, đánh răng rửa mặt để tỉnh táo, tôi dắt vội chiếc xe lao lên Hàng Bạc chọn

một sợi dây chuyền bạc để làm quà noel. Nó sẽ giúp Lan tránh khỏi những cơn gió độc, và giúp tôi nhắc nhở Lan là tôi luôn bên Lan, luôn ở ngay gần trái tim Lan.

Cứ lần quần trong nhà hết xem phim, nghe nhạc, tắm rửa, chọn quần áo mãi mà trời chưa tối, tự dưng tôi thấy thời gian trôi chậm thế. Mãi rồi cũng đến giờ, tôi chẳng buồn ăn cơm chào bố mẹ rồi phóng xe ra khỏi nhà khi kim đồng hồ mới là 7h trong khi Lan hẹn tôi 8h. Cố gắng đi thật chậm và chọn đường dài nhất để giết thời gian nhưng tôi vẫn đến sớm nửa tiếng. Ngồi phía đầu ngõ nhà Lan tôi rút một điếu thuốc để giết thời gian không quên nhai thêm cái kẹo cao su để phi tang mùi thuốc lá trước khi vào.

Lan tươi tắn chạy ra đón tôi mái tóc dài được tết cẩn thận thả đằng sau lưng, chiếc áo len màu xanh nhạt bó sát người vẽ lên một đường cong quyến rũ với điểm nhấn là bộ ngực nảy nở và chiếc eo thon thả. Chiếc quần bò trắng sữa ôm sát lấy đôi mông căng tròn và đôi chân dài mien man thẳng tắp. Gò má ửng hồng vì bếp dầu, khuôn mặt Lan vẫn thanh tú và kiểu diễm như ngày nào. Nhìn Lan mà tôi thấy mùa đông dường như đã ở rất xa nơi này, chỉ còn những ngọn lửa đang bập bùng toát ra từ cơ thể Lan làm tôi nóng người dần lên. Tôi hôn nhẹ lên mái tóc thơm mùi hương hoa của Lan và đưa hộp quà noel nho nhỏ cho Lan “Chúc mừng noel cháu nhé”, lẽ cái lưỡi hồng hồng sau hàm răng trắng tựa ngọc trai Lan cong môi “Quà bé thế! Thế chị dâu mà cậu đi một mình”. Tôi chợt trùng lòng xuống “Chị hôm nay đang có việc đoàn đội tí, lát cậu về đón sau”, lại một câu nói dối trơn tru, cái miệng tôi dạo này quá quen với việc này thì phải. Tôi tự nhủ sẽ đợi khi hai cậu cháu dạo bước quanh bờ hồ sẽ tâm sự với Lan.

Lan kéo vội tôi vào nhà ra về bí mật “Cậu vào đây đi! Cháu có điều này bất ngờ cho cậu” tôi bật cười “Gớm gì mà bí mật thế! Chắc quà to lắm nhỉ?” cháu tôi cười ngất “Không! Cái này không phải quà”. Câu trả lời của Lan khiến tôi tò mò rảo bước nhanh hơn theo cái bong bóng yêu kiều ấy. Bước vào phòng tôi thấy có 1 đứa bạn ở cùng cháu đang nấu ăn phía sát cửa phòng, trong góc phòng nơi kê giường và bàn máy tính có một cậu con trai đang ngồi chúi mặt vào máy tính quay lưng lại. Lan cất một cái giọng dễ thương hơn bao giờ hết gọi “Anh! Cậu em đến rồi này”. Thằng con trai quay lại, một gương mặt thư sinh, đẹp trai, trắng trẻo đôi mắt sang ngồi dưới cặp long mày khá rậm, chiếc kính cận đặt trên sống mũi làm toát lên một vẻ rất thông minh và trí thức. Nó đứng lên với một chiều cao gần bằng tôi bèn lên chào “Dạ! Em chào anh”.

Tôi ngơ ngác quay sang Lan định hỏi thì cháu tôi đã lao vào đứng cạnh anh chàng đó níu tay thân mật giọng trịnh trọng “Giới thiệu với cậu! Đây là anh Minh! Bạn trai cháu” rồi khuôn mặt trái xoan hơi đỏ lên một chút. Tôi từ ngõ ngang kinh ngạc chuyển sang bàng hoàng lấp bắp “Bạn trai..i chá...u ah” cháu tôi hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đáp lời “Vâng ạ! Sao thế cậu”, tôi nuốt nước bọt để làm tan cái cảm giác nghẹn đắng nơi cổ họng “Không cậu trông thấy quen thôi!” và tiến đến bắt tay anh chàng đó.

Bàn tay tôi đưa ra bắt mà chỉ muốn nắm chặt 5 đầu ngón tay thành quả đấm để trao cho anh chàng đấy. Cái bắt tay kèm cái vỗ vai thân mật và nụ cười thân thiện như trái ngược với sự đố kỵ ghen ghét của tôi dành cho thằng đấy. Hai tháng không gặp mà cháu tôi đã có người yêu rồi ư, sao tôi không hề biết thế, sao tôi cứ mãi mê với những bữa tiệc rượu, với những cái tay vịn để rồi khi biết được tin tôi bàng hoàng thế này. Cháu tôi yêu kiều, xinh đẹp, đã là của anh chàng ấy rồi.

Cả buổi tối ngồi nói chuyện và ăn uống, Lan và Minh bá vai bá cổ nhau trong cái nhìn tuy âu yếm bên ngoài nhưng muốn tóe lửa bên trong của tôi. Lan và Minh kể cho tôi nhiều lắm, nào là gặp nhau như nào, những lần đến tán ra sao, vượt qua những anh chàng nào, rồi kể xấu nhau, cầu véo nhau, thân mật với nhau.... tôi không thể nào nhớ hết vì đầu óc tôi cứ bơi đi theo những lời nói những ánh mắt của Lan và Minh dành cho nhau. Tôi như một kẻ đau đốn đến tận tim gan mà không thể kêu.

Và tôi xin phép về sớm với lí do đón em để thoát khỏi cái cảm giác chơi vơi ấy, Lan cứ bắt tôi đưa em đến đây rồi cả 4 cùng đi bờ hồ chơi nhưng tôi tìm mọi lí do để từ chối. Lan cũng nài thêm mấy câu rồi cũng đồng ý để tôi về. Hai đứa đi bên nhau tiễn tôi ra ngõ, tôi nhìn Lan lần nữa như muốn mãi khắc ghi hình bóng Lan vào tim và dằn cục nghẹn đang lên dần trên cổ phóng xe đi. Tiếng Lan và giọng cười khúc khích vang lên sau lưng “Anh! Công em vào nhà xem nào”.

Trời mới 9h tối mà tôi thấy mọi thứ cứ mờ hết dần đi trong đôi mắt tôi, trời có sương mù hay đôi mắt tôi bắt đầu có sương đọng lại. Tôi mất hết rồi, tôi mất em trong nỗi tiếc ân hận, mất Lan trong đau đốn, xót xa ngay cả Hồng cam chịu cũng rời bỏ tôi trong nước mắt và cảm hận. Tôi còn gì nữa đây! Tôi đặt ra các nguyên tắc “Không chơi đêm” “Không quá đà” “Không sex với gái nhà hàng” là vì ai? Là vì tôi muốn em không thấy những dấu hiệu của sự bề rạc hiện lên gương mặt sáng sủa của tôi, là vì

tôi muốn mình vẫn là một thần tượng trong mắt cháu và vì tôi có Hồng luôn đáp ứng nhu cầu Sex của mình. Giờ tôi còn gì không! Không tất cả đi hết rồi! trôi theo dòng nước hết rồi! theo những phương trời riêng hết rồi! Không còn gì níu giữ tôi trên con dốc đang trượt xuống nữa rồi! Lặn mình vào bột điện thoại, cầm chiếc thẻ gọi vào bột, tôi quay số nhà thằng Long với giọng lạnh lùng “Tiệc đã bắt đầu chưa”....

21. Chương 21

Chương 21

Từ đêm Noel đây tôi đã thành một con người khác, những buổi nói dối sang nhà bạn làm đồ án với bài tập lớn rồi ăn ngủ lại đây trở thành những đêm bay không biết mỗi ngoài phố, ngoài các quán nhậu, rồi các bàn BiA, các bàn điện tử xềng xanh đỏ với lũ bạn.

Dấn thân vào ăn chơi thực thụ tôi mới biết những thằng bạn trên lớp luôn miệng gọi tôi là sếp hóa ra cũng chỉ là đám ăn chơi nửa mùa. Chúng chỉ biết luẩn quẩn ở những quán tầm tầm, chơi gái loại trung bình chỉ phục vụ các quán karaoke mà chúng biết. Rủ cả bọn làm 1 vòng đua tốc độ thì chúng nó vừa vận ga vừa nháo nhác ngó xung quanh, thấy bóng áo xanh là lặn vào ngõ cụt. Đi đâu cũng khoe cái trí thức nửa vời của chúng nó, lấy cái mác đại học ra lờ thiên hạ mặc dù đầu chúng nó nhiều khi cũng rỗng tuếch chẳng kém gì dân ít học. Những buổi chơi đêm của chúng nó cũng rất hạn chế với nhiều lý do khác nhau như ông bà già không cho đi nhiều, ôn thi, làm bài tập, nhà có việc riêng... Với nhiều lần lấy lý do của chúng nó như thế tôi nhận ra rằng hóa ra chúng nó chỉ chém gió với tôi về những lần chúng nó bay đêm, chơi em nọ, phang em kia, khi có tôi thì chúng tìm cách để tôi trả tiền.

Vậy nên tôi chẳng mấy chốc chẳng còn vui vẻ tí nào khi đi với chúng nó, tôi tự bắt sống với những thành phần khác máu mặt hơn. Không thể tìm được trong trường tôi tìm trong khu phố nhà tôi vốn không thiếu đám ăn chơi đua đòi. Với tính cách lạnh lùng, khuôn mặt dễ coi, tiền vùng không tiếc, lặn xả đánh nhau tôi không khó gia nhập vào hàng ngũ của chúng những đám dân chơi này nhiều khi chúng còn có vẻ kính trọng những kiến thức mà tôi có được. Tôi bắt đầu biết đến sà, gái sà, rượu tây và những cô gái tiếp rượu và chấp chững biết đến những buổi tối rú ga quanh bờ hồ đua xe chỉ để lấy 1 vài triệu tiền cược.

Tôi ngập ngụa trong rượu tây và gái những cô gái chân dài da trắng, không chỉ là chỗ để tôi vịn vào khi hát, thọc tay vào ngực để bo như những lần khác. Giờ tôi không buồn vịn mà tôi vật thẳng ra nhấp nhô tạo sóng đầy thỏa mãn trên những cơ thể nõn nà ấy. Những khuôn mặt phía dưới thân thể tôi luôn thay đổi về cả hình dáng lẫn trạng thái, khi là cười thỏa mãn và dâm dăng, khi im thin thít chịu trận, khi lại có những giọt nước mắt nhỏ lặn ra vì tủi nhục nhưng chẳng bao giờ làm tôi không phấn khích cả. Tôi trở thành kẻ sống về đêm lúc nào không hay, những buổi sáng tôi vật vờ như một cái bóng trên lớp khi thì ngủ lúc phả khói thuốc. Đêm đến tôi như một con người khác đầy sức sống hò hét phấn khích lạng lách trên đường với những cánh tay dài thon thả ôm chặt phía sau lưng.

Tôi thay người yêu nhiều hơn cả quần áo tôi có trong tủ, số người yêu tôi có cùng một lúc nhiều khi hơn cả số quần áo tôi mặc trên người. Những thằng như tôi thường có người yêu ban đêm, có nghĩa là ban ngày chẳng bao giờ gặp nhau mà có gặp thì cũng coi như chẳng quen biết, chỉ đêm xuống là bám lấy nhau lạng lách, lên sà, uống rượu, cuối cùng là nhà nghỉ. Sáng dậy thì nhà ai người nấy về, có khi tôi về trước để mặc “người yêu” mình ngủ tiếp cũng có khi tôi dậy mà chẳng thấy “người yêu” đâu.

Chơi gái yêu đương cái kiểu đây mãi tôi cũng chán tôi bắt đầu tự sáng tạo ra những kiểu chơi khác phần khích và trí tuệ hơn khiến nhiều thằng trong nhóm phục sát đất. Tôi chia gái thành 2 loại. Loại 1 là những cô gái làng chơi, rót rượu có thể ngã giá và bay đêm ngay được. Loại 2 là những cô gái trí thức, ngoan ngoãn còn gọi là hàng sạch.

Với loại 1:

- Như trước kia thì tôi thường bỏ tiền ra để chơi những loại như này, nhưng dần tôi không thích bỏ tiền, không phải là tôi không có tiền mà tôi thích bỏ sự ranh ma, xảo trá của mình ra nhiều hơn. Những loại

gái hết date với chẳng còn chút lương tâm nào có thể đánh động được thì tôi chẳng bao giờ chơi, vừa nhão nhọt vừa giả tạo, son phấn thì lờ lợt vừa chơi vừa phải tắt điện và ngoảnh mặt ra chỗ khác.

- Tôi thích những cô gái mới vào nghề vẫn còn mắc cảm tội lỗi, vẫn còn có chút gì đó ngây thơ và tin tưởng vào những câu chuyện cổ tích nơi mà hoàng tử hoặc hiệp sĩ luôn từ trên trời rơi xuống đem đến cuộc sống ấm no và đầy vinh quang như câu chuyện Tấm Cám mà ngày xưa mẹ kể. Với những cô gái như này tôi tự nhận biết qua sự quan sát lọc lõi và cái nhìn đầy kinh nghiệm của mình. Tôi đề nghị họ đi “tâm sự” nhưng vào nhà nghỉ tôi không vô vập, tôi vỗ về an ủi, hỏi thăm về cuộc sống trước kia, và tôi không cần những cái này, tôi chỉ muốn có ai đó để nói chuyện. Tôi kể về hoàn cảnh của tôi thật lâm li bi đát, rằng không ai hiểu nổi tôi, rằng tôi bị bỏ rơi trong nhung lụa. Và đến 80% các cô kiểu như này bị tôi lừa dễ dàng, gục vai vào tôi mà khóc lóc kể lể hoàn cảnh trong cái nhếch mép đều giả của tôi. Và các cô coi tôi như cái phao cứu sinh, hi vọng vào lúc nào đây tôi sẽ mang điều tốt đẹp đến, cho họ đi học, xin việc cho họ và có thể là 1 gia đình đầm ấm như câu truyện cổ tích. Với mảnh khõe lừa lọc này tôi có được sự vụ vụ vô điều kiện, miễn phí của họ đôi khi tôi còn được tặng những món quà nho nhỏ bằng tiền họ bán thân cho những người khác. Tất nhiên là sớm muộn gì tôi cũng bị từng người phát hiện nhưng với tôi không quan trọng vì tôi vẫn tiếp tục đi lừa các cô gái khác như thế và loại này thì lúc nào cũng có rất nhiều. Chỉ có điều là khi họ nhận ra được sự đều giả của tôi cũng là lúc họ không còn tin tưởng vào cuộc đời này, không tin là họ có thể quay đầu lại với cuộc sống bình thường được để rồi cay đắng dầm mình xuống sâu hơn cái vũng bùn họ đang đứng. Còn tôi tất nhiên là trơ tráo nói thẳng vào mặt họ và bỏ đi tìm tình con mồi khác trong nụ cười khoái trá, độc ác.

Với loại 2: loại này là những cô gái tri thức có, gái quê có, bán hàng có, phục vụ có nhưng đều có điểm chung là ngoan, hiền và không phải những cô gái bán thân để nuôi miệng. Tôi cũng tự chia loại này ra làm mấy loại khác nhau để tìm cách chinh phục.

- Những cô gái thuộc dạng tiểu thư cành vàng lá ngọc được chiều chuộng từ bé:

Dạng như này tôi rất thích chinh phục vừa bỏ ghét cái thái độ kênh kiệu. Những cô tiểu thư dạng như này thì từ bé vốn quen đòi gì được nấy, muốn cái gì là muốn cho bằng được, thế nên tôi chọn hình chiến thuật riêng. Những lúc xuất hiện cùng những thằng bạn tôi luôn cố ăn mặc và tạo hình một vẻ ngoài ấn tượng nhất khi gặp những cô gái kiểu này. Lúc bắt chuyện tôi chỉ chào hỏi gọi là biết tên cho có rồi quay sang những đứa con gái khác tỏ vẻ quan tâm tạo ra cái sự ầm ỹ. Những loại con gái như này khi gặp mặt nói chuyện là tôi tỏ vẻ thích người khác, thích nói về em này hay, em kia xinh. Và cứ lặp đi lặp lại như thế chẳng mấy chốc tôi nhận ra sự ghen ghét đố kỵ của các em dạng này, rồi tìm mọi cách lấy lòng tôi, cố gắng tỏ ra nổi trội trước mặt mọi người khi có tôi.

Khi đã đạt đến mức này thì chẳng khó để tôi đưa các em tiểu thư lên giường. Những e này trông có vẻ sành sỏi nhưng thực ra lại rất ngổ về giới tính, đưa lên giường thì sợ hãi bảo không dám nhưng tôi dọa bỏ thì lại cun cút nghe theo. Chiều tôi rồi nhưng vẫn sợ có mang tôi phải giải thích là con trai cũng như con gái không phải dễ dàng mà có thai được, nó cũng phải theo ngày giống như đến tháng con gái ấy, không phải ngày nào cũng có tinh trùng mà có thai đâu, anh lựa ngày anh ko có tinh trùng để quan hệ rồi em cứ chiều anh đi, nếu mà ngày nào cũng có thì thế giới này phải 500 tỉ người chứ làm gì 5 tỉ người như bây giờ. Thế là các em sái cổ gật gù, nằm xuống nhắm mắt cắn răng chịu đau để tôi hùng hục trên thân thể lỏng lẻo. Các em tiểu thư dạng này thì nhà cũng rất có điều kiện nên khi bám lấy tôi thì chẳng biết dùng gì ngoài tiền, quà và thân xác để chiều chuộng tôi nhằm giữ tôi lại thế nên cứ vài tuần tôi lại rút cho 1 cái giấy cấm xe, cấm điện thoại (tôi cũng đã dùng di động), chứng minh thư thậm chí là cả thẻ sinh viên cho những buổi tiệc rượu trên sàn. Em nào đáp ứng chậm dù chỉ vài tiếng là tôi kiểm soát bỏ không thương tiếc để mặc những giọt nước mắt dần dựa chạy theo tôi van xin.

- Những em thuộc dạng ngoại tình về hà nội học và làm việc với cái y' định bám trụ cái đất này không phải bằng nội lực bản thân mà muốn nhanh đổi đời bằng cách tìm anh nào giàu có, nhà hà nội, con một, chịu chi, cao ráo đẹp trai và có học thì càng tốt để yêu và hy vọng vào một đám cưới hoành tráng, rồi sẽ tay hòm chìa khóa cả cái nhà đấy, nở mày nở mặt với họ hàng, không phải chui rúc nhà thuê và cật lực kiếm tiền. Loại này tôi lại đặc biệt ghét và vô tình tôi lại có gần như tất cả các điểm loại con gái này cần, thế nên chỉ tán tỉnh không quá 2 tuần là tay tôi mơn trớn khắp cơ thể. Dẫn về nhà gọi là chào bố mẹ 1 câu cho tưởng là đã được ra mắt, lựa hôm nào rụng trứng gọi qua nhà có việc dẫn lên phòng mần mê rồi đè ngựa ra cái giường của tôi mà thịt. Con gái loài như này thì rất là ảo tưởng, cứ tưởng là đáng hiển cho tôi rồi thì sẽ làm

vợ tôi đến nơi nên khi tôi đá thì nhiều đứa gần như phát điên dọa tự tử, dọa quỳ sinh cùng tôi nhưng tôi vẫn mặc kệ, để cuối cùng họ phải khốn khổ đi tìm hạnh phúc riêng ình, khổ khổ lao vào học tập việc mà họ nghĩ không cần thiết lắm khi sắp làm vợ tôi.

- Những em có thể là hà nội, có thể là ngoại tỉnh nhưng có cái kiểu là thích “đú”(ăn chơi đua đòi) loại này thì cực dễ có lẽ là dễ nhất, tôi chỉ mất ít tiền cho đi ăn, đi xem phim, sắm cho váy áo, phụ kiện đẹp, em nào xinh thì tôi mua cho cái điện thoại, em nào khá thì tôi mua cho cái máy nhắn tin. Ăn sung mặc sướng lại được đưa đón bằng xe xin bởi anh chàng đẹp mã bóng lộn thì mặt lúc nào cũng vênh ngược lên trời. Loại này thì chẳng phải dẫn về nhà thịt ở đâu cũng được và địa điểm tôi thích thịt là ở chính nhà các em này. Những em này thường khi bị tôi bỏ chỉ đau khổ khóc lóc chạy theo tôi được vài ngày, rồi không chịu nổi sự thiếu thốn do đã được tôi cung phụng quen liền nhanh chóng trở thành gái bao rồi gái vũ trường và kết cục có thể là đứng phố vậy kết thúc ở trại phục hồi nhân phẩm.

- Những em thuộc dạng chăm chỉ học hành, không màng tiền bạc và quà cáp, sống giản dị là loại tôi rất thích chinh phục. Nó thể hiện đẳng cấp của tôi hơn cả. Những em như này thì không thể bằng tiền bạc và sự hào phóng hay lời lẽ dẻo quẹo được, không thể chinh phục ở vũ trường, ở rạp chiếu phim ở ngoài đường được mà thường là ở thư viện các trường. Tôi phải tạo ình về trí thức cần thiết, khuôn mặt sáng sủa cộng với cái kính cận không số khi đeo vào khiến tôi trông một sách một cách kì lạ. Với việc sành sỏi đời nên trí thức của tôi so với các em một sách lại rất rộng về chiều ngang còn đi sâu vào trong thì tôi chẳng bằng cái móng tay của các em này. Nhưng tôi đủ khôn ngoan để không bao giờ nói quá sâu về một vấn đề. Khi tán những em này tôi rất hạn chế gặp, hạn chế liên lạc, thường thì xuất hiện bất ngờ rồi biến mất cả tuần có khi cả tháng rồi lại đột ngột xuất hiện nói vài câu rồi biến luôn không để các em này kịp nói gì. Điều này tạo ra sự nhớ nhung của các em ngày một lớn, và khi chín muồi thì tôi ra tay bằng những màn tỏ tình lãng mạn, tốn ít chi phí, chủ yếu là sức lực độ gian xảo. Các em thường gật đầu trong nụ cười sung sướng hoặc giọt nước mắt hạnh phúc. Còn tôi ôm các em vào lòng với niềm vui như vừa qua được một cửa nào đấy trong game. Những em này thì tôi thường không đưa lên giường và nếu có đưa thì rất hân hĩu có thể nói là 90% là tôi chỉ ôm hôn sờ soạng mang đi chơi để khoe bạn bè xong là kiếm cớ chia tay. Nhưng thế cũng đủ khốn khổ cho các em này rồi vì họ rất lụy tình, có những em khóc ngày đêm, bỏ cả học hành đi tìm tôi, nhận ra bản chất tôi thì căm lạng và chỉ lao vào học tập và làm thêm suốt đời khinh rẻ bọn con trai, luôn luôn đề phòng với những thằng đẹp trai hào phóng.

Đây là một số loại điển hình tôi kể ra còn thực tế tôi không nhớ hết tôi đã yêu bao nhiêu người lên giường với bao nhiêu em. Tôi chỉ kể ra được một số đại diện. Nhưng các cụ dạy chẳng bao giờ sai, ở đời chẳng ai cười được mãi, chẳng ai không phải trả giá và những cái giá phải trả đã dẫn đến với tôi...

22. Chương 22

Chương 22

Bước dọc dãy nhà của văn phòng khoa, tôi căng mắt nhìn qua tờ thông báo điểm thi lại dán trong cái bảng kính khung nhôm để dò tên mình. Càng nhìn tôi càng thấy chán, vậy là chẳng có môn nào thi lại tôi qua cả, nhằm tính sơ sơ đã thấy số học trình mình nợ vượt quá con số 1/3 đơn vị học trình trong 1 năm từ lâu lắm rồi(đơn vị học trình=số tiết của 1 môn trong tuần vd: toán cao cấp tuần học 5tiết thì môn toán cao cấp là 5 trình). Vậy là tôi sẽ lưu ban, khóa học tới tôi sẽ học cùng khóa với em và nếu may mắn có thể sẽ ra trường cùng em còn không tôi cũng chẳng rõ mình sẽ thế nào. Nhưng tôi cũng chẳng quan tâm lắm điều đấy, học mãi thì cũng phải ra thôi không ra được thì mở cửa hàng buôn bán cái gì hoặc chạy lấy cái bằng nhờ ông bà bỏ nhét vào đâu thì nhét. Việc quan trọng bây giờ là phải nghĩ ra lí do nói dối được ông bà già để không bị phát hiện không lại cấm cung với cấm viện trợ thì mệt lắm.

Ngáp một hơi thật dài vì thiếu ngủ bởi những đêm bay không biết mỗi cánh, tôi lắc đầu chán nản đi xuống cầu thang nơi có 1 cô tiểu thư sành điệu đang chờ sẵn trên con Avenir bóng lóang. Trời mùa hè nắng chói chang khiến tôi phải với tay cởi bớt 1 chiếc cúc áo để xua đi cái nóng, đang lẩm nhẩm tính cách nói dối ông bà già thì chợt một cái giọng trong trẻo nhưng rất gay gắt gọi tôi “Anh H!”, quay gương mặt hốc hác và

đôi mắt thâm quầng lại tôi thấy em đang đứng nơi đầu cầu thang nhìn tôi nghiêm khắc. Tôi chẳng buồn trả lời quay đầu đi tiếp coi như không biết. Tiếng bước chân em chạy đuổi theo tôi rồi chặn tôi lại ở chiếu nghỉ cầu thang. Đôi mắt e vẫn nghiêm khắc nhìn vào tôi qua chiếc kính cận ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn. “Anh xem hết điểm chưa?” tiếng em rành rọt từng từ, tôi lơ đãng ngó lên trần “Rồi! Có vấn đề gì không?”, giọng em bắt đầu gay gắt như quát vào mặt tôi “Anh còn hỏi có vấn đề gì không ah! Anh tăng K rồi đấy! Anh lưu ban rồi! Anh có hiểu vấn đề không đấy”, tôi gần giọng “Chỉ là học lại 1 năm! Tự lo được”. Em lấy lại giọng bình tĩnh nhìn thẳng vào cặp mắt thâm quầng của tôi “Anh nói thật đi! Anh đã sa đọa đến mức nào rồi! Em không đành lòng cứ âm thầm xem điểm rồi xót xa cho anh thế này nữa!” tôi vẫn cứng giọng “Sa đọa là thế nào! Em hiểu thế nào về sa đọa! Mỗi người có cuộc sống riêng của mình! Em hãy vui vẻ với các chàng trai vây quay em đi! Đừng bận tâm cho anh” rồi nhấc chân định đi tiếp, nhưng em đã đứng chắn trước mặt tôi, đôi mắt đầy chất thép nhìn vào đôi mắt chỉ biết đến bóng đêm của tôi khiến tôi phải ngoảnh mặt đi chỗ khác mà dừng bước.

Giọng em bắt đầu gay gắt trở lại “Em không hiểu nổi sao anh lại đến nông nổi này! Anh nhìn lại anh xem có giống tí nào ngày trước không? Anh hãy quý trọng cái bản thân mình một chút được không! Nếu a cứ tiếp tục thế này thì em sợ anh cũng chẳng tốt nghiệp nổi đừng nói là học được tiếp” tôi bắt đầu nổi khùng lên “Để cho tôi yên đi! Việc tôi mặc xác tôi! Cô đừng có ra cái vẻ quan tâm! Tôi không cần” rồi tôi gạt cái bóng hình bé nhỏ đang đứng chắn trước mặt tôi sang một bên để đi tiếp. Nhưng không bóng hình bé nhỏ ấy kiên cường đứng vững nhìn thẳng những tia nhìn sắc nhọn vào mắt tôi, bàn tay nhỏ bé túm chặt lấy tay tôi, giọng nói em vang lên từng chữ rành rọt “Anh nhìn vào mắt em! Nói thật cho em biết! Anh đã dính đến ma túy phải không! Bạn bè anh có bàn tán nhưng e vẫn chưa tin! Em muốn hỏi thẳng anh!”. Đang cảm thấy bồi hồi khi bàn tay nhỏ nhắn ấy lâu lắm mới chạm vào người tôi như ngày xa xưa thì câu hỏi của em như một cái tát thật mạnh vào mặt khiến tôi tỉnh người “Phải rồi! mình bệ rạc quá rồi! làm gì có ai biết mình sa đọa như thế nào! Bạn bè mình ở cái trường này làm gì còn ai nữa ngoài những thằng ăn chơi nửa mùa bị mình bỏ lại ngồi nói xấu và vẽ ra đủ những thứ chúng nó có thể tưởng tượng được ra với người khác. Và em! Người từng hết lòng tin tưởng tôi cũng phải đến bên tôi chỉ vì những cái đấy” Tôi chợt thấy chua chát và cay đắng, đúng là tôi đang đứng ở nhầm chỗ, chỗ của tôi không phải ở đây. Tôi hất mạnh tay em ra với sự uất ức “Phải! tôi bập vào trắng đấy! cô định sao! Làm người tình nguyện giúp tôi cai ah! Nhưng tức cười là tôi không cần sự thương hại và cái tình nguyện của cô! Để tôi yên đi” rồi tôi bước đi dứt khoát.

Em đã không thể đuổi theo tôi khi bị tôi đẩy ngã dúi vào tường, tôi bước đi phăng phăng ra xe chợt tiếng em gào lên “Đứng lại! Em muốn hỏi một câu nữa thôi” tôi lạnh lùng “Việc gì”, em ấp úng nhỏ giọng lại “Chiếc bánh gato... có phải ... có phải...” tôi gần giọng “Có phải cái gì?” em dường như hít thêm không khí vào phổi một lúc rồi mới nói “Có phải anh để lại không?” tôi quay lại nhìn em, tôi nhìn thấy sự chờ đợi cái gạt đầu của em, và nếu tôi gạt xuống chắc em sẽ chạy đến bên tôi mất. Tôi trả lời từng câu rành rọt trong chất giọng lạnh băng “Anh không hiểu em nói gì? Chẳng có gì là của anh cả? kể cả em”, sự thất vọng hiện lên rõ trên khuôn mặt em nhưng đôi mắt e vẫn cố nhìn vào mắt tôi để tìm sự thật trong lời nói của tôi “Nhưng anh...”, tôi quay đi bước thật nhanh “Chẳng nhưng gì cả! Không phải anh” và tôi chẳng nhìn e lần nào nữa.

Bước ra xe nơi cô người yêu tiểu thư đài các của tôi đang ngồi cầm chiếc điện thoại đắt tiền nhắn tin cho ai đấy, nhìn thấy tôi bèn hỏi “Xong chưa anh! Điểm thế nào” tôi đáp “Qua nhưng không cao”, “Ồ giới cần gì cao! Sau này xin việc cứ cao tiền là được miễn là có bằng! mà không có bằng chạy cũng được sợ cái gì”, đúng là suy nghĩ của những kẻ quen dùng tiền để có mọi thứ, ngay cả tôi cô ta cũng nghĩ là mua bằng tiền, sao mà rẻ mạt quá. Tôi không buồn đáp lời, lên xe phóng thẳng về nhà, bước vào nhà chẳng buồn tâm tình âu yếm tôi vật thẳng cô người yêu ra giường rồi hùng hục không buồn khởi động trên cái cơ thể chỉ có nửa dưới lơ lơ khoe vùng tam giác tắm tối. Thẳng nhò lao vào vùng tắm tối quen thuộc với tốc độ ặc cô người yêu nhăn mặt vì đau nhưng không dám kêu, sợ tôi có thể bỏ bất kỳ lúc nào để chạy theo những người khác. Mỗi lúc ức chế vì cảm giác tội lỗi thế này tôi lại hùng hục lao vào sex, lao vào cái vùng tam giác tắm tối để xóa đi cái mặc cảm đấy. Và lần này cũng thế như bao lần khác, tôi muốn cái vùng tam giác tắm tối đấy sẽ phủ nốt màu đen nên những chỗ nào còn tí ánh sáng rọi đến trong tâm trí tôi.

Mở cửa tiễn cô người yêu đài các về tôi chẳng buồn nói gì khi cô người yêu nũng nịu “Anh đi đâu nhớ bảo em qua đón nhé! Đừng tự đi đâu đấy!” tôi gạt cái đầu rồi đóng cửa trước khi chiếc xe máy của cô người yêu kịp khởi động. Vừa đóng cửa bước chân lên cái cầu thang tôi nghe thấy tiếng chuông cửa. Lầu bầu trong miệng vì nghĩ cô người yêu quý hóa của mình quay lại có việc gì, tôi bực tức mở cửa. Cánh cửa nhà

mở ra, tôi định mở miệng quát “Có việc gì” thì khựng người lại. Ngoài cửa không phải cô người yêu mà là Lan, cháu tôi, người mà tôi thi thoảng mới gặp suốt gần 1 năm nay, đôi mắt to tròn đang sưng mọng và ầng nước mắt, bờ môi cong cong run rẩy hướng về tôi nói “Sao người ta có thể sa đọa và lừa dối cả người ruột thịt hả cậu?”. Tôi giật mình nhìn Lan thẳng thốt.....

23. Chương 23

Chương 23

Tim tôi đập lên thình thịch toàn thân cứng đờ nhìn Lan ú ớ “Ch..á..u bả..o g..ì cơ”, Lan không nói gì bỏ mặc chiếc xe đạp để nó đổ xuống nền vang lên những tiếng khô khan rồi lao vào tôi ôm lấy tôi khóc nức nở. Tôi vội trấn tĩnh đưa tay lên vuốt tóc Lan nhẹ nhàng hỏi “Thế có chuyện gì? Không nói cứ khóc thế này thì cậu biết làm sao được?”, cháu tôi vẫn nức nở nói ngắt quãng trong những tiếng nấc “Bố.. ch..áu Bố chá..u”, tôi thở phào nhẹ nhõm vì không phải Lan biết chuyện của mình “Bố cháu làm sao! Cứ nín đi rồi kể lại cho cậu xem nào!” Lan rời khỏi vòng tay tôi, đưa đôi bàn tay thon thả lau những giọt sương mai đang đọng trên đôi mắt to tròn đen láy “Bố cháu có người khác cậu ah”. Tôi giật mình “Con người tinh tế, nhẹ nhàng, đến tía cái cây cũng sợ nó đau mà có thể ngoại tình ư? Chắc chắn có nhầm lẫn gì rồi” tôi hỏi ngay “Làm sao cháu biết được! Ai nói cho cháu mà cháu vội tin?”. Cháu tôi buồn bã lắc đầu “Ai nói thì đời nào cháu tin! Sáng nay cháu vừa thấy bố cháu trên này đeo một cô vào khách sạn!” nghe cháu nói tôi cũng thấy hơi hoang mang, trai đeo gái vào khách sạn thì còn cái gì ngoài lên giường đâu nhưng vẫn cố vớt vát “Chắc có việc gì đó thôi! Hoặc là người ta nhờ đeo vào thuê phòng”. Cháu tôi vẫn buồn bã lắc đầu “Không phải đâu cậu! Cháu biết bố cháu mà! Không đời nào bố cháu lên đây mà ko bảo cho cháu biết! Huống hồ lần này bố cháu bí mật lên lại còn đeo người khác vào khách sạn”.

Lòng dạ rối bời vừa nhận tin lưu ban đang nghĩ cách đối phó giờ lại thêm chuyện này tôi thấy đầu bắt đầu nhức nhức. Suy tính một hồi rồi tôi quyết định “Thôi được rồi, bây giờ cháu ở đây, cho cậu địa chỉ khách sạn của bố cháu! Cậu sẽ đến nói chuyện hỏi cho rõ!” vừa dứt lời cháu tôi đã lên tiếng ngay “Không! Cháu phải đi cùng với cậu! Cháu muốn có được câu trả lời rõ ràng từ bố cháu”, tôi xua tay “không được, cháu bây giờ đang kích động gặp không tốt cho cả bố cháu và cháu, hay là thế này cậu đưa cháu đến đây rồi cháu ngồi quán café ở ngoài chờ cậu! Xong xuôi thì cậu ra báo tin cho cháu”, Lan có vẻ xuôi xuôi rồi gật nhẹ “Vâng ạ! Thế cũng được! Cậu nhớ hỏi kỹ cho cháu nhé!”.

Tôi dắt xe Lan để vào nhà rồi hai cậu cháu lấy xe máy đi đến khách sạn mà bố Lan vừa vào lúc sáng. Để Lan ngồi ở một quán café cách khách sạn gần 200m tôi vào gặp lễ tân nói họ tên của bố Lan và xin gặp. Lễ tân không cho gặp vì tôi không nói được số phòng nhưng tôi phải dùng đủ mảnh khoe ra dọa nạt mãi anh chàng lễ tân mới quay máy lên phòng bố Lan để báo tin, tôi dặn lễ tân bảo là cứ nói có cậu H muốn gặp là được. Ngồi ở ghế chờ lễ tân tôi định ninh là khi anh xuống sẽ phải mất la mày lém như bao người khác bị phát hiện khi ăn vụng nhưng không, anh xuống với những bước chân chậm rãi, thái độ rất điềm đạm, cất giọng nhẹ nhàng chào tôi rồi mời tôi ra quán café gần khách sạn nói chuyện cho tiện. Thấy thái độ của anh tôi cũng hơi phân vân, chắc là hiểu lầm nên anh mới bình tĩnh như thế chứ nhỉ, nhưng tôi vẫn theo anh bước chân vào quán café liền kề với khách sạn.

Sau khi yên vị chỗ ngồi anh vẫn điềm đạm gọi café cho tôi và anh từ tốn hỏi thăm tình hình bố mẹ tôi, việc học của tôi, hỏi về em, câu nào tôi cũng trả lời qua loa cho xong. Rồi không kiềm được sự nôn nóng của mình tôi cất tiếng chen vào những câu hỏi thăm của anh “Anh biết em đến đây có việc gì không?”, chậm rãi hớp một ngụm café rồi đặt xuống anh trả lời “Tất nhiên là anh biết?” tôi vẫn gay gắt tiếp lời “Anh biết mà anh thần nhiên thế ah? Không buồn giải thích hay sự thật nó hiển nhiên là thế rồi?”, đưa ánh mắt nhìn xa xăm qua cửa kính của quán café anh cất giọng “Em thấy chị em(mẹ Lan) là người như thế nào?”, tôi hơi bối rối trước câu hỏi của anh ấp úng một lúc rồi cũng nói “Thì em thấy chị đấy tháo vát, quyết đoán, và..” chưa hết câu anh đã đột ngột ngắt lời tôi “Đừng rồi! rất quyết đoán! Và thường là quyết luôn hộ cả anh” tôi đưa ánh mắt hơi khó hiểu nhìn anh, dường như anh hiểu tôi muốn nói gì anh lên tiếng giải thích “Thật sự là chị em chưa bao giờ coi trọng tiếng nói của anh trong gia đình, lúc nào cũng chỉ so đo tiền anh kiếm

được so với số tiền chị ấy mang về, mở miệng là chê bai anh không bằng người khác trong cơ quan, chỉ lo ôm mấy cây cảnh, người ta doanh nghiệp nó không cho tiền còn vòi bằng được, đằng này anh được cho lại không thềm nhận” tôi vỡ lẽ “Hóa ra anh chưa bao giờ được làm một thằng đàn ông đúng nghĩa”, giọng anh vẫn đều đều và buồn mang mác “Anh từ trước đến giờ vẫn cố gắng nhịn vì hai đứa! Để không ảnh hưởng đến nhân cách của chúng nó! Khi nào đứa thứ hai lớn hơn một tí anh sẽ công khai hơn! Thực chất là hơn một năm nay anh chị chỉ sống chung mái nhà thôi chứ chẳng có quan hệ gì hơn, cái này anh cũng không tiện nói vì em chưa có gia đình” tôi tự nhủ “Có nghĩa là chỉ ở chung nhà chứ không chung giường, anh ko nói thì tôi vẫn tự hiểu chỉ có điều anh ko biết được tôi bây giờ như thế nào thôi”.

Tôi áp úng hỏi anh “Thế anh định thế nào! Khi mà cả hai đứa biết”. Anh cười nhẹ rồi đáp “Thì thế nào nữa! anh sẽ để lại tất cả cho ba mẹ con để tìm hạnh phúc của mình! Anh chỉ cần hạnh phúc giản dị chứ chẳng cần nhà cao cửa rộng làm gì!”, đến đây thì tôi hiểu tại sao anh có thể bình thản khi gặp tôi đến thế, tôi cố vớt vát “Không còn cách nào hả anh? Sao hai anh chị không ngồi lại với nhau nói chuyện cho rõ ràng” anh nhấp thêm ngụm café rồi trả lời “Không đâu em ạ! Hơn 1 năm rồi chứ có phải là ít ỏi đâu! Em đừng nói chuyện này cho Lan vội! Anh và chị sẽ thu xếp để nói chuyện với 2 đứa cho chúng nó hiểu”. Tôi buồn rầu nói với anh “Anh có biết là nhờ ai em biết anh ở đây không?” anh ngạc nhiên cất giọng khản trương hơn “Ai! Ai hả em”, thở ra một hơi dài tôi đáp “Lan anh ạ! Nó muốn vào với em nhưng em không cho! Sợ nó tổn thương hơn”, lần đầu tiên trong buổi nói chuyện tôi thấy anh bối rối, a vò đầu một lúc rồi nhìn tôi bằng một ánh mắt cương quyết “Thôi được! Nếu Lan đã biết thì chắc anh cũng không thể dấu diếm nó! Dù sao anh cũng không muốn đánh mất hình ảnh của mình nơi nó, hôm trước anh gọi điện nó bảo hè này sẽ về quê, hình như là cuối tuần này nó về, em cứ nói qua tình hình với nó, lúc nó về nhà anh và chị sẽ nói chuyện nghiêm túc với nó, còn bây giờ anh hiểu nó, nó đang kích động và chẳng muốn nghe lời nào đâu! Em lựa lời khuyên bảo nó giúp anh đừng để nó hiểu nhầm về anh” Chúng tôi trao đổi thêm dăm ba câu chuyện nữa rồi tôi đứng dậy chào anh ra về.

Quay về quán café để đón Lan, vừa bước chân vào tôi đã thấy cháu tôi ngồi nhấp nhồm ngóng tôi, thấy tôi Lan vội chạy ra níu tay tôi “Thế nào rồi cậu! Sự thật là thế nào”, vuốt những sợi tóc mai lòa xòa bay trên gương mặt kiều diễm tôi nhẹ nhàng “Cứ vào đây ngồi đã! Cậu nói cho”. Hai cậu cháu ngồi đối diện, mỗi lời tôi nói bờ vai cháu tôi lại rung mạnh dần lên, và khi tôi kết thúc thì cháu tôi nức nở. Chắc nó shock lắm gia đình đang đầm ấm tự dưng phụn cái bố mẹ chia ly, mà lại chia ly có dự định từ lâu rồi. Tôi đổi ghế sang ngồi gần cháu, để cháu tựa vào bờ vai tôi mà khóc. Tôi an ủi bảo “bây giờ cháu nên về nhà, nói chuyện cả với bố và mẹ cho rõ ràng, dù sao bố cháu cũng không phải là người có lỗi” cháu tôi gào lên “Không có lỗi! không có lỗi mà bố cháu cặp bồ trước mẹ cháu ah! Mẹ cháu đọc đoán thì cũng vì gia đình chứ có vì ai đâu! Giờ bố cháu đi tìm hạnh phúc riêng, thế còn hạnh phúc của cháu, của mẹ cháu, của em cháu thì tìm ở đâu?” tôi bối rối không ngờ cháu tôi lại nhìn nhận vấn đề ở góc độ đấy. “Ồi hạnh phúc và tình yêu của con gái là sự chung thủy hết lòng và cam chịu! Còn hạnh phúc của đàn ông lại là tìm thấy sự thoải mái cho bản thân mình mà không cần biết đến các vấn đề khác! Đúng là người phụ nữ luôn nhận phần thiệt nhất về mình”.

Tôi biết Lan đã bắt đầu hận bố, người mà nó thần tượng, ngay cả người yêu nó tôi cũng có thấy đôi nét giống bố nó về hình dáng lẫn cái phong thái điềm đạm. Giờ không biết nó có gượng lại được không khi chính nó phát hiện ra bố nó ngoại tình, và khi nó phát hiện ra thì gia đình nó cũng đang đứng trên bờ vực thẳm. Nó đã lớn còn em gái nó, đang hình thành nhân cách không biết sẽ vượt qua thế nào. Bỗng dưng tôi thấy tương lai của nó cũng chuyển màu xám xịt như tôi ngày trước. Tôi sợ cháu tôi cũng sẽ sa lầy như tôi, tôi thậm mong cháu tôi đủ can đảm vượt qua chuyện này như tính cách mạnh mẽ vốn có của nó. Ngay hôm sau tôi đưa cháu ra bến xe, dúm thêm cho nó túi bánh và sữa vì tôi biết những lúc như thế này nó chẳng ăn uống gì được. Cầm lấy túi bánh đôi mắt to tròn mang nỗi buồn sâu thẳm nhìn tôi cảm kích, tôi hôn nhẹ lên mái tóc đang lòa xòa trước gió rồi bảo Lan lên xe, về nhà nhớ điện thoại cho cậu. Lan gật đầu rồi bước lên xe, chiếc xe lăn bánh rời bến trong cái nắng gay gắt và bụi bay mù mịt. Rồi tương lai cháu tôi sẽ như nào sau biến cố này liệu có mù mịt như con đường chiếc xe đang đi hay không, tôi thở dài rồi quay xe trở về...

24. Chương 24

Chương 24

Nhưng tôi không phải chờ lâu, chỉ 2 ngày sau cháu tôi đã điện thoại lên với giọng lạnh như băng báo tôi mai sẽ lên và muốn tôi đón. Tôi nhận lời và cúp máy trong lo lắng, nghe cái giọng nó giống giọng của tôi vào đêm Noel khi điện thoại cho thằng bạn và lao vào ăn chơi từ đấy. Sợ nó sẽ thay đổi theo chiều hướng tiêu cực cả đêm tôi nằm nhà thao thức mặc cho các “người yêu” nhắn tin, mặc cho các chiến hữu điện thoại đến chấy má, tôi tắt máy và chờ trời sáng. Mới 7h sáng tôi đã có mặt ở bến xe tôi đã có mặt ở bến mặc dù cháu tôi bảo phải 8h40 xe mới lên đến nơi. Dựng con bộ ngựa vào một góc tôi ngồi quán trà đá thả những hơi thuốc chờ đợi. Trời mùa hè chẳng mấy chốc mặt trời đã lên cao phủ cái nóng như thiêu đốt xuống, mồ hôi đã bắt đầu nhỏ tong tong trên gương mặt hốc hác của tôi nhưng tôi cảm thấy sức nóng của mặt trời không bằng cái nóng trong ruột gan tôi đang ngóng Lan và lo lắng cho Lan.

Cuối cùng thì chuyến xe tôi mong đợi cũng đến Lan bước xuống với khuôn mặt ủ dột, đôi mắt đỏ hoe vì khóc cả chặng đường, hai bên tóc mai bết vào gương mặt trái xoan làm tăng thêm vẻ tiều tụy của cháu tôi. Nó bước từng bước ra khỏi xe như người vô hồn, tôi vội vã chạy đến đỡ chiếc balo của Lan, Lan ngược nhìn tôi rưng rưng như muốn khóc, đôi mắt lại ầng nước chuẩn bị tuôn ra. Tôi vội vỗ vai an ủi “Thôi không sao! Cứ về nhà cậu nghỉ ngơi đã! Tạm thời mấy hôm nắng nôi ở nhà cậu cũng được”, Lan trao tôi chiếc balo, đội lại chiếc mũ vải rộng vành khê “Vàng ạ” rồi theo tôi ra xe.

Bước vào nhà tôi Lan như một cái bóng, đưa nước bảo uống thì uống, bảo vào nhà wc lau mặt và thay quần áo thì vào, bảo vào giường nằm nghỉ thì cũng đi như một cái bóng. Tôi nhìn Lan mà thấy thương quá, cháu tôi nằm xuống giường tôi bèn ngồi xuống bên cạnh tựa vào thành giường vuốt tóc Lan rồi hỏi han. Như không thể kìm nén thêm nó òa khóc nức nở, ôm chặt lấy tôi mà khóc như mưa, những tiếng nói ngút quãng trong tiếng nấc “Cà..ụ ơ..i! Bố mẹ ch..áu s..ẽ li dị cậu ah! Gia đình cháu sẽ ra sao đây! Còn cái Vân Anh nữa, sau này nó sẽ thế nào! Cháu khổ quá”, tôi thật sự chẳng biết làm gì, với những đứa con gái khác tôi có thể dễ dàng bốc phét về hoàn cảnh của mình còn bị đắt hơn để chúng nó chuyển qua khóc cho tôi, nhưng với Lan thì tôi thực sự là mình chẳng có cách nào.

Tôi chỉ biết vuốt ve an ủi “Thế thằng Minh đâu! Những lúc như này cháu cần phải có nó bên cạnh” vừa nói lòng tôi vừa đau nhói, cháu tôi nói giọng bất cần trong tiếng nấc “Anh ấy giờ thì biết gì ngoài game đâu cậu! Suốt 2 tháng nay gặp cháu được có vài lần, cháu cũng chẳng nói được anh ấy nữa!” nghe thế tôi cũng chẳng buồn hỏi thêm nữa. Lại tiếp tục tỉ tê động viên, với tay bật những bản nhạc nhẹ nhàng cho cháu tôi nghe, được một lúc do khóc suốt đường đi không ngủ cộng với nằm trong phòng với điều hòa mát lạnh và tiếng nhạc du dương, cháu tôi khóc nhỏ dần rồi thiếp đi lúc nào không hay, bàn tay vẫn bám chặt vào tôi như sợ tôi vuốt mất. Tôi cũng không dám rút người dậy sợ cháu thức giấc nên trượt người theo thành giường nằm xuống bên cạnh cháu. Thức giấc cả đêm và dậy sớm chờ tôi cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngủ được một lúc tôi tỉnh dậy với cánh tay tê rần vì cháu tôi gối đầu vào, nhẹ nhàng rút tay khỏi chiếc cổ trắng ngần và thay vào đấy là chiếc gối, tôi nằm nghiêng người lại quay mặt vào Lan. Khuôn mặt kiêu diễm ngày thơ vẫn đẹp lạ lùng dù có những vết nước mắt đã khô đi trên mặt, hai gò má ửng hồng, bờ mi khép lại như những nhành liễu đang rủ xuống bên hồ, cánh mũi xinh xắn phập phồng theo từng hơi thở, đôi môi cong cong khép hờ đầy khiêu gợi. Không kìm được lòng mình, tôi vòng tay ôm lấy Lan đặt vào bờ môi ấy một nụ hôn nhẹ nhàng. Lan vẫn thở đều đều, bộ ngực no tròn vẫn đang phập phồng dưới lớp áo bằng vải mềm mặc ở nhà. Cặp mông nảy nở vươn thẳng về phía sau đầy khiêu gợi với cái dáng nằm nghiêng của Lan.

Tự dưng người tôi nóng bừng, cổ họng khô rát, tôi cố nuốt nước bọt làm dịu cái cảm giác khô rát nơi cổ họng, bàn tay tôi như bị ma quỷ xui khiến vòng tay ôm eo Lan rồi trượt xuống bộ mông căng tròn vuốt ve nhẹ qua chiếc quần vải mềm mát rượi, tôi cứ như mơ màng, cứ như mình đang nằm với người đẹp nào đấy chứ không phải cháu mình. Bàn tay tôi quen thuộc trườn lên eo thon thả của Lan, vén nhẹ chiếc áo của Lan, tôi trượt vào cái bụng mềm mại, phẳng lì, mát rượi và trườn về đỉnh vu sơn hùng vĩ dưới chiếc áo con xinh xắn. Bàn tay tôi đã trượt qua rốn, trên rốn, đã chạm vào mép áo con, hơi thở tôi đang gấp gấp hơn thì đột nhiên một bàn tay thon thả mềm mại nhanh như cắt chụp mạnh vào tay tôi như một chiếc kim cọng lực kèm theo một giọng nói đánh thếp “Cậu định làm gì?”

Chỉ có cánh tay tôi bị bàn tay Lan túm chặt lấy mà toàn thân tôi cứng đờ, đôi mắt Lan to tròn nhìn tôi đầy tức giận. Mồ hôi lạnh đổ ra như suối, mặt tái dại đi vì lo sợ tôi áp úng “Cả..ạ cả..ạ...” nhưng không chờ tôi nói hết câu Lan hất tay tôi ra rồi ngồi dậy tránh xa người tôi, co đui lại hai tay ôm lấy đôi chân dài mien man, khuôn mặt kiêu diễm buồn thảm gục xuống hai cái đầu gối. Lan cất giọng buồn buồn “Sao cậu làm thế?”, tôi lúc này đã bình tĩnh hơn bớt sợ hãi hơn nhưng giọng vẫn run run “Cậu xin lỗi! Cậu không hiểu sao không kìm lại được!”, Lan vẫn thu mình ngồi im không nói càng khiến tôi sợ hơn. Tôi sợ Lan sẽ bỏ tôi mà đi, sẽ không bao giờ nhìn mặt tôi và không biết như thế thì hoàn cảnh của Lan sẽ như nào. Đưa đôi mắt len lén nhìn Lan tôi nói tiếp “Cậu cũng không hiểu nổi mình nữa! Cho cậu xin lỗi! Coi như cậu chưa từng tồn tại cũng được”, Lan vẫn im lặng không buồn nhìn tôi, khuôn mặt đã ngược lên không còn cúi gục vào chiếc đầu gối. Đột nhiên Lan cất giọng lạnh lùng “Xuống phòng khách! Cháu và cậu sẽ nói chuyện”, không chờ tôi đồng ý y’ Lan cất mình khỏi giường rồi đi xuống nhà để mặc tôi ngồi tần ngần trên giường.

Hít một hơi thật dài tôi vào nhà WC rửa mặt để tỉnh táo hơn và cũng suy nghĩ phương án trả lời Lan, những giọt nước máy mang mùi clo thốc vào mặt làm tôi tỉnh táo hơn, tôi quyết định sẽ nói hết sự thực, tôi không thể vòng vo tìm cách lấp liếm nữa, dù sao thì cũng nói ra hết suy nghĩ của lòng mình trước khi Lan có thể mãi mãi không nhìn mặt tôi nữa. Với lấy chiếc khăn khô lau qua mặt, đưa chiếc lược chải qua mái tóc rối bởi vì vô đầu bết tai tôi xuống nhà với tinh thần sẵn sàng đón nhận những lời xỉ vả thậm tệ nhất từ Lan.

Lan đang ngồi trên chiếc salon khuôn mặt kiêu diễm mang nét buồn mang mác, đôi mắt tròn xoe long lanh hướng vào tôi nhưng có cảm giác là ánh mắt Lan đang để ở nơi nào xa lắc lơ. Tôi cất giọng trước “Chuyện vừa nãy cậu không có y’ gì! Tại cậu không kiềm chế được bản thân”, Lan chuyển ánh mắt sang lọ hoa đang cắm để đầu bàn cất giọng “Tại sao cậu làm thế! Cháu là cháu cậu cơ mà”. Tôi hít thật sâu để lên tinh thần rồi trả lời “Cậu biết! nhưng cậu ...” tôi hơi ngập ngừng dừng lại, Lan vẫn đều đều tiếp vào giọng tôi “Cậu làm sao?”. “Cậu... Chẳng biết nói thế nào cho cháu hiểu nhưng cậu có tình cảm với cháu từ ngày đầu gặp mặt. Cậu đã cố lấy lòng cháu, cố kiếm cơ chụp ảnh để đứng cùng với cháu, cậu để y’ từng cử động của cháu, có lẽ cái đấy cháu không nhận ra”, Lan vẫn im lặng như để tôi nói tiếp, “Cậu có cảm giác là cậu rất hiểu cháu! Cậu nhớ khi cháu chạy ngang qua cậu và hát khe khẽ “I’ve never wana hear you say” cậu biết là cháu thích BSB, và cậu cũng biết là cậu hát đấy cháu muốn dành ẹ cháu khi mà mẹ cháu vừa mắng cháu(cái này tự dưng tôi nghĩ ra lúc nói chuyện với Lan)”, dường như câu nói này có tác động đến Lan, Lan quay sang nhìn tôi đôi mắt đã bớt hờn trách cất lời “Thế còn chị! Chẳng lẽ cậu có tình cảm với cả cháu và chị?”

Tôi thực sự bối rối với câu hỏi này mặc dù nó xuất hiện là điều tất nhiên, tôi không thể nói là tôi yêu cùng lúc cả Lan và em được, tôi không thể nói là những đường cong chết người gương mặt kiêu diễm tính cách ngây thơ giọng nói ngọt ngào của Lan làm tôi không muốn Lan thuộc về ai cả. Tôi cố nặn ỉnh một khuôn mặt sầu thảm rồi nói tiếp “Khi cậu gặp cháu! Cậu và chị vẫn chưa yêu nhau! Tình cảm cậu dành cho cháu là thật nhưng cậu biết nó sai trái! Cậu muốn dập tắt sự sai trái đấy bằng một tình yêu khác, và cũng không thể phủ nhận là cậu cũng rất yêu chị, nhưng trong tâm trí cậu chưa bao giờ phai nhòa hình bóng cháu. Cháu thấy lúc nào cậu cũng tìm cách ở bên cháu, sợ cháu sẽ yêu ai đấy mặc dù cậu biết là cậu không có cơ hội”. Cháu tôi vẫn im lìm không nói chỉ có cánh mũi nhỏ phập phồng trên gương mặt trái xoan thanh tú. Tôi nuốt nước bọt xuống cái cổ hong đang khô khan nói tiếp “Ngày Noel cậu tìm đến cháu cũng là ngày cậu và chị chia tay” Lan ngược mắt nhìn tôi như có y’ kinh ngạc, tôi vẫn tiếp lời “Lúc đấy cậu định đến bên cháu, tâm sự hết mọi thứ với cháu, nhưng khi nhìn thấy cháu và Minh cậu đã dằn lòng lại mà nói dối. Cậu đã rất đau lòng khi biết cháu thuộc về người khác! Cậu đã bia rượu cả đêm và chìm trong ăn chơi từ hôm đấy! Cậu tránh gặp cháu cả năm nay vì không muốn thấy cháu hạnh phúc bên Minh. Chiếc dây chuyền cậu tặng cháu cũng chỉ muốn là cậu luôn ở bên cạnh cháu để che chở cháu, muốn ở sát với trái tim cháu nhất”

Không nhìn vào lọ hoa trên bàn Lan quay mặt nhìn ra phía cửa ra vào như muốn tâm hồn thoát khỏi căn phòng này để không phải day dứt trong những khó xử. Tôi đưa lưỡi liếm bờ môi khô khốc “Chuyện hôm nay cậu mất kiểm soát là do cả năm nay cậu được gặp cháu ít quá! Cậu nhớ cháu lắm! Cũng từ lâu rồi cậu cũng chưa biết đến tình yêu thực sự là thế nào! Cậu xin lỗi cháu! Đây là tất cả những gì cậu muốn nói với cháu”. Lan thu đôi mắt đen láy dưới hai hàng mi cong vút đang nhìn ra cửa để hướng về tôi “Cậu biết cháu đang ở hoàn cảnh nào không”, tôi bối rối mấp máy môi định trả lời thì Lan đã không để tôi nói tiếp “Cháu đang từ một người sống vui vẻ yêu đời thành người chẳng thiết sống. Gia đình cháu cứ tưởng hạnh phúc là thế hóa ra là hạnh phúc giả tạo. Nếu cháu không phát hiện ra thì cái hạnh phúc giả tạo này kéo dài bao lâu nữa” ngừng một lúc lấy hơi Lan tiếp trong cái giọng bắt đầu lạc đi “Bố cháu! Người luôn dạy cháu điều hay lẽ phải, dạy cháu cách phải biết làm gương cho em cháu, khuyến khích cháu tự tin và tự vận động trong

mọi công việc, người mà cháu luôn thần tượng giờ lại thành, cháu xin lỗi phải gọi bố cháu như này nhưng cháu vẫn gọi, “kể ngoại tình””

Bờ vai Lan đã bắt đầu rung lên “Đúng là mẹ cháu chỉ biết tiền và tiền, chỉ suốt ngày day nghiêng bố cháu! Nhưng mẹ cháu cũng cốt sao đem lại cuộc sống tốt cho gia đình, mẹ cháu tuy bề ngoài chê bai, bắt cần bố cháu nhưng trong sâu thẳm cháu biết mẹ cháu cũng yếu đuối lắm. Bố cháu bảo sẽ để lại tất cả ẹ con cháu nhưng cái cháu cần là một gia đình, cháu không muốn chia li thế này cậu hiểu không. Cháu cảm thấy vừa thương bố cháu vừa hận bố cháu. Cháu khó xử lắm cậu ah” những giọt nước mắt đã lăn dài trên gương mặt kiêu diễm của Lan, tôi không cầm lòng lại được ngồi dậy tiến đến bên Lan để cho Lan dựa vào tôi khóc nhưng Lan đã xua tay “Cậu cứ ngồi yên đây” làm tôi hụt hẫng ngồi lại ghế với trái tim đau nhói. Ngay một lát để bớt những cơn nấc Lan nói tiếp “Còn anh Minh! Cháu yêu anh ấy vì cháu tìm thấy ở anh đấy nét nào đấy giống bố cháu nhưng càng ngày cháu càng thất vọng. Suốt gần năm trời yêu nhau anh ấy chỉ được 2 tháng đầu là quán quýt còn từ khi bập vào game thì chẳng thấy mặt đâu, ăn uống thì thất thường, đến nhà tìm toàn phải ra quán game gọi. Cứ gặp là hỏi cháu có tiền không để trả nợ chú quán game. Yêu cháu mà gần năm mới cho cháu đi xem phim được một lần. Yêu cháu mà cháu ốm cũng không hay, khỏi rồi mới bảo là sao không bảo anh ấy, để anh ấy nhờ bạn cháu mua thuốc với mua đồ ăn cho. Những lúc cháu cần anh ấy thế này thì anh ấy lại bận ở những hàng game nào rồi, cháu chẳng thể nào bảo được, có lẽ game đã ngấm vào máu anh ấy rồi.”

Tiếng khóc đã trở lại với Lan từ lúc nào “Sao những người cháu tin tưởng, những người cháu đặt trái tim, đặt hy vọng, đặt sự ngưỡng mộ vào lại như thế hả cậu, chẳng lẽ cháu không xứng đáng có được một hạnh phúc nhỏ nhoi thôi ah? Chẳng lẽ từ trước đến giờ cháu sống xấu xa lắm sao mà ông trời bắt công với cháu thế”, tôi vội vã xua tay lắc đầu “Không! Hoàn toàn không phải vậy! cháu còn xứng đáng hơn gấp 100 gần 1000 lần ấy chứ”, “Vậy sao giờ cháu thế này! Cháu suy sụp cháu chỉ còn biết đến có cậu! cháu nhìn thấy bố cháu chửi tình nhân vào khách sạn cháu như người mất hồn, cháu chỉ biết theo bản năng là tìm đến với cậu. Dường như cháu chẳng còn có ai nữa”, hơi ngừng lại rồi Lan đưa ánh mắt u oán nhìn tôi “Vậy mà cậu! Cậu làm cháu muốn thất vọng về cậu lắm cậu biết không! Cháu buồn lắm cậu biết không! Cháu không muốn làm tổn thương cậu tí nào cả! Giờ cháu chẳng biết thế nào nữa! Cháu thấy bối rối lắm”. Tôi thần thờ nhìn cô cháu gái xinh đẹp nhưng bị nhiều nỗi đau đổ xuống đầu cùng lúc như thế tôi không biết là mình có chịu nổi được không khi từng đấy tai họa ập xuống đầu như thế. Nhìn cháu tôi vẫn có thể ngồi phân tích nói chuyện mà tôi thấy cháu mình bản lĩnh thế. Nhìn lại mình sao tôi thấy một thằng làm cậu mà không có được bản lĩnh bằng một nửa cô cháu mình thế. Chỉ biết chạy trốn cảm xúc bằng những đêm bay không biết mệt, bằng những lần nhấp nhô trên cơ thể nồn nà của không biết bao cô gái. Một cuộc sống đầy vô nghĩa.

Cả hai cậu cháu cứ ngồi im mỗi người dường như theo đuổi ý nghĩa riêng của mình cho đến khi tiếng cháu tôi vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng nhưng căng như dây đàn “Thôi cậu lên phòng nghỉ đi! Cháu cũng không muốn như thế này để tâm trạng mình xấu đi nữa cậu ah”, tôi gật đầu như cái máy ngồi dậy “Cháu cũng lên luôn đi, vào nằm nghỉ ngồi dưới này không có điều hòa khó chịu lắm, cậu sẽ ngủ phòng ông bà, cháu cứ nằm phòng cậu!” Lan gật đầu khe khẽ rồi bước sau tôi lên cầu thang.

Lên đến tầng 2 tôi quay lại nhìn Lan với ánh mắt buồn bã đầy ân hận nhưng cũng chứa chan tình cảm rồi bước về phòng bố mẹ, tôi mở cánh cửa phòng định lao vào giường vui đùa vào chăn đệm và hơi lạnh của máy điều hòa để quên đi cái khoảnh khắc này thì một vòng tay thon thả từ phía sau vòng lấy ôm vào tôi, cùng với một bộ ngực mềm mại áp mạnh vào lưng tôi. Bản năng của một thằng con trai từng trải cho tôi biết rằng đấy là vòng tay của Lan, đó là cái ôm của một người con gái dành ột người con trai chứ không phải là cái ôm của đứa cháu dành cho người cậu họ. Cánh cửa thiên đường dường như vừa mở ra trước mặt tôi. Tôi nở nụ cười hạnh phúc và từ từ quay người lại...

25. Chương 25

Chương 25

Gỡ bàn tay thon thả đang ôm ngang eo, tôi quay đầu lại. Lan với gương mặt đầm lệ đang cố ôm lại tôi rúc vào ngực tôi khe khẽ thốt trong làn nước mắt “Đừng bỏ Lan, Lan cô đơn lắm”, cách xưng hô kỳ lạ của Lan khiến tôi biết rằng những lời nói tôi dành cho Lan lúc này là không hề vô nghĩa. Tôi cúi xuống nâng khuôn mặt kiều diễm đang nhòa đi bởi những giọt sương mai, âu yếm nói “Anh yêu em, Anh sẽ không đời nào bỏ em đâu”. Lời nói yêu từ tôi, một người cậu nói ra với cháu gái, dù có sự chuẩn bị trước nhưng tôi vẫn nhìn thấy sự thẳng thốt trong Lan, ánh mắt Lan có gì đó sợ hãi nhìn tôi, bờ môi Lan run run như muốn nói điều gì đó nhưng không kịp bởi đôi môi khô khốc của tôi đã áp vào đôi môi Lan. Bàn tay Lan đang ôm chặt lấy tôi bỗng muốn đẩy tôi ra khỏi người Lan nhưng đời nào tôi chịu rời xa Lan, người mà tôi đã khao khát bao lâu nay, tôi vòng tay ôm chặt Lan vào lòng, những cái giẫy của Lan lặng dần theo những nụ hôn của tôi dành cho Lan. Đôi môi tôi cứ áp vào môi Lan rồi lại rời ra rồi lại áp vào, chiếc lưỡi của tôi không dám luồn vào miệng Lan như bao lần tôi hôn các cô gái khác. Tôi hôn lên gương mặt trái xoan, hôn lên hàng mi cong như liễu rủ vẫn còn đọng những hạt sương mai mặt đất, tôi hôn lên mái tóc rối bời của Lan, tôi hôn lên chiếc mũi dọc dừa thẳng tắp, dường như đôi môi không bỏ sót một chỗ nào trên gương mặt kiều diễm của Lan.

T toàn thân Lan cứ run lên nhẹ nhẹ trong vòng tay tôi, bờ mi khép hờ vẫn thi thoảng có những hạt lệ trong vắt tuôn ra. Tôi vòng tay bế Lan lên rồi đi về phòng mình, đôi mắt Lan vẫn nhắm nghiền, hơi rúc mặt vào ngực tôi, đôi bàn tay Lan đã bắt đầu chuyển động ôm lấy cơ thể tôi. Đặt Lan lên giường tôi nằm xuống bên cạnh ôm chặt Lan vào lòng bàn tay vuốt những sợi tóc rối, đôi môi vẫn không ngừng hôn lên khuôn mặt đẹp không tì vết ấy. Lan hơi cựa mình rúc sâu vào ngực tôi như muốn trốn tránh đôi môi tham lam của tôi “Từ từ nào” giọng Lan trống không vang lên nhẹ nhàng. Tôi mỉm cười dừng đôi môi tham lam của mình lại “Anh không muốn dừng đây”, Lan lại úp mặt vào ngực tôi như muốn che đi sự ngại ngùng “Đừng bỏ cháu nhé! Đừng rời xa cháu nhé!”, tôi bật cười vì câu nói ngô nghê của Lan, vòng tay xiết chặt bờ eo thon thả của Lan vào lòng tôi trả lời “Phải là đừng bỏ em chứ!” Lan đắm nhẹ vào ngực tôi nhỏ giọng “Chưa quen”.

Tôi và Lan nằm bên cạnh nhau suốt cả chiều hôm ấy, tôi như được viên ngọc quý đã ao ước từ bao lâu nay nên tôi nâng niu Lan lắm, tôi chỉ ôm, chỉ thơm lên môi lên má, ôm bờ eo thon thả tôi không dám đi xa hơn sợ hạnh phúc bất ngờ vừa đến với tôi sẽ tan biến. Tôi và Lan chẳng buồn ăn uống cứ nằm bên nhau thủ thủ tâm sự. Vuốt sợi tóc mai lòa xòa trên gương mặt dễ thương tôi nhẹ nhàng hỏi Lan “Anh cứ tưởng em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh và hận anh lắm” Lan nhỏ nhẹ “Em cũng không biết nhưng khi nhìn bóng anh bước vào phòng chuẩn bị đóng cửa em có cảm giác em sắp mất đi cái gì lớn lắm và em lao vào ôm anh như bản năng”, tôi nhìn Lan ánh mắt hơi tò mò “Thế tình cảm của em với anh nó có từ bao giờ”, Lan then thưng cúi mặt giọng hơi ngượng ngùng “Từ lúc anh choàng cho em cái áo khoác em đã cảm thấy có một cảm giác rất lạ, một cảm giác rất khó nói vừa gần gũi vừa tình cảm, khi em thọc tay vào áo chạm vào mấy chiếc kẹo em đã rất hạnh phúc. Lúc anh về Hà Nội em đạp xe chạy về tiền anh nhưng xe tuột xích nên em đã phải bỏ xe đạp giữa đường để chạy cho kịp tiền anh. Tờ giấy đưa anh em đã chuẩn bị từ đêm hôm trước đấy” dừng một chút Lan lại tiếp “Nhưng khi anh lên HN không thèm điện thoại hay gửi cho em một lời nhắn trên nick nào em đã nghĩ anh không có chút tình cảm gì với em! Và anh là cậu em nên em cũng sợ lắm!”

Tôi bồi hồi để tâm trí quay trở lại ngày xưa, ngày Lan bước những bước dọc lối vào nhà ông nội với gương mặt chói lòa, ngày Lan ôm tôi đặt nụ hôn phớt lên má tôi khi nhận quà sinh nhật, ngày Lan bảo muốn đứng cạnh người yêu ngắm hoàng hôn bên cánh đồng vàng trĩu bông lúa chín. Giờ tôi đã có thể là người đẩy rồi, giờ tôi đã dành lại được bóng dáng yêu kiều ấy rồi, tôi thấy vui và hạnh phúc quá. Lấy được lại cái tưởng như đã mãi mãi mất làm lòng tôi phần khích khớn tở. Chợt tiếng Lan lại ngọt ngào vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của tôi “Ngày em biết anh có người yêu cháu cũng hơi buồn, nhưng nhìn ánh mắt anh say sưa khi kể về chị ấy em cũng thấy vui lây và em cũng muốn gặp chị” giọng tôi buồn buồn “Ngày ấy tuy yêu chị nhưng anh cũng luôn sợ có ai đó đến gần em, thế nên anh mới tìm mọi cách để bên em, anh không muốn em có thời gian để ai đó tán tỉnh cả”, “Vậy sao chị và anh lại chia tay?” tôi đáp ứng “Anh cũng không thể trả lời chính xác chỉ biết rằng anh và chị đã ở hai thế giới khác nhau lắm rồi”, và không để Lan hỏi thêm nữa tôi ghì chặt Lan vào lòng ngực “Anh sẽ không để mất em đâu! Không bao giờ”.

Những ngày Lan ở nhà tôi Lan vui như một con chim sáo nhỏ, suốt ngày lủ lo mọi phiền muộn dường như đã rời xa Lan từ bao giờ. Lan đặt cho tôi một cái nick là “Anh già” để có thể gọi trước mặt mọi người và xưng trống không. Mẹ tôi hỏi sao lại gọi thế thì Lan cong môi vào mặt tôi mà nói “Tại cậu ấy như một ông già! Suốt ngày triết lý với suy tư”, tôi tất nhiên là chấp nhận cái tên vô điều kiện và không quên gọi Lan là

Nhím vì động tí là xù lông bật tôi như Nhím. Những ngày bên Lan tôi gọi cho những chiến hữu thông báo đang bị cấm cung, nhắn tin cho “người yêu” báo tôi về quê chơi mấy tuần rồi tắt máy cất kỹ vào tủ. Sáng sáng tôi thức dậy chơi PS kệ cho Lan giặt giũ, lau nhà, nấu nướng trong tiếng hát líu lo vọng lên cả ba căn gác vắng người. Tôi nâng niu Lan lắm, tôi chỉ dám ôm, hôn vào đôi môi căng mọng, ôm lấy bờ eo tròn lẳn để ghì bộ ngực căng phồng áp vào ngực. Thi thoảng tôi có để tay mình trượt xuống bộ mông nảy nở đằng sau lớp váy bằng vải mềm mát rượi. Sau những ngày đầu ngại ngùng và tránh né những nụ hôn kiểu pháp Lan cũng dần đáp lại với những lần quần lướt đầy cảm xúc, những cái ôm chặt tôi đầy phấn khích.

Hơn 10 ngày ở bên tôi Lan gần như lấy lại được phong thái vui vẻ, yêu đời, mơ mộng như ngày nào, tôi cũng thấy mình như trẻ lại được vài năm bởi sự nhí nhảnh trên khuôn mặt đẹp kiểu diễm pha lẫn với sự ngây thơ trong sáng. Tuy tôi vẫn nhớ những đêm rú ga dọc bờ hồ, nhớ những li rượu tây nồng ừng ực trong tiếng cười khoái trá, nhớ những câu tán tụng của những “người yêu” chân dài da trắng với khuôn mặt ngây thơ giả tạo bởi son phấn nhưng Lan cũng giúp tôi phần nào tạm quên đi nỗi nhớ ấy. Một buổi sáng đang ngồi chơi PS thì Lan bước vào phòng nhìn tôi với ánh mắt lưỡng lự như có gì muốn nói. Đặt chiếc tay cầm xuống nền nhà mát lạnh tôi mỉm cười nhìn Lan “Sao thế Nhím! Có việc gì hả! hay làm cháy nồi gì rồi” khuôn mặt đang ưu tư liền giãn ra ngay bởi câu trêu của tôi, Lan tiến vào ôm cổ tôi rồi nói “Mai em về quê “Anh già” ạ”, tôi ngó người “Nhà lại có việc gì nghiêm trọng hả” Lan lắc khê cái đầu đáp lời “Không em về để nói chuyện lại với bố mẹ thôi! Hôm trước em bỏ đi không thém nói gì nên thấy hơi áy náy! Với lại về để kèm cái Vân Anh học nữa! giờ gia đình đang như thế sợ nó biết nó bỏ bê học hành thì khổ”. Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng nhưng vẫn cố ra giọng động viên “Uhm thế cũng được em về bảo ban với nói chuyện lại với bố mẹ. Cố gắng xem có thay đổi được gì không. Thế định về sáng hay chiều?”, Lan bỏ tay ra khỏi cổ tôi rồi nói “Em định trưa mai ăn cơm xong về! Anh già đưa em ra bến xe đấy” Tôi cười nhìn Lan “Tất nhiên rồi! sao dám để thằng nào đeo nhím của anh”. Chúng tôi nói chuyện thêm dăm ba câu nữa rồi Lan xuống nấu ăn để mặc tôi bên chiếc PS.

Tối hôm ấy tôi đưa Lan đi lên bờ hồ ăn kem, chọn mua cho Lan vài cuốn sách để Lan về quê đọc đỡ buồn chưa hết tôi còn đưa Lan ra hàng điện thoại chọn cho Lan một cái điện thoại để luôn giữ liên lạc với tôi. Lan nhất định chỉ chọn ỉnh chiếc điện thoại có chức năng nghe, gọi và nhắn tin rẻ nhất trong cửa hàng và không chịu để tôi mua cái nào tốt hơn một chút “Chỉ dùng liên lạc với mỗi anh già thôi không cần cái đẹp! bao giờ liên lạc với anh khác sẽ chọn cái thật oách” Lan lè chiếc lưỡi hồng hồng ra trêu tôi. Tôi bật cười rồi cũng đồng ý để Lan chọn cái đó rồi thanh toán tiền. Về đến nhà cũng đã hơn 10h bố mẹ tôi đã ngủ cả, tôi thơm nhẹ lên má Lan rồi về phòng dành cho khách ngủ, để Lan vào phòng tôi ngủ như mọi hôm.

Buổi sáng khi còn đang mơ màng trong giấc ngủ bỗng nhiên có một cơ thể mát rượi nâng cái vỏ chăn trườn vào rồi rúc vào ngực tôi. Mắt nhắm mắt mở tôi mở ra định ứ ớ nói gì thì Lan đã cất tiếng “Nằm gọn vào nào! Nằm với anh già tí không chiều về rồi nhớ lắm” tôi bật cười bởi cái giọng trẻ con đấy, nghiêng người lại để Lan có thể rúc sâu vào lòng tôi, mùi hương hoa trên tóc xộc vào mũi làm tôi tỉnh cả ngủ. Hôn nhẹ lên mái tóc tôi vòng tay qua lưng ôm Lan kéo vào lòng mình, cả bầu ngực tròn trĩnh sau lớp váy ngủ áp vào người tôi rõ rệt “Chà không mặc áo con” tôi tự nhủ. Lan vẫn cứ rúc sâu vào người tôi mà hít hà mùi cơ thể tôi như một con nghiện chính hiệu, bờ môi cong cong cứ cù vào cổ làm tôi vừa buồn vừa phấn khích. Tôi cúi xuống nâng gương mặt đẹp như nắng sớm lên để ngắm nhìn, đôi mắt tôi như chết chìm vào đôi mắt to tròn đen láy, liếm nhẹ đôi môi khô khốc tôi áp thẳng môi mình vào hàm răng trắng ngần lấp ló sau bờ môi cong nũng nịu. Chiếc lưỡi tôi nhẹ nhàng trườn qua hai hàm răng như con rắn trườn vào hang cửa tìm bạn tình. Cái lưỡi mềm mại của Lan quần nhẹ lấy lưỡi tôi âu yếm, tôi tham lam ấn lưỡi vào sâu hơn để ôm trọn lưỡi Lan, bàn tay vòng qua chiếc eo tròn lẳn ấn sát vào người. Thằng nhỏ hàng sáng bình thường chưa gọi đã thức nay lại có cơ thể mềm mại đang áp vào càng khiến nó mạnh mẽ hơn, toàn thân tôi đã nóng bừng từ bao giờ dù chiếc điều hòa vẫn chạy ro ro trên đầu.

Để mặc lưỡi mình dẫy giụa trong cái miệng xinh xắn của Lan, tay tôi vuốt dọc theo cái lưng mềm mại của Lan trượt xuống hai quả đồi nảy nở nằm san sát nhau dưới thắt lưng. Lan như muốn dẩy khỏi đôi bàn tay đang mơn trớn hai quả đồi nằm kề bên cái vực thăm thẳm mê nhưng tôi đã xiết chặt Lan hơn làm Lan cứng người không dẩy dựa được trong lòng tôi. Cái lưỡi tôi đã rời khỏi tổ ấm nơi có bạn tình để trườn xuống cằm, rồi cà nhẹ lên cổ, thi thoảng lướt qua mang tai kèm theo những lời thì thào khàn khàn “Anh yêu em”. Cơ thể Lan nóng dần lên sau mỗi lần chiếc lưỡi trườn dọc cổ, toàn thân Lan nổi gai ốc. Bàn tay tôi tự bao giờ đã rời bỏ hai quả đồi mơn mẩn tìm về với đỉnh vu sơn hùng vĩ đang áp vào ngực tôi. Chỉ là vuốt ve qua lớp váy ngủ thôi tôi đã cảm nhận được sự hùng vĩ của nó, hơi lạnh từ nó tỏa ra khiến bàn tay tôi mát rượi,

tòan thân tôi thư thái. Người tôi nóng hơn, khao khát hơn, tham lam hơn, tôi để mặc cái ham muốn dâng cao vào mỗi sáng thức giấc cuốn mình đi.

Tôi không kiềm chế nổi bản thân mình, bày tay tôi đã tự động như cánh tay robot được lập trình trượt xuống đôi chân dài thon thả trắng ngần tìm đến mép váy kéo lên. Lan ngỡ ngàng rút tay xuống chặn lại “Đừng mà anh! Em sợ...” nhưng Lan chưa kịp nói hết câu bờ môi tôi đã kinh nghiệm lấp vào cái miệng xinh xắn đang run rẩy mấp máy để cái giọng ngọt ngào run rẩy thành những tiếng kêu ú ớ. Những tiếng ú ớ của Lan hòa với hơi thở gấp gáp của tôi như tiếng rên rỉ bởi khoái lạc và phấn khích càng làm tôi ham muốn hơn, tôi lại thì thào vào vành tai Lan “Chiều anh nhé! Em là của anh! Anh Sẽ mãi yêu em”. Và Lan khẽ khẽ gật đầu nhắm mắt lại....

Tiếng chuông đồng hồ điểm 11 tiếng báo 11h trưa đã đến, tôi cố gắng mở đôi mắt díp tịt của mình ra, Lan vẫn trắng ngần đầy khiêu gợi trước mặt tôi, đôi mắt to tròn đen láy đang nhìn tôi, những giọt lệ long lanh như những viên ngọc trai chảy trên gương mặt kiều diễm. Tôi hốt hoảng choàng dậy ôm Lan vào lòng “Sao thế em! Sao em lại khóc!”, Lan đã thốn thức chứ không còn cảm lạnh khóc nữa “E..m, E..m đ ă... An..h đ ă... Có phải mìn..nh đ..ă phải không anh” tôi bối rối ôm Lan vào lòng khẽ “uhh” một tiếng rồi lại im lặng trong tiếng nức nở của Lan. “Em đã dành trọn cho anh rồi! Em luôn muốn dành trọn cho chồng mình anh ạ! Em sẽ chỉ biết có mình anh thôi” câu này tuy ngôn từ hơi khác nhưng cùng một nội dung như bao nhiêu cô gái đã từng nói với tôi mỗi khi giây phút ấy kết thúc. Nhưng lần này tôi không thể trợn miệng mà nói dối được, tự dưng tôi cảm thấy ân hận, tôi chỉ biết im lặng ôm chặt Lan vào lòng mình hơn, đưa đôi tay run run lên vuốt tóc Lan. Lan vẫn nói trong tiếng nấc “Em sẽ không lấy ai hết đâu anh ạ!” người tôi lại run lên như bị sốt rét ác tính tôi lắp bắp “Sao lại thế! Em phải có gia đình chứ”. Giọng Lan đã cương quyết hơn “Không em sẽ không lấy ai đâu! Sau này nếu anh lập gia đình cứ lập em không lấy ai hết nữa! Em sẽ xin anh một đứa con rồi vào Nam sống” tôi không còn run rẩy mà tôi thẳng thốt, tôi hoảng sợ “Em làm sao làm thế được! Em làm sao mà một mình sống cả đời được!” nhưng giọng Lan đã cương quyết hơn “Không! Em sẽ cố gắng học thật tốt để có được thu nhập nuôi mình và con”, tại tôi như ù đi bởi quyết định rồ rại cực đoan của Lan. Nhưng tôi không biết rằng con gái chỉ trao trái tim ột người, không phải như y’ nghĩ của tôi là Lan sợ không còn sự trinh trắng cho người sau mà sự thật là trái tim Lan đã dành cho tôi rồi không còn ai có thể vào được nữa, tình yêu đã làm Lan nói những câu đấy chứ không phải sự rồ rại. Tình yêu giúp Lan có thể hy sinh mọi thứ vì tôi.

Nhưng tôi đã không nhận ra điều đấy tôi chỉ nghĩ là Lan muốn dọa tôi, Lan muốn tôi có trách nhiệm, muốn tôi đảm bảo một cái gì đấy với tương lai của Lan nếu không muốn Lan như thế. Và cái miệng điệu giả của tôi lại cất lên những lời dối trá với Lan “Em đừng làm thế! Anh sẽ cùng đi với em! Mình sẽ rời xa nơi này để vào Nam cùng sống với nhau! Anh sẽ cố gắng học để mình cùng nuôi con! Chúng mình chỉ cần có nhau không cần phải kết hôn” và Lan như bao người con gái đang yêu đưa đôi mắt long lanh nhìn tôi hạnh phúc “Thật hả anh! Anh nhớ nhé! Em sẽ cố hết sức để chăm sóc cho anh! Em yêu anh lắm”, Lan sà vào lòng tôi hạnh phúc còn tôi rối bời trong lòng không biết nên thế nào cho phải. Nhìn đồng hồ tôi khẽ bảo Lan “Đến giờ ra bến rồi Nhím! Chuẩn bị đi để anh tiễn Nhím yêu của anh nào”. Lan như không muốn rời khỏi lòng tôi vẫn cố rúc vào lòng tôi một lúc rồi mới để cơ thể không tì vết như khối ngọc trắng muốt rời khỏi tôi, ngượng ngùng với chiếc váy ngủ bảo tôi “Anh già quay mặt đi! Để em mặc quần áo”, tôi bật cười bởi vừa mới đấy thôi còn sà cơ thể không mảnh vải ấy vào tôi, giờ đã ngượng ngùng như với người xa lạ “Con gái thật là lạ” tôi thâm nghĩ và quay mặt vào tường. Năm phút sau đã thấy giọng nói thánh thót vang lên “Em xuống nhà chuẩn bị đồ đi! Anh già mặc quần áo đánh răng đi nhé! Chưa đánh răng mà dám kiss người ta! Hư quá” và Lan thả người xuống giường định chạy xuống nhưng khựng người lại kêu “Á” lên một tiếng, tôi hốt hoảng quay lại tưởng có chuyện gì “Sao thế em! Bị sao ah?” Lan nhăn mặt “Rất lắm anh ạ! Bước đi đau lắm” . Tôi nhẹ nhàng an ủi “Không sao đâu em bước từ từ thôi! Mấy hôm nữa là đỡ hơn thôi”, Lan lườm tôi “Tại ai đấy!” rồi bước từng bước nắn nót rời khỏi phòng tôi.

Chiếc xe chở Lan đã rời khỏi bến giáp bát trong cái nắng gay gắt, má tôi vẫn còn đọng lại chút hơi ấm của nụ hôn tạm biệt của Lan cùng lời cảnh báo “Anh già cẩn thận nhé! Có ai là liệu hồn! Không được lừa dối em đâu đấy!”. Tôi quay xe về ngủ nốt giấc ngủ còn dang dở. Nhưng ngủ nhiều quá khiến tôi chỉ ngủ thêm một lúc, rồi thức giấc. Giờ căn nhà lại trống vắng, chỉ còn mình tôi, gần 10 ngày Lan ở đây tôi đã không được giọt rượu nào, rượu dường như đã hòa với máu tôi mà chảy trong cơ thể tôi. Tôi thêm thương cảm giác phấn khích khi vận ga hết cỡ không dùng đến phanh quanh bờ hồ hoặc dọc phố Huế nửa đêm. Tôi nhớ những trận hò hét đập phá trên sàn, nhớ những câu ca tụng của các cô “người yêu” luôn bám chặt

lấy tôi khi ngồi sau xe. Bật chiếc điện thoại di động lên tôi gọi cho chiến hữu “Đêm nay tập trung điểm cũ nhé! Tao tháo cũi rồi! nhớ báo đông đủ! Hnay phải hết mình hơn mọi hôm đấy!” và mỉm cười cúp máy.....

26. Chương 26

Chương 26

Hơn 1 tháng rưỡi Lan về quê, tôi lại trở về với con người của mình, với dòng máu pha với rượu tây, với cái thất lưng quen được ôm ấp bởi những cô gái chân dài da trắng chịu chơi. Cả ngày tôi ngủ nhà lấy sức và nhắn tin với Lan, tối đến kiểm soát ngủ sớm để chúc Lan ngủ ngon, đợi bố mẹ say giấc liền ôm bộ quần áo bóng đá và đôi giày thể thao mang theo để sáng về sớm mặc, tránh bị nghi ngờ.

Việc có được Lan làm tôi vui đi nỗi buồn bị lưu ban, giúp tôi phần khích hơn trong những đêm lượn lách đánh võng khắp các phố phường. Còn với Lan từ khi yêu tôi Lan tỏ ra yếu đuối lạ thường, những dòng tin nhắn đầy nhớ nhung và buồn bã khi phải xa tôi liên tục được gửi đến. Nhiều khi tôi thấy phát mệt vì những tin nhắn dày đặc kiểu như thế. Có lẽ Lan quá cô đơn trong ngôi nhà chẳng còn là tổ ấm, và cũng có lẽ Lan sợ tôi sẽ bay mất khỏi Lan vì tôi bây giờ như một niềm hy vọng nhỏ nhoi còn sót lại đối với Lan. Nhưng những tin nhắn của Lan dường như không thay thế được những thú vui ăn chơi đã ngấm vào máu. Tôi như một người nghiện, chỉ cần vài ngày không được uống rượu, không được rú ga lạng lách, không được nghe những câu tán tụng từ các “người yêu” chịu chơi là tôi cảm thấy bứt rứt trong người đến khó chịu. Thế nên tôi vẫn như một con dơi đen bay khỏi nhà mỗi khi màn đêm buông xuống.

Những ngày hè cũng nhanh chóng trôi đi, Lan đã trở lại cùng tôi với gương mặt kiêu diễm rạng rỡ, đôi mắt sáng ngời khi nhìn thấy bóng tôi chờ đợi nơi bên xe. Lan chạy ra với tôi như trẻ đón mẹ về chợ, leo lên xe là ôm chặt lấy tôi mặc cho chiếc balo vẫn trĩu nặng trên vai. Gương mặt đỏ gay gắt vì nắng, tóc mai bết lại vì mồ hôi nhễ nhại không làm Lan ngừng líu lo và nở nụ cười hạnh phúc liên tục. Lan vòng tay ôm chặt lấy tôi áp cả người vào lưng tôi, dụi khuôn mặt vào vai tôi mà hít hà mùi cơ thể tôi như kẻ nghiện chính hiệu. Tôi tất nhiên là vui khi đón Lan lên nhưng cũng sợ hãi bởi sự quần quýt của Lan, vừa phóng xe tôi vừa phải nhìn ngó xung quanh sợ rằng ai đó nhận ra chúng tôi trong khi Lan vẫn vô tư líu lo bên vành tai tôi.

Hơi mát lạnh của căn nhà 3 tầng xưa đi cái nắng gay gắt bên ngoài, tôi đỡ balo cho Lan để lên phòng, bảo Lan lên phòng nghỉ nhưng Lan đã chạy vào gian bếp pha hai cốc nước chanh mát lạnh mang ra “Anh già uống đi này! Thường cho công đón” Vẫn cái giọng nhí nhảnh khiến tôi buồn cười. Ngửa cổ uống một hơi hết cốc nước mát lạnh để xua đi cái nóng vẫn còn bám vào người, đặt cốc xuống thì đã chẳng thấy Lan đâu chỉ có tiếng vòi nước hoa sen hòa với tiếng hát của Lan từ phòng tắm tầng 2 vọng xuống. Tôi rửa qua mặt mũi tay chân, khóa cửa nhà và lên phòng. Bước ngang qua phòng tôi đã thấy Lan nghiêng người buông mái tóc dài ướt sũng để sấy khô trước gương, cái miệng xinh xinh vẫn không ngừng tiếng hát. Tôi tiến đến phía sau Lan vòng tay ôm chặt lấy bờ eo tròn lẳn, áp người vào bộ mông săn chắc mây mây đang cong ra phía sau.

Lan hơi giật mình rồi cũng cười khúc khích “Anh già hư nhỉ?”, tôi mặc kệ Lan chẳng nói gì xoay người Lan lại, mùi dầu gội và sữa tắm phả vào mũi tôi, da thịt Lan mát rượi áp vào người làm tôi phơi phới. Đôi mắt tôi nhìn vào khuôn mặt đẹp không tì vết của Lan mà ngấm nhìn không say sưa khiến Lan thẹn thùng “Nhìn gì mà ghê thế”, tôi kéo Lan vào sát mình hơn “Anh nhìn nhím xinh của anh! Nhớ em quá”, và đôi môi tôi đã tìm đến đôi môi Lan, hàng mi Lan nhắm lại khi chiếc lưỡi nóng hổi của tôi tách cái bờ môi xinh xắn đi vào. Lan như ngã hẳn vào người tôi, mùi cơ thể Lan khiến tôi nóng ran cả người, vòng tay bế Lan tôi nhẹ nhàng đặt Lan lên giường rồi nằm xuống trong tiếng điều hòa ro ro...

Lan cũng chỉ ở lại nhà tôi có 1 ngày rồi về lại nhà trọ với đứa bạn dọn nhà sửa soạn ột năm học mới. Tôi qua nhà giúp Lan dọn dẹp rồi cũng lên trường làm thủ tục tăng K để còn có danh sách trong lớp mới mà học. Làm xong thủ tục với văn phòng khoa tôi lạng lẽ rời khỏi trường như cái bóng, thi thoảng cũng gặp những đứa bạn cùng lớp năm ngoái cất tiếng chào hỏi, tôi cũng chỉ biết gật đầu cười buồn rồi cố gắng bước nhanh hơn ra khỏi trường.

Rồi năm học mới cũng bắt đầu, những ngày đầu tôi cố gắng chép bài đầy đủ nhằm cứu vãn lấy việc học của mình nhưng đôi mắt tôi cứ hoa lên theo từng dòng chữ và phép tính dài đằng đẳng, đôi mắt đã quen với những ánh đèn laser trên sàn, quen với những hóa đơn tính tiền xanh đỏ chứ làm sao có thể quen với những kiến thức mà tôi đang cảm thấy vô nghĩa này. Đầu óc tôi không tài nào tập trung để học được cái gì, tôi luôn nghĩ về những cú vãi, những đôi chân dài mien man đầy dăng hiển, chỉ sau 1 tháng “cố gắng” như thế tôi đã thành cái bóng mờ cuối lớp chỉ ngủ và phả khói thuốc với số lần thầy giáo mời ra khỏi lớp ngày một nhiều. Không có gì lạ với thành tích như thế thì số môn bị cấm thi học kỳ đầu tiên của tôi nhiều hơn số môn được thi, và khi kết thúc học kỳ I thì tôi chỉ qua duy nhất môn tiếng anh chuyên ngành.

Buồn bã bởi 1 học kỳ gần như vụt đi tôi qua nhà đón Lan đi chơi với hy vọng sự nhí nhảnh ngây thơ trên bóng dáng yêu kiều ấy sẽ giúp tôi lấy lại thăng bằng. Gần mấy tháng nay tôi và Lan vẫn đi chơi với nhau tuần 2 buổi chủ yếu là vào rạp xem film, ngồi quán café, tôi không dám đưa Lan lượn phố, không dám dẫn Lan đi đâu cả vì đơn giản mọi người quen với việc Lan là cháu tôi và tôi cũng sợ nếu dạo phố mà Lan cứ ôm cứng lấy tôi thì sớm muộn cũng bị bắt gặp. Lúc đấy thì không biết chúng tôi sẽ ra làm sao.

Dừng xe trước cổng nhà Lan tôi thấy Lan đang đứng tranh cãi với một dáng người cao ráo nhưng gầy nhom bên chiếc xe cào cào. Tiếng Lan gay gắt vọng tới “Em đã bảo em không còn tình cảm gì với anh nữa! Anh về đi”, tiếng người con trai yếu ớt vang lên “Em cho anh một cơ hội đi anh hứa sẽ từ bỏ tất cả” tôi nhìn kỹ người con trai dưới ánh đèn đường đang hắt xuống từ chiếc cột điện. Phải cố gắng lắm tôi mới nhận ra đấy là Minh người yêu của Lan, trông nó tiêu tụy quá, đôi mắt thâm quầng vì thức khuya cả đêm bên máy tính, gò má hốc hác cả người xanh xao tiêu tụy bởi những bữa ăn thất thường và chủ yếu là bánh mì để tiện cày game. Đầu tóc rối bù vì lâu ngày không gội đang cố gắng thuyết phục Lan cho nó một cơ hội. Nhưng trái tim Lan đã có hình bóng người khác rồi một kẻ yếu ớt cả về thể xác lẫn tinh thần, một kẻ đã làm Lan thất vọng như Minh thì làm sao có cơ hội nữa. Lan đã nhìn thấy bóng tôi đứng xa liền gay gắt hơn nữa để kết thúc câu chuyện “Anh hãy về với những chiến hữu M.U của anh đi, về với cái account của anh đi! Đừng năn nỉ vô ích! Em mong anh hãy cố mà giữ lấy cơ hội được học tiếp của mình ấy” nghe đến đây tôi lại nghĩ đến cơ hội học tiếp của mình, liệu rằng cái học kỳ tiếp theo tôi có vượt qua để mà trụ lại hay không. Hay rồi cũng sẽ tiếp tục lưu ban và với 2 năm lưu ban liên tiếp đồng nghĩa với việc tôi sẽ kết thúc việc học của mình.

Bóng dáng gầy gò của Minh khuất dần vào bóng tối, tôi khẽ thở dài thương ột gương mặt thông minh sáng sủa, một con người phong thái điềm đạm cũng chỉ vì đam mê không thể dừng lại bây giờ cũng đang cận kề với bóng tối. Rồi cũng cảm thấy chua xót ỉnh khi mà mình cũng chẳng khác gì cái bóng vừa khuất ấy, chỉ khác mình ăn uống đầy đủ hơn vận động nhiều hơn có sức sống hơn còn bên trong mục nát hơn cả bóng người vừa khuất ấy. Tiếng Lan trong trẻo cất lên làm tôi giật mình “Anh già đâu! Đi thôi em thay đồ xong rồi! Hôm nay hơi lạnh em thích ăn gì nóng nóng một tí cho anh già chọn đấy”. Tôi cười khỏa lấp dòng suy tư đáp lời “Được chứ! Nhím yêu lên đây nào” một vòng tay thon thả ôm lên phía trước để vào túi chiếc áo da tôi và áp người vào lưng tôi “Đi thôi anh yêu”.

Thời gian vẫn cứ thế trôi đi, tôi tuy yêu Lan, hạnh phúc khi có Lan nhưng lại không thể thỏa mãn khi có Lan được. Tôi không thể đem Lan ra khoe với đám bạn ăn chơi của mình rằng đây là người yêu tao được cả mà tôi thì vốn không bao giờ chịu lép vế chúng nó khi mà mỗi tuần chúng nó lại trưng ra một cô người yêu xinh như mộng để mà thách thức nhau, vênh mặt lên với nhau. Thế nên tôi vẫn lao vào chinh phục những bóng hồng khác (tất nhiên là dấu điểm không để Lan biết) và không khó với một kẻ sát thủ tình trường như tôi, các em từ tiểu thư đài các đến một sách đầy chữ trong đầu đều không thoát khỏi tay tôi. Với những chiến lợi phẩm hoành tráng tôi lại trở lại vị trí độc tôn trong mắt những thằng bạn ăn chơi chỉ biết đong đám gái “đú” không có được những “hàng” chất lượng như của tôi được. Mất công chán thì tôi cũng không đại gì mà không thật để mà có cái làm bằng chứng để ngồi quán khoe với nhau rồi phá lên cười hô hố đầy khoái trá.

Một chiều đông lạnh căm căm, uể oải nhắc mình khỏi cái chăn bông tôi đưa đôi tay sang lay một thân thể trắng nõn nà đang nằm bên cạnh “Dậy đi em! Chuẩn bị về đi ông bà già anh sắp về rồi”, cô nàng tiểu thư mới chán được của tôi ngáp ngáp dài đáp lời “Sớm thế anh! Em muốn nằm tí! Kệ bố mẹ anh đi! Tí em ở lại nấu cơm cho cả nhà luôn” tôi ngao ngán nghĩ thầm “Cho mẹ này nấu có mà cả nhà con gọi cơm bụi ăn mất” nhưng vẫn cố ngọt nhạt “Thôi để hôm khác! Hôm nay chưa bảo gì trước với lại để chủ nhật cả nhà quây quần ăn uống vui vẻ hơn” rồi kéo cái thân thể lả lờ yếu điệu ấy dậy khỏi chăn. Làm nũng

mãi cuối cùng cô tiểu thư dài tóc cũng vươn ẹo đứng dậy mặc quần áo ra về. Ngán ngấm tiền cô tiểu thư ra cổng “kiểu này sang tuần phải kiếm có mà đá cho rảnh nợ! mệt quá”. Tôi mở cổng để “người yêu” ra về, cô “người yêu” không quên bá cổ tôi thơm chụt một cái lên má rồi dắt xe ra “Em về đây! Hôm nay anh khỏe quá bắt nạt em đau dừ cả người” tiếng cô người yêu hồn dỗi vang lên khi dắt xe ra khỏi cánh cổng đang mở. Tôi cất bước theo để tiễn lấy lệ, chợt có tiếng xe đạp đổ ngay trước cổng tôi vội vàng chạy ra trước xe cô tiểu thư để xem có chuyện gì.

Tôi hốt hoảng như người nhìn thấy ma quỷ giữa ban ngày, mặt tôi tái dại đi vì sợ chiếc xe đạp quen thuộc đổ giữa đường bánh trước của nó vẫn còn đang quay dở những vòng tròn vô nghĩa. Lan đang đứng sững đây khuôn mặt chuyển từ thẳng thốt rồi sang cay độc căm hận nhìn tôi. Tôi cứng lưỡi ứ ớ “Nhí...m a..nh a..nh...” nhưng tôi chỉ nói được đến đây thôi thì Lan đã ôm mặt bỏ chạy để mặc tôi đang đứng như trời trồng bên chiếc xe đạp. Tiếng cô “người yêu” vọng ra “Có việc gì thế anh” làm tôi như choàng tỉnh tôi dồn hết sức xuống đôi chân sỏi những bước thật dài vừa đuổi vừa gào lên những tiếng vô nghĩa “Lan! Chờ anh giải thích đã! Lan” nhưng muộn rồi tôi chỉ còn kịp nghe tiếng Lan vọng lại khi chiếc xe ôm phóng đi “Đi! Đi nhanh! Đi đâu cũng được! Muốn bao nhiêu cũng được! Muốn gì cũng được”....

27. Chương 27

Chương 27

Tôi đứng như trời trồng nhìn theo chiếc xe chở Lan ngày một xa dần, có cái gì đấy vừa vỡ vụn trong người tôi, một cảm giác lo lắng đan xen lẫn sự sợ hãi dâng dần lên trong người. Tôi hoảng sợ quay người chạy về nhà lấy xe để đuổi theo. Chiếc xe đạp vẫn còn nằm chống đỡ giữa đường như đứa trẻ bị bỏ rơi, bánh trước vẫn còn khe khẽ quay nhẹ như những hơi thở của người hấp hối. Tôi dựng chiếc xe mini của Lan đưa vào nhà, chợt thấy một chiếc phong bì từ rọ xe rơi ra đường, cúi người xuống nhặt lên mở ra tôi ngỡ ngàng khi đó là vé xem biểu diễn văn nghệ sẽ diễn ra vào 4 ngày nữa. Hóa ra Lan đến đây là muốn mang cái này cho tôi, muốn tôi có mặt ở đêm diễn văn nghệ toàn trường để cổ vũ cho tiết mục của Lan. Vậy mà tôi đã cho Lan một gáo nước lạnh không phải là một gáo axit mới đúng.

Lấy xe lao ra đường đi tìm Lan, tôi tìm đến những nơi Lan hay đến khi muốn thả hồn một mình, tìm kiếm bóng chiếc xe ôm khắp các nhà nghỉ quanh vùng, và tôi nghĩ cả đến trường hợp xấu nhất nên cũng ra cả cầu chương dương, cầu long biên, hồ tây... Nhưng bóng dáng Lan vẫn bật vô âm tín chỉ có tín hiệu hồi đáp từ chiếc điện thoại của Lan vang lên vô nghĩa “Thuê bao quý khách vừa gọi...”. Tìm đến tối mịt vẫn không thấy tôi phóng xe về nhà trọ của Lan hy vọng Lan sẽ về đây nơi có những người bạn cùng phòng sẽ làm Lan khuây khỏa.

Chiếc cổng vẫn đóng im lìm, tôi cất tiếng gọi Lan từ ngoài cổng, có tiếng đáp của bạn Lan và tiếng chân người đi ra. Nhìn thấy tôi bạn Lan liền cất tiếng “Anh H ah! Lan không có nhà! Đi đâu từ sáng giờ không rõ”, câu nói ngược ngùng và có vẻ trơ tráo một cách giả tạo không lừa được kẻ sành sỏi gái như tôi. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt cô bé ấy với một cái nhìn tha thiết hỏi lại bằng một giọng thật nhẹ nhàng trầm ấm “Thật không em”, ánh mắt cô bé ấy có gì đấy sợ hãi vội cúi xuống để tránh ánh mắt tôi trả lời “Thật anh ạ”. Tôi không nghe câu trả lời, vì câu trả lời nằm ở ánh mắt của cô bé ấy. Tôi biết là Lan đã trong nhà. Không muốn làm Lan khó xử tôi quay xe ra về để lại lời nhắn cho cô bé bạn Lan “Em bảo Lan là anh tìm có việc rất gấp và quan trọng nhé” rồi rồ ga phóng đi. Tối hôm ấy tôi có quay lại nhà Lan lần nữa để mang chiếc xe đạp trả Lan, cô bé bạn Lan vẫn đón tôi với câu nói như được lập trình sẵn “Lan vẫn chưa về anh ạ”, tôi cười buồn không quan tâm lắm đến câu nói nhờ cô bé mang xe vào giúp rồi bắt xe ôm ra về. Tiếng chuông tin nhắn điện thoại vang lên làm tôi vội vàng mở máy, tin nhắn của Lan khiến tôi mừng như bắt được vàng nhưng nó lại chỉ vền vẹn có vài chữ “Tôi không muốn gặp cậu! Cậu đừng đến nữa! Đừng dồn tôi vào chân tường”, tôi bấm máy gọi lại ngay nhưng đầu kia đã tắt máy mất rồi.

Nằm vật ra giường tôi cảm thấy chán nản và hối hận kinh khủng, giờ đây Lan chẳng có ai mà tâm sự để giải tỏa nỗi niềm, làm sao Lan dám nói với bạn bè là bị ông Cậu phản bội, bị ông Cậu lừa dối, làm sao Lan có thể dựa vào ai đấy mà khóc được, chắc nước mắt Lan chỉ biết nuốt để nó chảy ngược vào trong. Càng

để lâu như thế thì Lan càng hận tôi mà thôi. Và với một người đang chỉ biết đặt niềm tin vào tôi, coi tôi như cái cọc cuối cùng trên dòng lũ cuộc đời đang cuốn Lan đi thì hẳn đây là một cú shock lớn lắm. Tôi đã không làm cái cọc vững chãi để Lan bám vào mà lại quật thêm một cú thật đau vào con tim non nớt của Lan. Càng nghĩ tôi càng hoảng sợ, càng lo lắng chẳng buồn ăn uống gì mặc ẹ gọi, tôi cũng chẳng thấy thèm khát rượu tây và gái chân dài, tôi chỉ mong sao Lan tha thứ cho tôi, tôi sẽ làm lại hết vì Lan, và lần đầu tôi thấy mình quá độc ác, đều giả và đáng hận đến thế.

Vò đầu bứt tóc tôi nhả đủ các loại tin từ cầu mong, van xin, rồi chuyển sang cả lừa lọc Lan để mong Lan thương hại tôi mà đáp lời nhưng mãi mãi những dòng tin nhắn của tôi như những hạt muối nhỏ ném vào những giọt nước mắt vốn đã mặn chát bởi sự hờ hững của người yêu, bởi sự sụp đổ của người bố thần tượng. Đang vô vọng tôi chợt nhớ tới tấm vé xem văn nghệ, phải rồi chắc chắn là Lan không thể bỏ buổi diễn được tôi sẽ có mặt với một bó hoa thật to, tôi sẽ cầm mic mà xin lỗi Lan, mong Lan hồi tâm chuyển ý' dù có thể không coi tôi như một người yêu cũng được. Giờ tôi chỉ muốn làm người cậu bình thường của Lan, tôi không cần sở hữu Lan nữa tôi muốn Lan được thanh thản trong tâm hồn mà sống. Mọi thứ và mọi người dính dáng tình cảm đến tôi đều đã quá khôn khổ rồi. Tôi không ao ước mình giữ được tình cảm với Lan nữa, tôi sẽ đứng bên cạnh cuộc sống của Lan suốt phần đời sau này.

Thời gian vẫn trôi đi cuối cùng thì ngày diễn văn nghệ của Lan cũng đến, 2 ngày chờ đợi tôi có cảm giác như 2 thế kỷ, mới 6h tối tôi đã có mặt ở hội trường của trường Lan, trời mưa và rét buốt bên ngoài nhưng không khí hội trường bên trong nóng dần lên bởi sự háo hức của các sinh viên trong trường. Tôi ngồi ngay hàng ghế gần đại biểu và đến khá sớm thế nên chẳng khó để Lan nhận ra tôi với bó hoa hồng khổng lồ trong tay khi Lan ra kéo thử violon để khớp mic và nhạc đệm. Ánh mắt Lan lướt qua tôi với một vẻ mặt lạnh như băng khiến không khí hội trường đang ấm áp đột nhiên lạnh giá khắp quanh tôi. Ánh mắt tôi cũng nhìn lại Lan với một cái nhìn tha thiết đầy khẩn cầu, nhưng Lan chẳng thèm để ý' đến ánh mắt ấy, quay đi bước vào trong cánh gà để mặc tôi nhìn theo bóng dáng yêu kiều thướt tha đằng sau bộ váy xòe sang trọng.

Tiết mục của Lan là cuối cùng nên tôi phải ngồi chôn chân suốt gần 3 tiếng đồng hồ, ánh mắt tôi luôn hướng lên sân khấu nhưng chẳng bao giờ tôi nhìn đến những tiết mục diễn ra, đôi mắt tôi luôn cố sẫm soi vào cánh gà nơi Lan đang ở đấy để chờ đến tiết mục của mình, mỗi lần cánh gà mở ra để kẻ vào người ra tôi lại nhướn người để đôi mắt được nhìn sâu hơn vào trong đấy mong sẽ thấy bóng dáng Lan nhưng hoàn toàn không có. Người dẫn chương trình rút cuộc đã cất lời giới thiệu tiết mục cuối của Lan, Lan sẽ chơi violon với nhạc đệm từ đĩa Midi (đĩa mềm ghi sẵn bản phối để chơi nhạc cụ kèm hoặc hát luôn mà không cần ai đệm cả). Lòng tôi lại háo hức mong chờ một bản nhạc violon từ Lan như ngày nào được nghe ở phòng của Lan.

Lan bước ra từ sau cánh gà, không phải là bộ váy sang trọng ôm lấy thân hình và xòe nhẹ nhàng ở phía dưới như lúc đầu tôi thấy. Lan đã mặc một chiếc sơ mi đen kết hợp với quần bò tối màu, tóc búi ngược lên đầu để khoe ra bộ mặt kiêu diễm và cái trán phẳng phiu, đôi mắt to tròn như phủ sương mờ bởi sự lạnh lùng và cay độc từ đôi mắt ấy phát ra khiến tôi rùng mình. Lan ngậy thơ trong sáng của tôi giờ đây nhìn như một nữ sát thủ, gương mặt đằm đằm sát khí. Cất giọng hơi lạnh chào khán giả Lan đưa ra lí do là dây đàn violon bị đứt không thay kịp nên phải hủy tiết mục, Lan vừa dứt lời những tiếng hô hào tiếng húýt sáo nổi lên cổ vũ cho Lan tiếp tục, dường như cái trường đa phần là nữ này không ngăn cản Lan thành công được chú ý' gần nhất trường.

Lan từ tốn nói tiếp với khán giả là tuy không thể hiện được violon nhưng Lan sẽ hát một bài coi như sự bù đắp của Lan với sự sai sót này. Bài hát Lan giới thiệu là một bài hát rock "Forever and One"(một lần và mãi mãi), Lan vừa dứt lời hội trường lại xôn xao bàn tán mất gần 1 phút vì đây không phải trường kỹ thuật nên rất ít khi có người hát rock và rock ngày đây cũng chẳng phổ biến mấy như bây giờ. Nhưng rồi tiếng vỗ tay tiếng hô hào động viên lại vang lên dậy trời để Lan bắt đầu trình diễn tiết mục của mình.

Trên sân khấu giờ chỉ còn tĩnh lặng mình Lan, nhạc nền cũng không cần nhạc công vì nó được phát ra từ đĩa Midi Lan chuẩn bị sẵn. Khúc dạo đầu bằng những phím piano của bài hát làm cho người nghe có một cảm giác bình yên nhưng là kiểu bình yên đón chờ một cái gì đó kinh khủng sắp xảy ra. Và giọng Lan bắt đầu cất lên(bạn có thể nghe bài này với tôi ở đây

Forever and one

Giọng Lan cất lên như lời tự nói với bản thân đầy thương hại và nỉ non trong những câu đầu tiên

What can i do? (Tôi phải làm gì đây)

Will i be getting through? (Liệu rằng tôi có vượt qua được không?)

Now that I must try (Giờ tôi chỉ biết cố gắng)

To leave it all behind (Để bỏ lại tất cả lại sau lưng mình)

Và nhìn sang tôi với ánh mắt đầy ai oán trách móc và căm hận

Did you see? (Anh đã thấy chưa?)

What you have done to me (Thấy những gì anh đã làm với tôi chưa?)

Rồi lạc giọng mà hát lên những tiếng căm giận uất hận nhưng không thể nói với ai

Forever and one

I will miss you

However, I kiss you

Yet again

Way down in neverland

So hard I was trying (Dù tôi có cố thế nào đi nữa)

Tomorrow I'll still be crying (tôi biết nước mắt tôi sẽ mãi tuôn rơi)

Đưa ánh mắt nhìn tôi với một đôi mắt đỏ ngầu vì nước mắt đã dâng trào ngập mí Lan gần như gào thét vào chiếc mic, như muốn chửi thẳng vào mặt tôi

How could you hide your lies your lies (Làm sao anh có thể lừa dối tôi như thế, như thế)

Lan cứ thế gào thét với một nỗi đau không thể nói ra cùng ai trên sân khấu ánh mắt mỗi lần đảo qua tôi là đầy căm hận và thù địch. Toàn thân tôi như cháy bỏng bởi ánh mắt ấy, tiếng hát gào thét trong nước mắt căm lạnh của Lan như những nhát búa tạ đập vào cái tâm trí đen tối của tôi. Mỗi nhát búa đập vào thì những muội đen bám chặt vào não tôi dần vỡ ra. Cho đến khi nghe câu hát “Will I ever find? Some one to believe” của Lan với ánh mắt rực lửa nhìn vào tôi thì cái tâm trí tôi như vừa được nhắc khỏi bùn đen mà gột rửa.

Tôi nhìn Lan không còn là sự hối hận muốn làm lành nữa, tôi nhìn Lan như nhìn tương lai của tôi, như nhìn lẽ sống duy nhất của đời mình. Cái tâm trí vừa phục hồi của tôi quyết định sẽ đưa Lan đi ngay đêm nay, sẽ đưa Lan rời xa mảnh đất này, đi đâu cũng được miễn là hai đứa có thể thoải mái yêu và chăm sóc cho nhau, không cần phải lén lút sợ hãi. Đi thật xa để tôi thoát khỏi những đám bạn ăn chơi đua đòi, thoát khỏi những ngày dài thi lại học lại, thoát khỏi cái gia đình lúc nào cũng nặng gánh kỳ vọng vào thân tôi thế này. Tôi không buồn tặng hoa nữa, tôi lẳng lặng ra phía sau cánh gà sân khấu chờ Lan

Lan đã bước vào với hoa ngập trên tay nhưng gương mặt vẫn phủ sương mờ, nhìn thấy tôi Lan đưa tay lau nhanh dòng lệ đang chực trào ra lần nữa trên gương mặt sứt sẹo ấy “Cậu vào đây làm gì! Cậu biến ra đi! Tôi không muốn nhìn thấy cậu”. Tôi không đáp lời lẳng lặng tiến đến cầm chặt lấy tay Lan “Đi! Anh sẽ đưa em rời khỏi đất này! Chúng ta sẽ rời khỏi đây để bên nhau mãi mãi! Không việc gì phải chờ đợi nữa”. Giật mạnh tay khỏi tôi Lan cất tiếng cười khô khan “Đi! Đi đâu? Buồn cười là tôi không cần anh! Tôi không muốn anh nữa! Anh đã chết rồi!”, tôi vẫn lẳng lặng lao vào nắm chặt lấy tay Lan lần nữa “Không! Anh nói thật! Anh quyết định rồi! anh hứa sẽ không làm e buồn nữa”. Lan giật tay lần nữa nhưng không được liền lấy tay còn lại đánh mạnh vào người tôi mà gào lên “Đi đâu! Lại lên giường ah! Bọn đàn ông các anh thẳng nào cũng thế thôi! Bỏ tôi rồi đến anh! Tất cả các người chỉ chạy theo ai sẵn sàng lên giường với các người thôi! Các người quả thật là quá đều quá đều”

Tiếng gào thét của Lan và sự giằng co đã đánh động đến đám bạn của Lan phía ngoài, cả một đám trai gái chạy vào nhìn Lan đang giằng tay khỏi tôi, vài thằng con trai đã tiến lên yêu cầu tôi bỏ tay Lan ra. Nhưng tôi chẳng quan tâm ánh mắt tôi long lên như sư tử bảo vệ lãnh thổ nhìn vào chúng nó đầy thách thức, tôi quyết chết ở đây cũng được tôi không bao giờ bỏ Lan ra cả. Những thằng con trai đã tiến đến gần hơn tôi

chuẩn bị ột cuộc đụng độ, tôi cũng nhếch mép cười với tư thế sẵn sàng đâm chém.. Chợt tiếng Lan nhỏ nhẹ và bình tĩnh vang lên “Không sao đâu các bạn! Cậu tớ muốn bắt tớ về nhà nhưng tớ cứ muốn ở lại nên cậu tớ cấu thôi” rồi lạnh lùng quay sang tôi “Cậu đưa cháu về đi!”

Trời mưa rả rích và rét nhưng Lan ngồi sau tôi không buồn mặc chiếc áo mưa tôi đưa ra “Cậu mặc vào đi! Tôi không cần”, tôi cũng chẳng dùng đến áo mưa rồi im lặng phóng đi trong mưa. Vòng tay Lan mới ngày nào còn ôm chặt tôi trên xe giờ đã chẳng buồn động đến, chỉ cảm lạnh trong làn mưa mỗi ngày một dày hơn. Tôi cất giọng phá tan bầu không khí lạnh lẽo “Em đừng thế nữa! Anh xin lỗi! Chúng mình sẽ đi ngay hôm nay hoặc bất kỳ hôm nào em muốn! Anh muốn chăm sóc em”, đáp lại lời tôi bằng giọng sắc lạnh “Cậu rủ đứa nào khác đi! Cậu thiếu gì người để rủ! sao phải tìm đến kẻ chết rồi như tôi! Cậu đưa tôi về nhà và đừng bao giờ gặp tôi nữa” tôi đưa tay ra sau kéo Lan vào sát mình “Đừng thế nữa em! Anh thề sẽ không sai lầm nữa!” Lan giật tay tôi ra bật cười lạnh lẽo “Anh lại thề ah! Tôi tưởng anh đã thề không bỏ rơi tôi không làm tôi buồn từ cái ngày anh lấy đi sự trong trắng của tôi cơ mà! Giờ tôi còn gì đâu mà anh tiếp tục thề! Anh thề nhầm chỗ rồi anh hiểu không?”

Tôi cay đắng nhận ra rằng Lan đã không còn muốn là của tôi nữa, tôi trong mắt Lan đã chết từ bao giờ rồi, dường như với Lan tôi chỉ là một kẻ thù, một kẻ đố kỵ, và tôi có nói gì cũng không thể giúp Lan quay về với tôi được. Giọng Lan vang lên cắt ngang suy nghĩ của tôi “Anh đưa tôi về ngay đi! Đừng có lòng vòng thế này”, tôi biết nếu đưa Lan về sẽ chẳng có cơ hội nào để Lan ngồi lại lên xe tôi nữa. Đầu tôi chợt nảy ra một ý định rõ ràng “phải rồi bây giờ chỉ còn cách làm Lan mang trong mình giọt máu của tôi thì Lan sẽ thuộc về tôi! Chúng tôi sẽ rời đi khỏi đây để xây dựng một tổ ấm mới, tình yêu sẽ trở lại khi Lan có con với tôi” Như người chết đuối vớ được cọc tôi suy tính xem sẽ thực hiện cái ý định rõ ràng đấy ở đâu, không thể về nhà tôi khi bố mẹ ở nhà, cũng không thể về nhà Lan khi mà còn có bạn Lan trợ cùng, và tôi tính ngay đến các nhà nghỉ. Đưa ánh mắt đảo dọc hai bên đường trong làn mưa mỗi lúc một dày hơn để tìm ra cái biển nhà nghỉ hoặc khách sạn tôi vừa tìm vừa đưa tay kéo chặt tay Lan ngồi sát vào tôi hơn sợ rằng Lan vuột mất.

Dường như Lan đoán được suy nghĩ của tôi, Lan cất giọng lạnh lùng cảnh báo “Anh đừng nghĩ đưa tôi đi đâu! Anh đưa ngay tôi về nhà!”, tôi mặc kệ lời Lan nói kéo chặt Lan vào người hơn mặc cho Lan cố rút ra cố đâm vào người tôi mà gào thét “Bỏ ra, bỏ ra đưa ngay tôi về nhà”, tôi không nghe thấy tiếng gào của Lan nữa mắt tôi đã nhìn thấy một nhà nghỉ bên đường, tôi vặn ga phóng mạnh hơn để tìm chỗ quay đầu dọc dải phân cách mà vòng lại. Phấn khích vì tìm được nhà nghỉ để thực hiện ý định điên cuồng của mình tôi đã lỏng tay giữ Lan lúc nào không hay. Và trong lúc tôi còn đang tăng tốc nhanh để tìm chỗ quay đầu thì Lan đã giật tay ra khỏi người tôi, tôi giật mình định quay lại để giữ lấy tay Lan nhưng chiếc xe bỗng nhẹ đi, chỉ còn lại khoảng trống phía sau lưng. Tôi hốt hoảng quay toàn người lại, Lan đã nhảy khỏi xe tôi rồi, tôi gào lên “Lan” rồi bóp mạnh phanh xe, chiếc xe đang phóng đi với tốc độ cao dưới trời mưa trơn trượt lại bị bóp mạnh phanh khiến nó đổ xuống và trượt đi trên con đường mưa gió. Chiếc xe kéo tôi đi lao vào giải phân cách trước mặt, trước khi đầu tôi đập vào giải phân cách tôi vẫn thấy lơ mơ ánh đèn pha ô tô đang lao dần vào cái bóng Lan lẩn lộn vì mất thăng bằng trên đường và mắt tôi tối sầm lại...

28. Chương 28

Chương 28

Phòng trực cấp cứu Bệnh viện X 1 giờ sáng:

Hương ngáp 1 cái thật dài cổ quắn cái chần chừ sát vào người hơn để xua đi cái lạnh của thời tiết mưa rét “Mong là đêm nay không có ca nào để mình yên giấc” tiếng Hương lầm bầm vừa dứt thì đã nghe tiếng còi xe cấp cứu đang lao vào cổng hướng đến phòng trực cấp cứu. Uể oải đứng dậy Hương mở cửa phòng trực bước ra với hy vọng là ca cấp cứu bình thường nhưng dường như không phải vậy, Hương nhìn thấy sự khẩn trương rõ rệt trên gương mặt anh chàng trên xe cấp cứu, tiếng gọi đưa cánh gấp gấp làm Hương đoán đây là một ca nghiêm trọng. Chạy vội ra chiếc xe cấp cứu vẫn còn chiếc đèn đỏ xoay tròn trên đỉnh Hương cất

tiếng hỏi đồng nghiệp vừa mở cửa xe xuống “Ca nào thế! Nghiêm trọng không” tiếng anh đồng nghiệp đáp lời với giọng khẩn trương “Tai nạn giao thông! 2 ca đều nặng”.

Hương quay ngay vào phía trong cất giọng gấp gáp gọi thêm người hỗ trợ và đẩy hai chiếc cáng ra. Cửa xe cấp cứu mở ra làm xộc lên mùi tanh của máu tuy quen thuộc nhưng vẫn khiến Hương có cảm giác không lành. Hai chiếc cáng nằm dọc hai bên xe cấp cứu, một nạn nhân đang được cho thở qua bình oxy cấp cứu trên xe, nạn nhân còn lại được băng bó sơ sài ở đầu, máu thấm đỏ cả lớp băng bông quấn tạm quanh đầu. Hương hô hào mọi người kéo cáng đẩy sát vào xe để nâng từng nạn nhân xuống. Hai anh chàng to khỏe được cho lên xe để nâng nạn nhân bằng bó quanh đầu xuống. Đây là một nạn nhân Nam cao tầm 1m7 gương mặt đầy những vết máu khô chảy ngang dọc như ai đó đánh đổ một lọ sơn lên đầu, mắt nhắm nghiền tuy nhiên hơi thở vẫn khá đều, kéo mí mắt lên soi đèn vào Hương lẩm nhẩm “Đồng tử bình thường! hy vọng không chấn thương sọ não” rồi bảo ngay hai cô y tá trực “Kiểm tra huyết áp rồi chuyển ngay vào phòng chụp cắt lớp” và nạn nhân đầu nhanh chóng được chuyển đi.

Quay sang nạn nhân thứ hai đang được chuyển xuống cáng đẩy, một nạn nhân nữ trên người chủ yếu là các vết bầm tím và quần áo ướt sũng, máu chảy ra không nhiều từ các vết xây xước dọc bàn tay và bàn chân. Gương mặt tuy có vài vết bầm đất được lau qua nhưng không dấu được một vẻ đẹp diễm lệ, hơi thở cô bé rất mỏng manh, cánh mũi thì thoảng lẩm mới được đẩy lên rồi xẹp xuống. Kéo đôi mí mắt soi đèn vào đồng tử Hương cất giọng khẩn trương “Nhanh chuyển nhanh vào phòng hồi sức cấp cứu! Cắm bình oxy liên tục, cố định cổ lại ngay! Đồng tử có dấu hiệu giãn! Kiểm tra huyết áp ngay! Chuẩn bị sẵn thuốc trợ tim” rồi khẩn trương theo chiếc cáng thứ 2 vào phòng hồi sức cấp cứu. Kinh nghiệm nghề nghiệp cho Hương biết đây là một ca đa chấn thương, vùng đầu không bị va đập nào nghiêm trọng lắm nhưng từ vùng cổ trở xuống bị chấn thương rất nhiều chỗ và nặng. Kết quả đo huyết áp cũng rất xấu, huyết áp thấp và mạch đập yếu. Thở một hơi dài Hương biết với ca này bệnh viện này khó có thể có đủ thiết bị mà cấp cứu.

Trở ra ngoài phòng trực Hương gọi y tá “Loan ơi! Có thấy người nhà bệnh nhân đến chưa” tiếng cô y tá trả lời “Chưa chị ah! Nhưng theo mấy anh bên bộ phận xe cấp cứu thì người đi đường đã gọi về nhà thông qua điện thoại của nạn nhân Nam rồi, có vẻ như hai người đi chung”, Hương ngao ngán “không có người nhà thì nộp tiền chụp cắt lớp và chụp phim toàn thân thế nào được”, nhưng Hương cũng chẳng phải chờ lâu chưa đầy 5 phút sau câu hỏi người nhà của Hương đã thấy một phụ nữ tuổi tầm 45-48 hốt hải chạy vào giọng hốt hoảng pha với tiếng khóc nức nở “Bác sĩ cho hỏi cháu H nhà tôi bị tai nạn nằm đâu rồi! có sao không bác sĩ! Nó đâu rồi” câu hỏi chuyển thành tiếng gào thét lúc nào không hay khiến Hương phải cất giọng từ tốn an ủi “Cháu không biết ai tên H vào đây cả nhưng có hai nạn nhân đi cùng nhau bị tai nạn được chuyển vào đây 1 nam và 1 nữ, giờ bác phải bình tĩnh để cháu dẫn vào nhận diện, 2 nạn nhân đều ổn chỉ hôn mê chưa tỉnh thôi”. Người phụ nữ bớt khóc hơn cất giọng run run “Vâng vậy bác sĩ làm ơn cho tôi xem mặt nạn nhân Nam”

Hương đi trước dẫn người phụ nữ đang bước những bước run rẩy trong tiếng nấc cố gắng chặn lại trong lòng đến phòng cấp cứu nơi nạn nhân nam đang nằm. Vừa bước vào cửa phòng mới chỉ nhìn thấy chiếc quần ướt sũng của nạn nhân người phụ nữ đã không còn giữ được bình tĩnh lao vọt qua Hương tiến đến giường nạn nhân mà gào lên “Trời ơi! Con tôi làm sao lại ra nông nổi này hả con! Sao mưa gió không ở nhà mà lại ra đường hả con ơi” tiếng gào thét đầy bi ai của người mẹ khiến Hương không kìm nổi nước mắt, Hương vội tiến đến giữ người mẹ lại “Cô ơi cô phải bình tĩnh! Nạn nhân đang chấn động mạnh không được lay như thế đâu ạ”, người phụ nữ không bám vào lại nhân mà quay sang tôi nín tôi như muốn quỳ 2 chân xuống “Bác sĩ ơi! Con tôi nó có bị làm sao không! Nó có bị nặng lắm không! Nhà tôi chỉ có mình nó thôi bác sĩ ơi! Bác sĩ phải bằng mọi cách cứu nó! Bao nhiêu cũng được Bác sĩ phải làm mọi cách” người mẹ vừa nói vừa mở ví như muốn lấy tiền cho tôi. Đưa bàn tay ngăn lại và nâng người phụ nữ lên Hương từ tốn “Không sao đâu cô ạ! Chỉ là bất tỉnh, bây giờ cô ra ngoài đóng tiền cho cháu tiền chụp cắt lớp. Cháu đã báo cho bác sĩ trưởng khoa để lên đây luôn rồi, kết quả sẽ có sau khi xét nghiệm và chụp cắt lớp hộp sọ”.

Người mẹ vẫn méo mào “Vay nộp tiền ở đâu bác sĩ ơi! Bác sĩ phải cứu nó! Phải làm mọi cách! Bác sĩ bảo không sao mà nó nằm bất động thế ah! H ơi! Con ơi! Đừng bỏ mẹ con ơi!” , Hương kéo vội người mẹ ra khỏi phòng an ủi thêm vài câu để bà bình tâm nhưng không được khiến Hương cau “Cô làm sao thế! Cứ thế này cháu mời cô ra ngoài đây! Làm sao bọn cháu có tinh thần mà cứu chữa được nếu cô cứ thế này! Cô theo cháu ra đây đóng tiền đi! Cháu bảo không nghiêm trọng là không nghiêm trọng”. Câu nói của Hương dường như có tác dụng, người mẹ quệt vội hai dòng nước mắt chảy ra trên khuôn mặt đã bắt đầu có những

nếp nhăn “Vâng! Vậy trăm sự nhờ bác sĩ”. Nộp tiền chụp cắt lớp cho nạn nhân nam Hương mới nhớ ra nạn nhân nữ liền cất tiếng “Cô ơi! Có một nạn nhân nữ đi cùng với H nhà mình liệu cô có thể giúp cháu nhận diện để gọi người nhà được không ạ! Nạn nhân đấy nặng hơn H nhà mình”, bà mẹ cất giọng trong tiếng nấc “Nó mỗi ngày đi với một đứa tôi biết đứa nào với đứa nào đâu! Chả bao giờ tôi gặp 1 đứa nào đến lần thứ 2 cả”, Hương ngán ngấm “Lại công tử con nhà giàu ăn chơi đua đòi gái gú! Thế này thì không khéo chả biết được nạn nhân kia thật” nhưng vẫn vớt vát “Cô cứ xem giúp cháu, chứ không có người nhà xác nhận thì bọn cháu không thể làm bước tiếp theo được cô ạ”, người phụ nữ nhìn Hương lưỡng lự rồi cũng gật “Vâng thế để tôi xem giúp! Nhưng chắc tôi chẳng giúp được gì cho bác sĩ đâu”

Người mẹ đi theo tôi vừa đi vừa rút chiếc điện thoại ra bấm máy “Ông đang nằm với đứa nào thì cũng về ngay bệnh viện X cho tôi, thằng H bị tai nạn giao thông rồi, ông cứ đi suốt thế thì ai mà bảo ban được nó” tiếng người mẹ lại bắt đầu nức nở. Hương đi trước mà chả biết nói gì “Lại bỏ bỏ bịch, mẹ lo kiếm tiền, con hư hỏng cái công thức từ bao đời nay rồi”. Bước vào phòng hồi sức cấp cứu dành cho bệnh nhân bị nặng, mùi thuốc sát trùng quen thuộc sức lên làm người phụ nữ hơi nhăn mặt, tiếng người phụ nữ lẩm bẩm từ xa “Trông quen lắm” rồi tiến đến gần hơn. Đột nhiên người phụ nữ chạy nhanh hơn đến chiếc cang đẩy nơi nạn nhân nữ nằm “Trời ơi! Cái Lan sao lại thế này! Sao mày lại đi với cậu mày! Sao hai cậu cháu mày lại ra nông nổi này” Hương thở phào vì đã biết được tung tích nạn nhân nhưng cũng đau lòng khi tiếng người phụ nữ lại gào khóc “Sao họ nhà ta năm nay làm sao thế này! Thế này thì ông nội mà biết thì sao” Hương lại phải xông đến giữ người phụ nữ lại để không làm động đến nạn nhân “Bác ơi! Bác bình tĩnh thôi! Nạn nhân đang bị đa chấn thương! Nếu bác nhận ra thì bác đóng nốt tiền cho nạn nhân để bọn cháu chụp cắt lớp toàn thân”

Thêm một lần nữa người phụ nữ lại nức nở bước những bước run rẩy ra khỏi phòng bệnh nhân, tiếng người phụ nữ như gào thét lại vang lên trong điện thoại “Mày lên ngày hà nội đi, cả chồng mày nữa hai đứa lên ngay trong đêm này đi! Cái Lan và thằng H bị tai nạn nặng lắm chưa đứa nào tỉnh cả! Có mỗi mợ đang ở đây thôi” rồi cúp máy ra phòng nộp tiền và đặt cọc viện phí.

Bác sĩ trưởng khoa đã nhanh chóng có mặt, Hương cho lần lượt hai bệnh nhân vào phòng chụp cắt lớp để chụp chẩn đoán. Những chiếc phim rửa ra nhanh chóng được treo lên cái hộp trắng đục có bóng đèn phát ra từ trong hộp để dễ đọc phim. Nheo mắt nhìn phim của bệnh nhân nam vừa được đưa lên, bác sĩ trưởng khoa cổ nheo mắt vào những điểm đáng ngờ trên phim mặt hơi đầm chiêu. Hương cất tiếng phá tan bầu không khí tĩnh mịch “Thế nào rồi chú! Có gì nghiêm trọng không” bác sĩ không đáp đưa tay vẫy Hương lại gần “Đây là các điểm tụ máu trên não! Bệnh nhân bị chấn thương hộp sọ gây nên tụ máu rải rác ở các điểm này” lấy tay chỉ vào các điểm nhỏ trên vùng não Hương đếm sơ sơ thấy gần 5 điểm. Bác sĩ tiếp lời “Cái này tụ máu tuy ít nhưng lại ở nhiều điểm quan trọng sẽ có khả năng là hôn mê sâu, nếu nhẹ hơn sẽ có “khoảng tỉnh” giữa các thời gian hôn mê sâu, khi bệnh nhân có “khoảng tỉnh” nhớ kiểm tra tri giác và phản xạ để đưa ra được thang đánh giá Glasgrow mà có hướng điều trị. Cho khâu vết thương trên đầu và băng cố định hộp sọ, có 1 vết nứt nhẹ đấy” Hương cúi đầu “Vâng” 1 tiếng rồi chuyển phim của nạn nhân nữ lên hộp chiếu.

Dường như gương mặt của bác sĩ trưởng khoa co lại nhiều hơn khi từng tấm phim được đưa lên, khuôn mặt khẩn trương với tay ra đằng sau “Đưa chú xem kết quả xét nghiệm máu, huyết áp và mạch” Hương đưa vội xấp kết quả xét nghiệm cho bác sĩ trưởng khoa. Lật nhanh từng trang để xem các thông số cần thiết, bác sĩ quay lại tôi nghiêm giọng “Người nhà bệnh nhân nữ gọi vào đây ngay! Khẩn trương” Hương mở cửa phòng hội chẩn chưa kịp cất tiếng gọi đã có người tiến vào gấp gáp, “Bác sĩ tình hình 2 cháu thế nào rồi” một giọng nam trung niên ồm ồm vang lên. Hương định thần nhìn lại, một giáng người bệ vệ như quan chức với chiếc bụng mỡ khá lớn, gương mặt ngăm đen tóc muối tiêu có nét gì đó khá giống với nạn nhân nam, đoán là bố của nạn nhân Nam nhưng hương vẫn lên tiếng “Người nhà của 2 nạn nhân có đây không”, giọng người trung niên tiếp lời “Vâng tôi là bố cháu H đây ạ! Bác sĩ cho hỏi tình trạng thế nào rồi”, giọng người đàn ông tuy khẩn trương nhưng vẫn giữ được vẻ bình tĩnh. Hương nhìn lại rồi đáp “Bác sĩ trưởng khoa cần gấp! Mời chú vào trong này”. Người đàn ông lách cửa định vào thì người phụ nữ đuổi theo “Cho cô vào với” nhưng đã bị tiếng quát của người đàn ông chặn lại “Vào làm cái gì! Ở ngoài này mà chờ đi! Con hư thì tại mẹ đấy” rồi lách vào trong để mặc người đàn bà vẫn còn nức nở.

Hương dẫn người đàn ông vào gặp bác sĩ để trao đổi về tình hình 2 bệnh nhân, không đứng gần nhưng Hương vẫn nghe bác sĩ loáng thoáng nói “Bệnh nhân nữ bị nặng lắm, ở đây không đủ điều kiện điều trị,

anh nên cho cháu chuyển nên bệnh viên Y, chuyên về ngoại khoa thì có hy vọng hơn”. Tiếng người đàn ông quyết đoán không chút lưỡng lự vang lên “Vậy bác sĩ làm ngay thủ tục chuyển viện cho cháu Lan! Còn cháu H nếu như bác sĩ bảo bị chấn động não không nên di chuyển thì trăm sự nhờ bác sĩ” câu nói kèm theo một chiếc phong bì nhỏ tuồn vào túi áo blue trắng. Ngay đêm ấy nạn nhân nữ được chuyển đi và Hương cũng không gặp lại nạn nhân ấy nữa.

Bệnh nhân H vẫn tiếp tục hôn mê sâu và được chuyển vào phòng điều trị tự nguyện tiếp tục điều trị do nhà có điều kiện nên có thuê cả người phục vụ để tiện cho việc lau người và thay rửa cho bệnh nhân. Hương vẫn là bác sĩ chính phụ trách việc điều trị cho bệnh nhân, do được bố mẹ bệnh nhân khá hậu hĩnh trong việc bồi dưỡng nên Hương cũng nhiệt tình qua lại bệnh nhân H để theo dõi tình hình. Thời gian đầu thì bố mẹ bệnh nhân cũng túc trực, nhưng sau vì công việc nên chỉ có buổi trưa và chiều tối ghé qua, người mẹ thì đêm nào cũng ngủ lại với con trai rồi sáng lại tất tả về nhà thay đồ để đi làm sớm. Chưa buổi tối nào Hương không thấy nước mắt người phụ nữ ấy ngừng rơi cả. Những giọt nước mắt khóc cho đứa con trai đua đòi ăn chơi bằng những đồng tiền cha mẹ phải bỏ xương máu ra mà kiếm về.

Tuần đầu tiên Hương cũng chỉ thấy có người nhà dưới quê và bạn bè cơ quan của gia đình đến thăm chứ không thấy bóng dáng của người bạn nào của bệnh nhân. Những người nhà lên thăm bao giờ cũng được dặn câu “Về không cho ông bà nội biết! có hỏi bảo nó đi thực tập rồi”. Sang tuần thứ 2 bắt đầu có bạn của bệnh nhân đến, Hương dễ dàng nhận ra một đám trai gái ăn mặc sành điệu, đầu nhuộm xanh đỏ, tóc vuốt ngược, ngồi phía ngoài đùn đẩy nhau “Thằng này vào đi! Vào đưa quà rồi ra thôi!” tiếng thằng được đưa đẩy đáp lời “Mày đi mà vào ghé bỏ con mẹ! toàn máu với mùi sát trùng! Con Vân vào đi! Chồng mày còn gì?” tiếng đứa con gái tru tréo “Mày điên ah! Chồng con gì giờ này! Có bay với nhau nữa đéo đâu! Tự đừng bắt tao vào đây theo chúng mày! Đưa quà nhanh rồi còn về! Hăm đéo chịu được”. Mãi rồi chúng nó cũng đùn đẩy ột thằng thấp bé nhất vào để vội gói đường sữa lên bàn rồi chạy ngay ra ngoài với đám bạn “Ghé vk! Toàn dây dợ cấm khắp người, đầu thì cạo mất nửa bằng bó dây máu! Thế còn đéo là người! chả hiểu nó bay kiểu gì mà xòe! Ngu vãi lú”, tiếng mấy đứa con gái ré lên “Khiếp! Thôi té đi! Thế là được rồi! hôm nào xuất viện tính sau! Đéo bik có bay được nữa không!”

Hôm khác Hương lại gặp được 1 cô tiểu thư váy áo xúng xính như công chúa đứng lóng ngóng bịt mũi ngoài cửa phòng bệnh nhân, thấy Hương đi qua liền gọi “Cô cho cháu hỏi có phải H nằm trong đây không ạ” Hương nhíu mày bởi cái giọng hỏi như ra lệnh “Đúng rồi giường số 2 ấy” rồi định đi tiếp nhưng cô tiểu thư đã níu lại “Cháu nhờ cô chuyển cho H cái này nhé! Rồi đưa túi cam cho Hương không quên dúi vào túi áo Hương 50k, vừa gật đầu định quay vào chợt có thêm một đứa bạn cô bé chạy ra từ khu nhà wc “Tởm quá! Chưa thấy cái nhà vệ sinh nào như ở đây! Đi thôi không tao nôn mất! Rồi kéo luôn cô bé kia đi ra” chỉ còn vọng lại những từ “Khiếp tao cũng ốm vì mùi sát trùng! Chịu không vào đây được lần nữa”. Hương lắc đầu “đúng là ngư tử ngư mã tử mã tử mã” ăn chơi như thế thì chỉ có bạn kiểu đấy thôi.

Một hôm hương đành định vào thăm khám cho H thì bỗng có tiếng nhỏ nhẹ đằng sau “Bác sĩ ơi! Cho cháu hỏi tí được không ạ”, quay lại nhìn Hương thấy một cô bé nhỏ nhắn gương mặt dễ thương nhìn là có thiện cảm, chiếc kính nhỏ xinh trên đôi mắt không che được sự cương nghị và rắn rỏi trong đôi mắt ấy. Hương đáp lời “Uhh cháu hỏi gì?” cô bé áp úng “Đây có phải là phòng nằm của anh H không ạ”, Hương đáp lời “Đúng rồi! cháu là người nhà ah?” cô bé hơi cắn hàm răng trắng bóc vào đôi môi bé xíu “Không ạ! Cháu là bạn ah”. Hương hơi ngỡ ngàng vì so với cái đám bạn đã đến thăm bệnh nhân thì Hương không nghĩ là cô bé dễ thương hiện diện này lại là bạn của bệnh nhân nhưng Hương vẫn niềm nở “H nằm trong kia! Cháu chờ cô thăm khám xong thì vào cũng được!” rồi cất bước đi vào để cô bé ngồi lại ghé chờ trong trạng thái bồn chồn hiện rõ trên gương mặt đẹp dịu dàng nét na. Lúc trở ra chưa kịp cất lời cô bé đã tiến đến Hương hỏi “Bác sĩ ơi thế anh ấy bị làm sao ạ! Có nặng không? Liệu có đi học được không ạ”, Hương trầm nghĩ “Đúng là khác một trời một vực, đám bạn đầu thì lo có bay được không, cô bé này thì lại lo có học được không” nhưng vẫn điềm đạm trả lời “Bị tụ máu não, hôn mê sâu, đang điều trị chưa rõ khi nào tỉnh nên học hành thì cũng chịu thôi”. Ánh mắt cô bé ấy có gì đó thẳng thốt giọng run run hỏi “Liệu c...ó v...ấn đề gì không bác sĩ”, nhìn ánh mắt lo lắng sợ hãi Hương không đành lòng liền động viên “Ca này cũng nhẹ thôi hy vọng là vài tháng sẽ tỉnh”. Cô bé chào Hương rồi đi vào phòng bệnh nhân đặt chiếc túi cam lên bàn và kéo ghế ngồi cạnh đưa ánh mắt lặng lẽ nhìn bệnh nhân.

Từ hôm ấy cứ 2-3 ngày Hương lại gặp cô bé 1 lần, đôi mắt rắn rỏi lúc vào phòng khi nào đi ra cũng mong nước, cứ ngồi gần giường là nắm chặt tay bệnh nhân bờ vai rung lên từng đợt bởi tiếng khóc câm lặng. Hẳn

là cô bé ấy phải có một tình cảm nào đó sâu đậm lắm, ở đời thật trái ngược, những thằng con trai như này mà vẫn có được tình cảm chân thành đến vậy kể cũng lạ. Cũng có hôm cô bé gặp được mẹ nạn nhân bà như nhận ra cô bé ấy cầm lấy tay mà nước mắt “Sao chúng mày lại bỏ nhau! Từ ngày cháu không đến nhà nữa nó đổ đốn ra thế! Không đêm nào chịu ở nhà! Hôm qua cô lên trường xin tạm dừng cho nó người ta báo nó lưu ban và học kỳ vừa rồi trượt gần hết có khả năng bị đuổi học! Sao mà cô khổ thế này” người con gái hàng ngày vẫn rung bở vai lên bên bệnh nhân chợt rần rở lạ thường “Không sao đâu bác! Anh ấy khỏe lại cháu và bạn bè sẽ động viên anh ấy học! Vẫn còn kịp để trả nợ các môn và học tiếp mà! Cháu tính rồi bác đừng sợ”, sau những lời an ủi Hương lại thấy cô bé ấy đứng cuối hành lang mà ôm mặt khóc dường như không muốn ai thấy bờ vai nhỏ nhắn ấy đang rung lên từng đợt mãnh liệt.

Một buổi sáng Hương gặp lại cô bé ấy ở hành lang, dường như cô bé ấy cố ý chờ Hương để nói chuyện, vừa mỉm cười chào cô bé thì Hương đã thấy cô bé lên tiếng “Bác sĩ ơi! Cháu nhờ bác sĩ một việc được không ạ?” Hương hơi ngạc nhiên nhưng vẫn đáp lời “Uhh cháu nói đi! Có việc gì vậy” cô bé lấy hơi rồi trả lời “Cháu có việc trong 2 tuần tới không vào được với anh H, nếu anh ấy có chuyển biến gì cô điện cho cháu nhé rồi đưa cho tôi một mảnh giấy ghi họ tên và số điện thoại, “một cái tên thật đẹp” hương thầm nghĩ và trả lời “Uhh được cô sẽ điện cho” nhưng Hương đã không thể điện được cho cô bé ấy vì cái mảnh giấy Hương làm thất lạc ngay sau đó và một biến cố mới xảy ra.

Bệnh nhân H đã dần khá lên các kết quả chụp cắt lớp cho thấy các vết tụ máu đã giảm đi đáng kể, bác sĩ trưởng khoa cũng đánh giá “tiến triển tốt, chắc sẽ hồi tỉnh sớm” và chỉ sau 3 ngày kể từ khi có cái đánh giá đấy H đã tỉnh dần, tri giác cũng hồi phục chỉ có cơ thể là vẫn yếu do nằm im một chỗ và duy trì bằng truyền nước và chất bổ. Bác sĩ trưởng khoa tiến hành khám trực tiếp các phản xạ và tri giác thì thấy khá tốt trí nhớ không bị ảnh hưởng các giác quan bình thường chỉ có thị giác hơi kém một chút, phản xạ cơ tay chân và phản xạ đau tốt. Bác sĩ trưởng khoa gật gù “Thế là tốt rồi! điều trị thêm và không để quá kích động là được” dặn bà mẹ thêm mấy câu nữa rồi bác sĩ ra ngoài.

Bệnh nhân H hồi phục sức khỏe khá nhanh đã có thể ngồi dậy vận động tuy chưa đi lại được, nói năng đã lưu loát hơn. H chủ yếu hỏi tôi về Lan cô bé vào viện cùng nhưng tôi không có thông tin gì cũng chỉ nói là Lan đã vào viện khác có chuyên môn hơn. Cũng có tối đi qua tôi thấy H hỏi mẹ “Lan thế nào rồi mẹ! đã khỏe hơn chưa” tiếng người mẹ đáp lời “Nó vẫn bó bột chưa đi lại được con cứ khỏe hẳn đi rồi qua thăm nó”.

Một buổi sáng hội chẩn bác sĩ thông báo H đã có thể về nhà điều trị tại nhà vì mọi thứ đã ổn định chỉ về nhà và uống thuốc, các vết máu tụ cũng tan gần hết chỉ cần tích cực nghỉ ngơi không bị kích động sẽ có thể bình thường sau 2 tháng nữa. Hương thông báo cho người mẹ để bà nghỉ việc về sớm sửa soạn cho H về. Buổi chiều Hương tạt qua để thăm khám lần cuối và chào bệnh nhân thì nghe tiếng 2 mẹ con nói chuyện “Con đã khỏe hẳn rồi bây giờ con bắt taxi qua chỗ Lan trước! mẹ đưa đồ về nhà rồi con về sau” tiếng người mẹ khẩn khoản “Thôi để khi khác giờ về đã”, tiếng H lại vang lên quyết liệt “Khôgn! Con không đi về giờ đâu! Mẹ bảo chờ bác sĩ cho về mới cho qua thăm! Giờ con phải qua thăm! Không khôgn bao giờ về đâu”, người mẹ vẫn nài nỉ “Thôi cứ về đi! Để cho nó nghỉ ngơi đã rồi sang thăm sau” nhưng H đã cất giọng giận dỗi “Không! Mẹ ở đây cho tên con bệnh viện con đi trước! Tối con về sau” rồi phăm phăm bước xuống giường. Tiếng người mẹ nước mắt gào lên “Đi đâu nữa! Nó đi rồi con ơi! Lan nó đi rồi! Hôm nay là 49 ngày nó rồi con ơi” có 1 khoảng tĩnh lặng gần 1 phút trước khi có tiếng gào lên thảm thiết của H “Không! Mẹ nói dối! Lan của con! Lan của con! Không thể nào chết! mẹ nói dối”, tiếng người đàn bà vẫn nước mắt “Nó đi ngay đêm hôm đấy rồi con ơi! Bình tĩnh lại đi! Dù sao cũng là cái số! do tai nạn thôi không phải do con”, H vẫn gào lên như một con thú dữ mất con “Không! Là do con! Là do tôi! Lan chết tại con! Con đã ép Lan chết” và tiếng khóc lóc gào thét đập phá vọng ra.

Hương chạy vội vào nhìn cảnh tượng người mẹ đang cố gắng níu người con gương mặt đang méo mó một cách khủng khiếp, cái miệng gào hết cỡ trong những dòng nước mắt lăn dài trên mặt, quần áo xộc xệch vì bị giữ lại, giường như H đang cố nhảy khỏi cửa sổ, tay chân đánh liên tục vào mẹ “Không các người nói dối, chúng mày nói dối tao! Lan không chết” Hương chạy vội vào giữ lại nhưng những cánh tay chân của H liên tục đánh ra làm Hương lão đảo, phải thêm vài người nữa xông vào giữ cùng với Hương mới yên được, nhưng cái miệng H méo mó không ngừng chửi bới gào thét. Không còn cách nào Hương bắt buộc phải tiêm cho H một mũi thuốc mê để những tiếng gào thét ấy nín lại nhưng khuôn mặt H vẫn méo mó đến dị dạng thể hiện một nỗi đau cực kỳ lớn.

Từ hôm ấy cứ tỉnh là H gào thét chửi bới, không còn nhận ra ai, ai vào cũng đòi trả lại Lan, ai vào cũng bảo quân lừa đảo. Và thêm một lần hội chuẩn nữa H đã được chuyển qua khoa tâm thần để điều trị và Hương đã không gặp lại H thêm một lần nào nữa....

29. Chương 29: Trở Về

Chương 29: Trở về

Chuyến tàu từ Nam ra Bắc đang tiếng dần vào ga hàng cổ, một giọng nữ nhẹ nhàng đọc những lời hướng dẫn xuống tàu cũng như lời chào của đường sắt việt nam gửi đến những khách trên tàu. Tôi bồi hồi nhìn qua ô cửa sổ có những tấm lưới chắn để ngắm Hà Nội, trời mới gần 4h sáng nên vẫn tối quá tôi không nhìn ngắm được gì nhiều qua ánh đèn đường lơ mờ. Hít thật sâu vào lồng ngực để cảm nhận được không khí tĩnh lặng thường thấy của mỗi buổi sáng Hà Nội, tôi nhớ năm nào dậy sớm chạy bộ ra sân y đá bóng mỗi người góp với nhau 2k để trả tiền sân, đá xong rồi nhà ai người nấy về để rồi hôm sau gặp nhau lại như mới tỉnh chưa từng quen biết.

Tiếng chuông điện thoại reo vang kéo tôi về với thực tại, dòng chữ papa hiện lên trên cái màn hình điện thoại khiến tôi vội vàng nhấc máy “Về đến đâu rồi con! Bố đang ở ngoài cổng ga nhé” giọng bố tôi trầm ấm và tình cảm lạ thường không còn cái giọng mày tao tự thừa nào khiến tôi bồi hồi xúc động “Vâng tàu đang vào ga bố ạ! Ra đến cổng con điện lại cho bố”.

Bước xuống sân ga để gió sớm lạnh lẽo thốc vào người, tôi cảm thấy đỡ ngột ngạt hẳn. Vậy là tôi đã về Hà Nội rồi, tôi đã về sau gần 2 năm chính xác là 1 năm và 8 tháng điều trị xa nhà. Tôi không nhớ mình đã ra đi thế nào chỉ biết rằng bác sĩ khuyên tôi cần tránh xa mọi cảnh vật quen thuộc, mọi người thân thiết để tâm trí được bình thân và điều trị nốt vết máu tụ. Và tôi đã lên đường vào ở nhờ nhà người quen trong Nam để điều trị tại một bệnh viện trong đấy. Giờ đây khi mà mọi thứ đã lùi lại phía sau tôi lên tàu về với Hà Nội về với bố mẹ về với gia đình dòng họ, về để bù đắp lại những gì tôi đã gây ra.

Bố đón tôi với gương mặt khắc khổ và già hơn trước rất nhiều, có cảm giác bố đã già hơn 10 tuổi, gương mặt đã hằn thêm nhiều vết nhăn, mái tóc hoa râm ngày trước giờ đã bạc gần hết. Đưa bàn tay đã có vết chai sạn xuất hiện đỡ đỡ cho tôi nhưng tôi đã từ chối “Con tự xách được mà bố”, bố tôi ôm lấy tôi vào lòng như xa cách từ lâu lắm. Tôi ngỡ ngàng bởi trong ký ức của tôi chưa bao giờ bố tôi ôm tôi vào lòng thế này cả, chỉ đơn thuần là đánh, chửi, mắng và dạy nghiêm. Bố buông tôi ra rồi vỗ vai giọng trầm ấm “Về nhà thôi con! Xe bố để ngoài kia rồi”

Tôi ngỡ ngàng khi bố dắt con wave alpha xanh màu nước biển ra để đèo tôi về “Xe kia nhà mình đâu hả bố” tôi cất giọng hỏi khi để chiếc balo lên đằng trước. Bố tôi hơi ấp úng “À.... à hai xe kia nhà mình bán rồi chẳng ai đi mấy lấy mua cái xe rẻ rẻ này để nhà cho tiện”, tôi thầm thắc mắc “không biết bố tiết kiệm tự bao giờ thế nhỉ” nhưng vẫn lên xe định cầm lái đi về. Nhưng bố tôi đã tranh lấy đầu xe mà bảo “Con ngồi ra sau đi! Để bố đèo cho” tôi hơi ngạc nhiên “Con vẫn nhớ đường về nhà mà bố! Với lại trong kia con cũng vẫn đi xe của chú Hùng mà”. Bố tôi vẫn không nhường lại xe “Cứ ngồi ra sau đi nhà mình bây giờ chuyển rồi! con không biết đường đâu để bố đèo cho”. Thêm một lần ngỡ ngàng tôi ngồi ra sau lưng bố “Sao thay đổi nhiều thế nhỉ? Nhà cũ đang to đẹp mà”

Bố chở tôi càng ngày càng xa khỏi trung tâm thành phố, rẽ vào một con phố nhỏ đường gồ gề chỉ có đất và cỏ dại mọc ven đường, rẽ vào những ngách sâu hơn mãi rồi bố tôi cũng dừng xe trước một ngôi nhà 2 tầng bé xíu tầm 35m2 khiến tôi ngỡ ngác “Nhà ai đây hả bố?” bố tôi vừa đáp vừa dựng xe mở cổng “Nhà mình đây con ạ! Thế này là 3 người thoải mái rồi”. Cánh cổng sắt hoen rỉ mở ra kêu những tiếng kết khô khan làm tôi hơi rung mình. Bên trong là những mặt hàng tạp hóa nhỏ được xếp ngăn nắp trên một khay gỗ dạng bậc thang và một ít nữa thì để trong cái tủ kính nhôm phía trong.

Thêm một lần nữa tôi lại phải cất tiếng hỏi “Hàng hóa này là thế nào bố! Nhà mình cho thuê ah?” bố tôi không ngoảnh lại đáp lời “Không của mẹ mày đấy! Ở nhà bán hàng cho đỡ buồn” Tôi cứng họng định hỏi việc sao mẹ không đi làm nữa thì đã thấy bóng mẹ đi ra, vẻ quý phái thường ngày của mẹ tôi như lặn đâu

cả, vết chân chim dường như hằn sâu vào mí mắt hơn, gương mặt đã có chút nức nở chạy ra với tôi “H đây ah con! Khỏe thân con! Có khỏe không! Có đói không mẹ nấu cái gì ăn nhé! Mì với trứng nhé” nói xong mẹ tắt tả chạy ra chỗ hàng tạp hóa để nhặt mì với trứng. Tôi thấy ghen đắng trong họng dù đói cũng cố cất lời “Con không đói đâu mẹ ah! Chỉ hơi buồn ngủ thôi ah”, mẹ liền vội vã quay vào “Thế lên phòng đi phòng ngoài con nhé! Phòng rộng nhất trên tầng ấy”.

Bước từng bước trên cái cầu thang chỉ vừa đủ ột người đi tôi bước vào cái phòng mà mẹ chỉ, rộng tầm 20m2 chỉ bằng 1/3 cái phòng của tôi ngày trước. Căn phòng cũng có cửa sổ và cửa mở ra hành lang , cánh cửa được che chắn bởi tấm ri đô mỏng chứ không phải là rèm kéo như phòng tôi ngày xưa. Chiếc giường cũ kĩ đã tróc những lớp vecni, phòng không có điều hòa mà chỉ có một chiếc quạt cây hoa sen nhỏ. Chiếc máy tính trên bàn ngày xưa của tôi cũng chẳng còn, chắc cũng cùng một lí do với những chiếc xe máy. Tôi với tay bật chiếc quạt để nó phát ra những tiếng kèn kẹt vì khô dầu và cánh lệch. Thả mình xuống chiếc giường chỉ độc có một cái chiếu và cái vỏ chăn mỏng.

Tôi nằm xuống mà không tài nào ngủ được, gia đình tôi hẳn phải trải qua chuyện gì ghê gớm mới thế này. Tôi không hiểu làm sao từ ngôi nhà bề thế lại về đây, tôi không hiểu mẹ sao lại ở nhà bán hàng, bố lại khắc khổ đến thế. Liệu có phải do tôi không hay do lí do nào đấy, bứt rứt mãi trong người rồi tôi cũng quyết định để ngày mai sẽ hỏi cho rõ từng vấn đề này....

30. Chương 30

Nằm nghỉ ngơi một lúc rồi thì tôi cũng mệt bởi ngồi ghế cứng quá lâu trên tàu nên thiếp đi lúc nào không hay mãi cho đến khi mẹ lay gọi tôi mới choàng tỉnh mở mắt ra. “Xuống nhà ăn cơm đi con! 12h trưa rồi”, tôi khẽ vâng rồi uể oải vào căn phòng vệ sinh bé tí xiu chỉ đủ chỗ cho cái bồn rửa mặt và bồn vệ sinh lau qua mặt cho tỉnh táo hơn rồi đi xuống nhà. Cơm đã được dọn sẵn khá thơm tất nữa con gà luộc còn nghi ngút khói để trên bàn, cạnh đấy là một ít giò lụa và đĩa bò xào cần tỏi món mà tôi rất thích.

Ruột gan còn cào tôi ngồi ngay vào chiếc bàn ăn cũ mềm với lấy bát đũa, chợt không thấy bóng bố đâu mà xe máy vẫn ở nhà tôi đặt bát hỏi mẹ đang ngồi đối diện chuẩn bị xới cơm cho tôi “Bố đâu rồi mẹ? Bố không ăn ah”, mẹ tôi vẫn lấy chiếc đũa đánh đều cơm trả lời “Bố đi làm ở gần đây! Đi xe đạp cho tiện! Già cả rồi đi xe máy không quen”, cơm còn cào trong dạ tôi biến đầu cả, họng tôi lại ghen đắng “Thế làm sao mà bố lại phải về chỗ đấy làm”(xin lỗi ko thể nói ra chỗ làm của bố tôi), mẹ tôi gạt đi “Thôi cứ ăn cơm đi! Chuyện dài lắm, ăn xong mẹ kể cho”. Tôi và vội hai bát cơm rồi nhanh chóng giúp mẹ thu dọn bàn ăn để nghe mẹ kể những sự việc đã xảy ra ở nhà.

Mẹ tôi lúc đầu cũng muốn dấu diếm tôi nhiều thứ nhưng tôi cứ nổi khùng lên bắt mẹ phải nói rõ khiến mẹ tôi cũng sợ cái cảnh ngày trước tái diễn mặc dù tôi đã khỏi hoàn toàn. Lo lắng cho việc tôi bị kích thích lên mẹ cũng kể hết những biến cố trong thời gian vừa qua. (Những biến cố liên quan đến vấn đề cá nhân của bố tôi không kể vì nó cũng khá tế nhị và tôi cũng không muốn phán xét chính bố của mình), mẹ nói bố tôi bị người ta kiện là ăn lót tay nên bị kỷ luật và chuyển công tác về chỗ này với cái chức quen. Mẹ bảo thật ra thì kiện năm nào chẳng có nhưng vấn đề là sếp trên của bố tôi không buồn nâng đỡ, không buồn đứng ra che chắn cho bố tôi dù chỉ một câu nên sự thể mới thế. Tôi vỡ lẽ ra và cũng nghĩ là chẳng có gì nữa thì mẹ lại nói thêm một câu trách móc “Mà mấy cái lão sếp trên bố mày cũng đều! Tiền lót tay thì bố mày nhận ở nhà rồi cũng chuyển cho các ông ấy! Cả năm 100 vụ lót tay may ra giữ lại được 20 vụ còn bao nhiêu người ta biếu xén thì cũng đưa lại hết vậy mà tráo trở đẩy người ta như thế, không bán nhà lo chạy chọt thì khéo đi tù ấy chứ, toàn lũ khôn nạn”. Mẹ vừa dứt câu cũng là lúc tôi run rẩy mặt mày tái mét “Vậy là rõ rồi! Là do tôi! Là do những lần tráo phong bì của tôi! Tôi cứ tưởng những phong bì ấy vào két tiền nhà mình! Vào sổ tiết kiệm của mẹ! Hóa ra nó chỉ nằm tại nhà tôi để chuyển đến những người không dám ra mặt nhận tiền! Vậy mà tôi cứ vô tư tráo nhiều hôm tôi ước lượng tráo nhưng phong bì thì tiền đô còn tôi lại tráo vào tiền việt! Tôi hại bố tôi rồi!” có lẽ vì thế mà bố tôi bị người ta nghi ngờ bớt xén và chắc cũng không khó để điều tra ra. Thêm một lần nữa tôi có tội mà không thể khai nhận, thêm một lần nữa tôi gây họa cho chính gia đình mình. Tôi cố vớt vát quay sang hỏi mẹ “Thế còn mẹ! Sao mẹ lại ở nhà bán

hàng thế!” giọng mẹ chợt trùng xuống đôi mắt nhìn ra ngoài cửa xa xăm “Công ty mẹ cắt giảm biên chế và chuyển công tác mẹ xuống làm kế toán công trường! Chịu không nổi khói bụi nên mẹ phải nghỉ ở nhà bán hàng”. Tôi định hỏi thêm nữa thì đã có người gọi mua hàng nên mẹ tôi tắt tả chạy ra để lấy hàng cho khách.

Tôi thử người ra một lúc rồi lặng lẽ như một cái bóng lên phòng nằm vật ra, thế là hết ngay cả cơ đồ bố tôi gây dựng cũng bị hủy đi dưới bàn tay tôi, Lan cũng đã vì tôi mà chết thảm, tôi cứ nghĩ mình quay lại sẽ cố gắng làm lại từ đầu để không còn vật vờ như cái bóng trong bệnh viện nữa. Nhưng giờ đây tôi chợt nhận ra có lẽ mình chẳng có thể làm gì được, con người như mình chỉ có thể chơi, phá, làm hại người thân mà thôi.

Buổi tối khi cả nhà đang ngồi trước chiếc tivi 17” cũ mèm xem thời sự thì bố tôi lên tiếng “Thế bây giờ con định như thế nào! Quay lại học thì không được rồi! Trường đã gạch tên rồi không thể học tiếp được nữa! Hay xem học cái gì rồi sau này còn đi làm” câu hỏi của bố tôi tưởng chừng như dễ trả lời vì tôi đã định sẵn ra đây sẽ làm gì rồi, giờ sao khó trả lời thế. Tôi không thể nói là tôi sẽ xin tiền đi du học, tôi sẽ học về kinh doanh, về ngân hàng, về tài chính hoặc về CNTT cũng được, khi về nước bố sẽ kiếm cho tôi một chỗ làm tốt, rồi tôi sẽ đi tìm em, xin lỗi em và sẽ che chở suốt đời cho em với sức lao động của chính mình. Bây giờ tôi biết trả lời thế nào đây, đành nặn ra một nụ cười buồn “Con cũng chưa tính gì cả! Con muốn nghỉ ngơi đã! Mai con về quê thăm ông nội! Sau đấy lên sẽ tính bố ạ!” Bố tôi nhìn tôi một lúc rồi cũng gật “Uhh thế thì về thăm ông đi! Nhưng để nghỉ ngơi cho khỏe đã mấy ngày nữa hãy đi! Đi vội làm gì” nhưng giờ tôi chẳng muốn ở lại nhà nên đáp ngay “Không sao đâu bố! Mai con đi luôn cũng được! Về quê không khí trong lành cũng hay mà”. Bố tôi cũng không cản nữa mà dặn dò “Thế mai về nhớ bảo ông là đi học thêm 2 năm ở Anh nhé! Không được cho ông biết gì đâu! Cả bà nữa cũng thế” Tôi khẽ vâng rồi đi lên gác thả người lên cái giường ọp ẹp rồi thiếp đi trong tiếng quạt kêu loạch xoạch cả đêm.

Con đường làng cuối thu vắng vẻ lạ thường, giờ đang là lúc nông nhàn nên trai tráng đi ra tỉnh làm cửi vụn hoặc làm thợ xây cả thế nên chỉ lác dác trên đường các mẹ các chị tắt tả trong chiếc nón tơ ra thăm ruộng, coi lúa. Cánh đồng lúa xanh mướt dọc hai bên đường tạo cho người ta một cảm giác bình yên lạ thường. Tôi thò hẳn mặt ra ngoài xe để cho những cơn gió mát rượi mang theo mùi bùn tanh tanh thốc vào mặt, lâu lắm rồi tôi mới được ngắm nhìn cánh đồng quê, mới được đi trên con đường làng quen thuộc.

Tôi không đi luôn qua nhà chú như mọi lần, tôi sợ gặp chú thím, sợ phải đối diện với cái nhìn ái ngại của chú thím. Tôi vòng đường vào cổng chính nhà ông, mọi thứ vẫn không thay đổi, đàn gà vẫn riu rít ngoài sân nhặt thóc, giếng nước vẫn phủ đầy rêu xanh, tiếng radio to hơn nhiều so với ngày xưa vọng ra từ căn nhà gỗ ba gian cho tôi biết là tại ông đã kém đi nhiều.

Bước vào nhà phải nói to lắm ông mới nhận ra tôi, ông ôm chầm lấy thằng cháu đích tôn, gọi bà đang nằm trên chiếc võng dấy để mà nhìn mặt tôi, đã 3 năm rồi chưa gặp tôi, ông hỏi tôi nhiều lắm cứ nắm lấy tay tôi như sợ tôi vượt mất mà hỏi “Đi nước ngoài đẹp không? Học được nhiều không? ...” những câu hỏi dường như là vô tận nhưng những lời nói dối từ cái miệng của tôi nó là vô cùng thế nên tôi hoàn thành xuất sắc những câu hỏi gần như những câu trắc nghiệm của các bác sĩ thường dành cho tôi vào mỗi buổi điều trị.

Ba ngày tôi ở quê tôi chỉ ở nhà ông không đi đâu cả, mặc ông hỏi đi hỏi lại những câu hỏi cũ cả mấy ngày vì tính ông hay quên tôi vẫn vui lòng đáp lời ông bằng những câu trả lời chưa lần nào giống lần nào rồi nhìn ông cười móm mém trong tiếng nhai trầu nhóp nhép của bà. Ngày thứ tư thì tôi xin phép ông bà về để tiếp tục việc học nốt trong nước để chuẩn bị bảo vệ tốt nghiệp thạc sĩ. Ông bà động viên tôi nhiều lắm, ông bảo nếu tôi đỗ thì sẽ ra đình làm lễ báo công với các bậc tổ tiên của dòng họ khiến tôi hơi hoảng “Làm sao mà lừa cả tổ tiên được đây”.

Chiếc xe lại đưa tôi rời khỏi miền quê với những cánh đồng xanh mướt để tìm về với sự náo nhiệt của thành thị. Nhưng tôi không về với náo nhiệt của HN mà tôi tìm về với náo nhiệt của nơi gia đình Lan sống. Mất 20k tiền xe ôm và 2 cú điện thoại chỉ đường tôi đã tìm đến nhà Lan. Ngôi nhà vẫn thế không có gì thay đổi chỉ có những cây cảnh phía trong sân nhà nhiều hơn ngày xưa dường như nó đã thành vườn cây cảnh chứ không còn là một khu đặt cây cảnh bình thường. Với tay bấm vào cái chuông cửa để nghe những tiếng keng keng vọng ra liên hồi. Tiếng mẹ Lan trong nhà nhẹ nhàng vọng ra khiến tôi ngỡ ngàng “Anh ơi! Ra xem hộ em ai với”, trong chốc lát tôi đã thấy bố Lan bước ra vẫn với phong thái điềm đạm chỉ có gương mặt là hơi già và hốc hác đi một chút. Trông thấy tôi bố Lan vội vã mở cổng niềm nở bắt tay tôi “H ah! Bất ngờ quá! Thấy chị bảo em điện thoại hỏi đường vào đây làm anh mất bảo không để anh ra đón bắt cậu đi xe

ôm làm gì”, tôi cười đáp lời “Dạ em cũng muốn tự đi một lần cho biết đường! Lần sau vào đỡ lạc”

Yên vị trong nhà xong tôi ngồi đàm đạo với anh chị. Từ ngày Lan mất anh chị đã không còn muốn li thân nữa anh chị đã nhận ra rằng hạnh phúc là nhường nhịn và sống cho nhau sống cho con cái chứ không phải sống cho bản thân mình nữa. Anh chị cũng hỏi tôi về quá trình điều trị, cuộc sống trong đây, những khó khăn gặp phải và tuyệt nhiên anh chị không đề cập đến tai nạn của tôi và Lan. Có lẽ anh chị không muốn khơi dậy nỗi đau trong lòng anh chị cũng như sự rồ dại trong tâm trí tôi. Còn tôi cũng chỉ ngồi dưới nhà nói chuyện tuyệt nhiên không dám mò lên gác nghỉ ngơi như anh chị bảo, tôi sợ phải đi qua cửa phòng Lan, sợ phải nhìn thấy cái góc phòng nơi Lan kéo violon cho tôi năm nào, sợ phải đối diện với cái tội không thể nói với ai. Thế nên tôi ngồi nói chuyện dùng bữa trưa với anh chị và Vân Anh xong liền xin phép ra thăm mộ Lan. Anh chị thấy tôi nói thế cũng nhìn nhau ra chiều hội ý xem có nên cho tôi đi không nhưng cuối cùng anh cũng là người quyết định khi gọi Vân Anh “Vân Anh xuống đưa cậu ra mộ chị Lan đi con”. Giọng Vân Anh trong trẻo “vâng ạ” từ trên gác vọng xuống và nhanh chóng có mặt để đưa tôi đi.

Vân anh giờ đã học lớp 10 đã có hình dáng của một thiếu nữ tuổi dậy thì, vẻ đẹp của Vân Anh không hề kém Lan nhưng nó mang dáng dấp của một vẻ đẹp hiện đại và năng động chứ không kiêu diễm và trong sáng như Lan. Tôi lái xe theo lời hướng dẫn của Vân Anh ngồi sau xe để tìm đến nghĩa trang thành phố. Chiếc cổng nghĩa trang màu ve trắng đã hiện ra phía cuối đường, để xe vào bãi gửi tôi và Vân Anh đi bộ vào, nó chạy những bước nhảy tình nghịch và ngây thơ ngúng nguẩy mái tóc dài tết 2 bím về phía sau để dẫn đường cho tôi đến mộ Lan, “Chào ôi! Nó vẫn còn ngây thơ! Vẫn còn nhỏ để chưa nhận ra được nỗi mất mát quá lớn này”, tiếng nó vọng ra từ xa “Cậu ơi! Đây rồi” làm ngắt đi dòng suy tư của tôi.

Con đường đến nơi Lan nằm chỉ vài chục mét mà tôi cảm thấy khó đi quá, bước chân mỗi lúc một nặng nề hơn, một cảm giác sợ hãi hoảng hốt đang hiện dần lên trong tôi. Tôi vẫy tay gọi Vân Anh “Cháu cầm tiền sang bên kia đường ngồi hàng net đợi cậu nhé! Không được đi đâu đấy! Tí cậu ra đón” Vân anh vui vẻ cầm tiền và rải những bước dài ra với hàng nét bên kia đường bỏ lại tôi một mình trước nơi Lan nằm.

Ngôi mộ được xây hình chữ nhật bên trong chỉ là một ụ đất với cỏ mọc um tùm, trên đỉnh ụ đất ấy là bát hương chỉ chít những chân hương, vài bông hoa cúc héo quét qeo tự bao giờ vẫn còn nằm trên mộ. Tôi đứng im lặng một lúc lâu trước ngôi mộ rồi bắt đầu dọn dẹp, những tiếng sụt sùi từ miệng tôi bắt đầu xuất hiện theo từng đám cỏ dại được nhổ lên. Tôi đi vòng quanh tôi nhổ cỏ vệ sinh mộ trong đôi bàn tay đã từng ôm Lan không biết bao lần, tôi nhớ không sót đám cỏ nào như ngày tôi bảo vệ Lan trước sự đe dọa của bao nhiêu cái đuôi.

Nén lại nước mắt tôi thấp vài nén nhang và đặt ít hoa quả lên mộ rồi quỳ gục trước ngôi mộ Lan như quỳ trước vết thương mãi mãi không lành, vết thương mãi mãi phải băng bó chặt để không ai nhìn thấy. Tôi nức nở gọi những tiếng đầu tiên “Nhím ơi!” rồi tôi phủ phục người bên mộ Lan mà khóc, những giọt nước mắt của ân hận của oán trách lẫn xuống ngày một nhiều hơn. Tôi gào lên những tiếng vô nghĩa, tôi đập tay vào cái ụ đất trước mặt mà gào “Nhím ơi! Cậu sai rồi! Cậu xin lỗi!”, những tiếng gào khóc của tôi trong không khí tĩnh mịch của nghĩa trang khiến nó thê lương hơn bao giờ hết.

Tôi không phủ phục nữa, tôi áp người vào mộ Nhím mà ôm mà gào khóc, tôi như muốn ôm Nhím của tôi như ngày nào được ôm. Và tôi nhớ ra rằng Nhím đã ôm tôi mà nói “Em sẽ suốt đời không lấy chồng” vậy là Nhím đã giữ lời hứa rồi, giữ lời với “Anh già” rồi, giữ lời với một kẻ đây tội lỗi...

31. Chương 31

Chương 31

Về HN tôi chỉ biết nằm dài trong phòng ngủ vùi ngày này qua ngày khác, tôi chẳng buồn nghĩ xem mình sẽ làm gì để sau này tự nuôi bản thân, tôi coi mình như cái xác chết di động, ngủ chán dậy ăn, ăn xong lại lên phòng ôm mấy quyển truyện kiếm hiệp thuê ở đầu ngõ về đọc, đọc mỏi mắt lại ngủ. Cũng có những lúc buồn chán tay và mẹ tôi nhờ xuống trông hàng để đi lấy hàng, tôi xuống nhà bán từng quả trứng, từng gói mì, bình ga, bột canh... ẹ. Có ngày mẹ tôi cũng mệt vì vừa phải nhận làm quyết toán thuế ột vài công ty

gần nhà vừa phải lấy hàng bán hàng nên tôi trông giúp mẹ cả ngày. Những ngày như thế nhiều nhất tôi bán được 100k tiền hàng, tính ra lãi được khoảng 10-20k. Thật là một con số tôi không tưởng tượng ra vì nó chỉ bằng 5 điểm lô tôi ghi mà thường tôi ghi 20 điểm trở lên chứ có bao giờ ghi 5 điểm, số tiền lời chẳng bằng một lần bo cho bảo vệ vũ trường. Vậy mà mẹ tôi vẫn cầm lấy hộp tiền toàn những đồng 500 và 1000 vuốt cho thật phẳng để vào ví rồi lại tất tả xe đạp ra chợ lấy hàng trong cái lạnh căm căm. Tôi nhớ có lần tôi chẳng may làm vỡ một quả trứng định lấy xềng xúc đi thì mẹ tôi hốt hải chạy ra bảo để đấy, rồi mẹ lấy chiếc muôi múc canh hớt lấy lòng đỏ cho vào bát cười hớn hở “Cái này trưa đập thêm quả nữa vào mà rán ai lại phí thế! May mà ra kịp” còn tôi cảm thấy tê tái và chua xót trong lòng.

Ở mãi nhà quanh đi quẩn lại với hàng hóa và truyện trò tôi cũng oải người và bố tôi thì cũng không muốn tôi cứ mãi thế nên một hôm sau khi ăn cơm bố mẹ tôi bảo tôi ngồi lại nói chuyện. Bố bảo đang có suất đi Nhật của người quen, sang đấy vừa học vừa làm được không cần phải bằng cấp nhưng phải có chứng chỉ tiếng nhật San Kiu. Tôi thấy vậy là cũng có cơ hội ra nước ngoài với lại người ta bảo cái đấy cũng như bằng A tiếng anh nên nghĩ chắc cũng chẳng khó gì mà đạt được nên gật đầu đồng ý ngay. Từ hôm ấy tôi hàng ngày có mặt tại Núi Trúc để học tiếng Nhật.

Những ngày đầu tôi quyết tâm lắm, học hành chăm chỉ ghi bài đầy đủ lúc nào cũng cố gắng đến sớm ngồi đầu dán mắt vào bảng, tôi cứ liên tưởng đến những bộ phim chiếu trên ti vi hay trong các cuốn truyện kiếm hiệp mà tôi đọc nơi có những nhân vật chính khi quyết tâm làm cái gì đó chỉ qua vài cảnh trong phim hoặc vài trang truyện là thay da đổi thịt, là thành công vang dội. Nhưng ở đời chẳng có cái gì là như phim như truyện cả tiếng Nhật quả là khó, nó khó ngay đối với những người bình thường chứ chưa nói gì đến kẻ ăn chơi suốt mấy năm trời không đụng đến sách vở. Thế nên chỉ sau một tháng là tôi chán nản hẳn tôi xuống cuối lớp ngồi từ lúc nào không hay, về nhà chẳng buồn ôn lại bài, từ thì lúc nhớ lúc không. Kết quả là sau 4 tháng tôi nghỉ ở nhà không đi học nữa với cái lí do vớt lại cho bố mẹ tôi là “Con thấy đau đầu lắm! càng học càng đau! Chẳng học vào được”, bố tôi chỉ biết ngao ngán lắc đầu còn mẹ thì chép miệng tiếc những đồng tiền đã đưa tôi đóng học để giờ chẳng thu được cái kết quả nào.

Vậy là tôi lại trở về với bốn bức tường quen thuộc, lại ngón dần cái tủ truyện kiếm hiệp vô nghĩa của cửa hàng truyện đầu ngõ. Những cuốn truyện luôn làm tôi mơ tưởng đến ngày nào tôi sẽ gặp kỳ duyên và sẽ thành người tài giỏi, có cuộc sống sung sướng chứ chẳng phải bon chen phần đấu từng li từng tí một như này. Và đúng như tôi mong đợi kỳ duyên của tôi đã đến.

Một buổi trưa trông hàng ẹ ngủ có ông khách vào uống nước(nhà tôi có 1 cái bàn nhỏ để cho khách uống nước ngọt hoặc bia), bộ dạng ông khách này có vẻ đang làm cái gì đó mờ ám, mặt mày lấm la lấm lét như sợ bị ai theo dõi, tay ôm khư khư cái cặp da màu đen. Tôi cũng chỉ quan sát thế chứ cũng chẳng để phòng gì vì nhà tôi thì có gì đáng giá đâu, với lại so với tôi ông ta cũng chẳng to cao bằng nên để kệ ông ta ngồi đấy. Một lát sau tôi ngồi trong nhà nghe thấy ông ta đang điện thoại cho ai đấy bảo đã ở địa chỉ đấy rồi ra nhận hàng đi khiến tôi chột dạ “Khéo buôn trắng thì toi, phải chú ý quan sát hơn mới được!”. Chẳng bao lâu sau tôi thấy có thêm một người nữa đội mũ lưỡi trai sùm sụp bước vào bàn nước nhà tôi, ông khách kia gọi tôi bật thêm chai nước nữa đưa ra cho người khách mới vào. Cảm thấy có gì đó khả nghi và tò mò nên tôi ko vào nhà ngay mà ra về sắp xếp lại ít hàng khô ở phía ngoài.

Tiếng người đàn ông vào sau thấp giọng hỏi “Có chưa? Đưa em xem qua đi”, người đàn ông đầu tiên trả lời “Đấy rồi! Yên tâm là như thật” rồi rút ra một cái gì đó đưa cho người đội mũ lưỡi trai, tôi cố gắng khom người xuống nhìn qua khữu tay của mình, phải nheo mắt lại một lúc tôi mới thấy cái mà người đội mũ lưỡi trai kia đang soi đi soi lại là một chiếc bằng tốt nghiệp không biết là đại học hay cao đẳng. Sau đó người đội mũ lưỡi trai rút ra một chiếc bằng khác(chắc là bằng thật) để so sánh một lúc rồi gật gù ra về hài lòng. Người đàn ông đầu tiên thấy thế liền giục “Thế nào! Okie rồi thì đưa nốt đây cho anh đi”, đến lúc này thì tôi cũng không cần ở ngoài nữa tôi đi vào kệ hai người giao dịch và thanh toán với nhau. Vào trong nhà tôi biết rằng cơ hội của tôi đến đây rồi, tôi sẽ mua một tấm bằng của người đàn ông này và từ đó mình sẽ có thể xin được việc và đi làm mà không phải trải qua bất kỳ một khóa học khốn khổ nào cả. Khi người đàn ông thứ 2 đi rồi chỉ còn lại người đầu tiên đang đếm lại tiền và gọi tôi ra thanh toán thì tôi liền đi vội ra. Không vòng vo, tôi đặt thẳng vấn đề với ông ta về nhu cầu của mình và yêu cầu ông ta cho tôi biết giá của một tấm bằng ĐH.

Nhìn tôi một hồi như muốn dò xét rồi ông ta cũng đưa ra cái giá là 4 triệu, một cái giá mà tôi nghĩ là quá rẻ ột tấm bằng ĐH. Ông ta yêu cầu tôi cung cấp ảnh, họ tên, tên trường, khóa học, và nếu có được bằng

tốt nghiệp photo của ai đấy để làm mẫu thì càng tốt. Tôi tất nhiên là không có ngay được những thứ ông ta yêu cầu nên xin số đt để liên lạc lại khi tôi có đủ những thứ ông ta yêu cầu. Ông ta đồng ý để lại số cho tôi và ra về không quên dặn tôi là phải hết sức giữ bí mật.

Nhưng khi ông ta về tôi lại nghĩ khác, có lẽ tôi chẳng cần tấm bằng đấy, tôi sẽ kinh doanh bằng khả năng làm bằng của ông ta, tôi biết cái đám ăn chơi như tôi ngày trước thì chả thiếu tiền mà lại không thiếu gì những đứa học nữa chừng bị đuổi hoặc là không học vẫn báo bố mẹ là đang học. Chỉ cần bắt sóng lại chúng nó tôi có thể bán cho chúng nó với những cái này. Tự nhẩm tính tôi nghĩ là bán với giá 10 triệu một tấm bằng vẫn rẻ chán, tôi sẽ lãi 6 triệu một tấm bằng. Gấp đôi lương tháng của một công chức lâu năm chả mấy chốc tôi sẽ giàu to.

Hí hửng với cái phương án kinh doanh vừa lập tôi lập tức bỏ cả buổi chiều bắt sóng lại vài thằng bạn ăn chơi chào hàng. Kế hoạch chào hàng của tôi thành công ngoài sức mong đợi, trong vòng 4 ngày tôi đã có 10 khách hàng gửi hồ sơ và tiền cọc trước cho tôi (đấy là tôi còn lựa chọn và từ chối khéo nhiều khách cảm thấy không tin tưởng được). Tôi chuyển lại toàn bộ cho người đàn ông kia tại chính nhà của ông ta, và tôi thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt ông ấy về số lượng khách hàng tôi đem lại. Ông ta niềm nở nhận hồ sơ và tiền cọc không quên ghi rõ tên tôi và số đt vào cái phong bì chung của tất cả các khách hàng tôi đem đến để đỡ thất lạc. Ông ta hẹn tôi nửa tháng nữa sẽ giao bằng và trước khi giao sẽ điện thoại. Tôi về nhà nằm đọc truyện và bắt đầu nhẩm tính xem sẽ làm gì với số tiền có được. Tôi sẽ mua cái xe máy xịn hơn, sẽ lắp điều hòa cho cả nhà, mua cái tivi đẹp hơn, bảo mẹ tôi đẹp cái cửa hàng đi mà nghỉ ngơi... Và còn vô số dự định tốt đẹp khác nữa.

Tôi đã không phải chờ lâu, chỉ 10 ngày sau tôi đã có điện thoại nhưng không phải của ông ta mà của một người đàn ông với chất giọng lạnh tanh “Anh có phải là H không?” tôi ngập ngừng trả lời “Dạ vâng! Đúng rồi” giọng đàn ông bên kia vẫn lạnh lùng “Chúng tôi bên cơ quan an ninh đang điều tra về đường dây làm bằng giả! Yêu cầu sáng ngày mai 9h anh có mặt tại Để lấy lời khai và làm rõ các bên liên can” tiếng vâng lập cập của tôi chưa kịp dứt thì đầu bên kia đã vọng lại tiếng cúp máy khô khan. Tôi run rẩy, mồ hôi vã như suối, tim tôi đập thình thịch, một cảm giác sợ hãi đến cùng cực dâng lên trong người. Chưa bao giờ tôi cảm thấy sợ như bây giờ, tôi ngồi lì trên phòng chẳng có lòng dạ nào mà ăn uống mặc ẹ gọi khăn cổ dưới nhà. Tôi nghĩ ngay đến những chấn song sắt, đến những ngày lao động khổ sai, đến những đám anh chị trong tù, tôi ra ma rồi. Tôi sợ bản hết cả người không còn biết nghĩ ngợi gì. Rồi sợ quá không biết làm gì nữa tôi xuống nhà cầu cứu bố với cái giọng của kẻ sắp chết, của kẻ sợ chết, sợ đi tù.

Nghe tôi trình bày trong cái giọng hoảng hốt không rõ đầu rõ cuối khiến bố tôi phải hỏi đi hỏi lại mấy lần mới vỡ lẽ ra. Bố tôi lắc đầu với khuôn mặt chán chường và thất vọng, còn mẹ tôi nghe ra chỉ biết nức nở mà trách móc tôi “Sao lại làm thế hả con! Kiếm tiền phi pháp như thế thì làm sao mà không bị bắt! Sao tôi khổ thế này! Giờ lấy đâu tiền mà chạy! Không biết có chạy được nữa không! Sao tôi bất hạnh thế” rồi mẹ khóc to hơn khiến bố tôi phải quát “Có nín đi không! Giờ khóc thì có ích gì nữa! Động tí là khóc”.

Sau đấy bố tôi phải muối mặt chạy vạy khắp nơi để mà lo lót cho tôi thoát khỏi tù tội, tôi không biết bố mẹ tôi đã mất bao tiền để cuối cùng tôi được cho là thành phần không liên can đến vụ án, chỉ triệu tập lấy lời khai và cho về. Nhưng nhìn sợi dây chuyền mẹ đeo trên cổ cũng không còn tôi hiểu là tôi đã tiêu đi những đồng tiền dành dụm cuối cùng của bố mẹ rồi. Thêm một lần nữa tôi lại là kẻ mang tội...

32. Chương 32

Sau vụ việc động trời đấy tôi lại quay về với căn phòng để tiếp tục coi mình như xác chết, nhưng mà lần này thì có thêm cả bố và mẹ tôi cùng mặc định tôi là cái xác chết đi động trong nhà này. Cả ngày mẹ tôi bán hàng, bố tôi đi làm, đến bữa ăn thì mạnh ai người nấy ăn rồi bố tôi lên phòng nằm, mẹ tôi ra vừa xem vừa bán hàng, hết giờ bán thì gắt giọng gọi tôi xuống dọn hàng. Thi thoảng mẹ tôi buông vài câu bóng gió “Con cái nhà người ta! Giờ tốt nghiệp đi làm nuôi bố mẹ! con nhà mình thì...” khiến tôi vừa tủi thân vừa uất ức. Tủi thân vì mẹ tôi vốn chiều chuộng tôi như thế mà giờ chẳng coi tôi ra gì, uất ức vì bị coi như thằng ăn bám trong cái nhà này.

Những lời bóng gió ngày một nhiều làm tôi cuối cùng cũng không chịu nổi được, tôi quát âm lên “Được rồi! Để con đi kiếm tiền về ẹ xem! Không phải bóng gió nữa” và kệ mẹ tôi lặng thinh xem tiếp tivi tôi lấy xe với quyết tâm tìm việc. Nhưng việc gì dành cho cái thằng không bằng cấp, không kỹ năng, không nghề nghiệp như tôi. Tôi xin làm lễ tân cho nhà hàng vì tin vào cái vốn tiếng anh của mình nhưng khi phỏng vấn người ta bảo bằng cấp không có khả năng ngoại ngữ chỉ là tiếng anh “bồi” còn kém cả phục vụ bàn bên này, nếu đồng ý làm phục vụ bàn thì đóng 10mil tiền bảo lãnh để làm. Nghe đến làm phục vụ bàn tôi đã chán rồi chưa nói đến việc đào đầu ra tiền để đóng tiền thế chân thế nên tôi rút luôn.

Vẫn không bỏ cuộc tôi mua báo Mua và Bán rồi dán mắt vào từng mẩu tin tuyển người trên báo. Đọc thấy có một đơn vị tuyển người giao báo tôi phi vội đến ứng tuyển, người tuyển dụng bảo tôi lương tháng là 500k hàng ngày phải dậy từ 4h sáng dù mưa hay bão, rét hay nóng và đi giao gần 500 địa chỉ trong buổi sáng. Tôi chới chới thật sự, ngày thường thì còn cố được, mưa rét làm sao cái thân quen ăn, quen chơi của tôi chịu nổi chưa kể lương có 500k/tháng vì theo người ta lập luận là chỉ làm có mỗi 2 tiếng buổi sáng là xong.

Chúi tiếp mũi vào tờ báo bên cốc trà đá tôi tiếp tục dò tìm ỉnh những đơn vị tuyển dụng mắt tôi sáng lên khi thấy có một đơn vị tuyển người phát tờ rơi lương 50k-100k/ngày quả là mức lương hấp dẫn và công việc nhàn hạ. Sợ mất công việc béo bở này tôi phóng vội đến địa chỉ trên tờ báo. Đến đúng địa chỉ tờ báo tôi thấy đây là một trung tâm môi giới việc làm chứ chẳng phải công ty nào cả, bên trong cái căn phòng 10m2 kê 2 cái bàn đón tiếp người đến đăng ký việc, ngoài thì là 2 cái bảng đen to uyech dán chỉ chit các thông tin tuyển dụng. Tôi bước vào đăng ký nhận công việc phát tờ rơi với một người phụ nữ đang phụ trách bàn hướng dẫn ở đây. Người phụ nữ mô tả cho tôi công việc là hàng ngày phát tờ rơi tại các điểm được chỉ định mỗi ngày một tiếng lương sẽ là 100k/ngày nếu đồng ý thì mai đi làm luôn.

Nghe đến thế tôi chẳng có lí do nào từ chối mà không gật ngay, tôi gật đầu chưa xong người phụ nữ yêu cầu tôi đóng 150k để đảm bảo là không bỏ việc, nếu bỏ việc sẽ bị giữ lại, còn nếu xong việc thì sẽ trả lương kèm 150k tôi đã đóng để đảm bảo. Thấy cũng chẳng việc gì mà đòi nào tôi lại bỏ việc ngon thế này nên tôi dồn hết số tiền trong người ra đóng luôn cho người phụ nữ đấy, ký nhận rồi ra về. Ngày hôm sau tôi hớn hờ quay lại nhận việc thì lại có một cô gái đón tôi chứ không phải người phụ nữ hôm qua. Tôi xưng tên và nói lí do mình đến đây, sau khi nghe rõ cô gái kia “ah” lên một tiếng rồi lấy trong ngăn kéo một tập tờ rơi đưa tôi. Cầm lên ngó qua tôi thấy đấy là tờ rơi quảng cáo về gia sư tại nhà, định lên tiếng hỏi địa điểm cần phát thì cô gái ấy nói chặn lời tôi “Tờ rơi này bạn phát ở đâu cũng được! Miễn là bạn thấy có hiệu quả! Dựa vào khách hàng ở khu bạn phát tờ rơi gọi về đăng ký học cho con chúng tôi sẽ trích lại một phần lợi nhuận cho người phát, thông thường là 30k/1ng đăng ký học cho con” tôi há hốc mồm hỏi lại “Chị có nhầm với ai không ạ! Công việc của em là phát theo đc được cho rồi chấm công lấy tiền theo ngày chứ làm gì như chị nói đâu ạ”, cô gái kia vẫn đều giọng “Ồ trung tâm này chỉ có duy nhất cv phát tờ rơi như thế! Làm gì có cv phát tờ rơi nào khác! Bạn không làm thì thôi để người khác làm”. Tôi có phải ngu đâu mà nhận cv này, làm sao tôi biết được khách hàng chỗ tôi phát tờ rơi gọi đến trung tâm, nếu người ta bảo ko có ai có nghĩa là tôi làm không công chứ còn gì nữa.

Không đắn đo thêm tôi từ chối ngay “Không! Em không làm việc này đâu! Chị cho e xin lại tiền cọc! hôm qua e đóng 150k cho cái chị kia rồi, có giấy biên nhận đấy”. Nhưng cô gái ấy chẳng buồn nhìn đến tờ giấy biên nhận mà trả lời tôi ráo hoảnh “Bạn đã bỏ việc thì chúng tôi phải giữ lại tiền đấy để bù thiệt hại bạn gây ra cho chúng tôi” đến đây thì tôi biết mình đã bị lừa, tôi bị lừa mà cứng họng không nói được câu nào, tôi nhin ăn nhin uống được 150k giờ để người ta lấy không của mình. Người tôi sôi lên, tôi nhìn vội vào mấy thanh gỗ chèn cửa phía ngoài, tôi muốn đập tan cái chỗ này ra, không chần chờ tôi phẩm phẩm đi ra nhặt mấy thanh gỗ. Nhưng vừa cầm vào tôi lại nghĩ đến rồi bố mẹ tôi sẽ phải gánh chịu, phải chạy chọt nếu tôi làm loạn chỗ này, giờ nhà tôi làm gì có vai vế gì nữa đâu mà cậy nhờ. Cơn giận dữ chọt tan biến như 150k dành dụm của tôi rơi vào túi người khác. Tôi nén nòng quay xe không quên ném lại cái nhìn sắc lạnh vào cô gái vẫn đang ngồi chờ những người khác như tôi đến và ra về.

Về nhà tôi chưa xót nhận ra rằng ở đời chẳng có ai cho không ai cái gì, chẳng có việc kiếm tiền nào dễ dàng cả, công việc càng dễ thì đó càng là cái bẫy mà người ta dành cho những kẻ chỉ thích làm ít hưởng nhiều mà thôi. Giờ những thằng không bằng cấp nghề nghiệp như tôi làm sao mà có việc tốt được. Không còn chúi mũi vào tờ báo đầy rẫy những cạm bẫy như thế tôi xác định phải học cái nghề gì đó để đi làm chứ không mò mẫm tìm việc kiểu này nữa. Cầm chiếc điện thoại mà ông chú trong Nam mua cho tôi những ngày tôi trong đấy ra cửa hàng bán, tôi mua một cái đt cũ rẻ tiền số tiền còn thừa tôi nộp vào đăng ký một khóa

học sửa chữa máy tính tại một trung tâm dạy nghề.

Tôi sẽ học vào các buổi sáng còn buổi chiều tối ở nhà, thời gian rảnh rỗi tôi vẫn muốn kiếm việc gì đó để không phải nghe mẹ tôi chì chiết bóng gió. Suy đi tính lại tôi thấy chỉ có chạy xe ôm là mình có thể thoải mái về thời gian, thích thì làm không thích có thể nghỉ, tiền ra vào chắc đủ đồ xăng và các sinh hoạt bình thường khác của tôi. Vốn là cái xe thì tôi có rồi, giờ chỉ thêm cái khẩu trang bịt vào để không ai nhận ra mình là được. Phấn khởi với công việc mới này chiều tối tôi lập tức ra các bến xe để kiếm những khách hàng đầu tiên.

Nhưng (vâng lại thêm một lần nhưng) ngay cả cái ý tưởng mới này của tôi cũng phá sản, tôi đi đến đâu cũng bị những người cũng hành nghề xe ôm xua đuổi, nhẹ thì chửi bới đe nẹt để biết đường mà đi, nếu lì lợm ở lại thì sẽ bị đánh hội đồng hoặc chọc thủng xăm, gây hấn vì dám cướp miếng ăn và địa bàn hoạt động của họ. Không một địa điểm nào mà không có những “thổ địa” kiểu như thế dù chỉ là một cái cột điện chờ khách ven đường cũng thế. Thêm lần nữa tôi lại có một bài học về kiếm tiền, đúng là cái dễ kiếm thì người ta nghĩ ra từ lâu rồi chẳng phải chờ đến cái đầu óc ăn chơi của tôi phát minh ra. Tôi vẫn không bỏ cuộc để tìm ính một chỗ có thể hoạt động xe ôm, vì tôi biết nếu bỏ nốt nữa thì chẳng còn làm được gì cả. Rốt cuộc tôi cũng tìm được ính một chỗ đứng gần ga Hà Nội khá vắng vẻ để bắt khách

Ngày đầu tiên khá êm ả, tôi không bị ai kèn kựa và bắt được hai khách tôi kiếm được 25k, lần đầu tiên tôi làm ra tiền bằng mồ hôi công sức chạy khắp HN cả tuần. Lần đầu tiên tôi kiếm được tiền không phải từ những điểm lô, tôi nhìn mấy tờ 5k nhăn nhúm trong tay như nhìn một kỳ quan không biết chán, tôi vượt thật phẳng có khi vượt còn phẳng hơn cả những đồng tiền mẹ tôi vẫn vượt. Hóa ra cái đồng tiền bằng mồ hôi công sức mình bỏ ra có được nó quý đến thế. Vậy mà tôi không biết đã đốt bao nhiêu mồ hôi của bố mẹ vào rượu, gái, lô đề, bay đêm... Những giọt nước mắt tự bao giờ đã lăn xuống má thấm vào cái khẩu trang tôi đeo khi tôi đang vượt những đồng 5k ấy. Tôi sụt sùi nhiều hơn khi đưa từng đồng 5k ấy vào chiếc ví mỏng tang, những giọt nước mắt của sự ân hận vì đã làm khổ bố mẹ tôi quá nhiều...

33. Chương 33

Chương 33

Gần 1 tuần sau đấy tôi vẫn vừa học vừa chạy xe ôm tại cái điểm tôi đã kiếm được và cho là khá lí tưởng ấy. Cho đến hôm tròn 1 tuần, như thường lệ tôi lại ra cái địa điểm quen thuộc của mình để bắt đầu một buổi như những buổi khác thì tôi thấy đã có ai đấy đã dựng xe chiếm chỗ của mình rồi. Tôi sững sờ nhìn một lúc rồi quyết định phải đánh đuổi kẻ lại ấy ra khỏi chỗ của mình vì đây là chỗ vất vả lắm mình mới kiếm được. Dừng xe ngay bên cạnh chiếc xe đấy với một thái độ hăm hực tôi ngồi chờ chủ xe xuất hiện. Khoảng 5' sau đã có một giọng lạnh tanh thốc vào gáy tôi “Thằng ranh này mày làm gì ở đây! Cướp chỗ tao ah”, tôi quay lại nhìn thấy một người đàn ông tầm 35-36 tuổi dáng người cao ngang tôi tuy nhiên hơi gầy một chút, gương mặt xương xẩu, da ngăm đen đội một chiếc mũ cối trông khá là bặm trợn. Nhưng tôi cũng chẳng sợ sệt gì đành giọng đáp lại “Chỗ này em chạy gần 1 tuần nay rồi! Sao là chỗ anh được”, người đàn ông ấy nhìn tôi kỹ 1 lần từ đầu đến chân rồi lạnh lùng từng tiếng rành mạch “Chỗ này tao chạy cả năm nay rồi, mới nghỉ một tuần mà đã chui ra một thằng như mày là sao”, tôi ngớ người bởi câu trả lời của người đàn ông đấy và tôi tin người đàn ông đấy nói sự thật.

Buồn bã và thất vọng bởi mất đi một chỗ mà kiếm mãi không ra nhưng tôi vẫn nhũn nhặn quay sang người đàn ông ấy nhỏ nhẹ “Dạ em xin lỗi! Em tưởng chỗ này không có ai! Vì e cũng chạy khắp nơi mới được chỗ này để chạy! Em không biết là của anh!” rồi tôi quay xe với dự định đi tìm một chỗ khác để sống, để tồn tại. Nhưng người đàn ông kia đã cất giọng gọi tôi lại “Từ từ! quay lại đây đã”, tưởng ng ta gọi tôi để bắt bồi thường những ngày chiếm chỗ tôi cũng hơi lo lắng quay lại. Người đàn ông nhìn kỹ tôi lần nữa rồi cất giọng thân mật “Thế tên gì! Bao nhiêu tuổi! Nhà ở đâu! Sao lại ra đây chạy”, rồi cũng không dấu diếm gì mà trả lời người đàn ông ấy những câu hỏi một cách chân thật chỉ có lí do đi chạy là tôi bảo tôi đi làm thêm kiếm thêm tiền để học. Ra chiều nghĩ ngợi vài phút cuối cùng người đàn ông đấy cất giọng “Thôi ở

lại đây chạy với anh! Chú mày chạy có nửa buổi cũng không sao! Hai anh em san sẻ cũng được”. Tôi mừng quá không nói được câu gì ngoài câu “Cá..m ơ..n anh” ấp úng.

Từ hôm ấy tôi có chỗ yên ổn thực sự để chạy xe, người đàn ông đẩy tên là Tuấn. Anh Tuấn rất tốt với tôi, khách nào đi xa cũng nhường tôi chạy, nếu trời nắng nồm hoặc mưa gió quá thì a lại tranh khách của tôi chạy hoặc những buổi tối trời muộn a cũng tranh chạy của tôi. Tôi biết là anh không muốn tôi gặp nguy hiểm hay vất vả và rất cảm kích anh. Tôi coi anh như anh trai mình lúc nào không hay, tôi kể về những tháng ngày ăn chơi đua đòi để rồi bị đuổi học, kể về việc ăn trộm tiền để bố tôi phải mất việc, kể việc tôi làm ăn phi pháp rồi cuối cùng bố mẹ tôi cũng lại là người căng đáng. Nghe tôi kể mặt anh lộ rõ vẻ tiếc nuối và trách móc dành cho tôi nhưng a vẫn cất những lời nói an ủi tôi. Nói chuyện nhiều với anh tôi thấy anh nói chuyện rất là tinh tế, hiểu biết, chắc chắn anh phải là người được học hành đầy đủ. Tôi cố gắng gạn hỏi anh về quá khứ, cuối cùng anh cũng kể cho tôi biết trước anh là một cảnh sát, chỉ vì chút lòng tham nhận tiền của người ta để rồi bị đuổi khỏi ngành, vì bố mẹ anh là người có công với tổ quốc nên chỉ bị xử án treo. Giờ cả nhà anh chẳng ai còn buồn để ý đến vợ chồng anh, hai người đang thuê trọ. Vợ anh đang làm giáo viên mầm non, anh thì không có nghề ngỗng gì nên đành chạy xe ôm để dành dụm nuôi đứa con gái 4 tuổi. So với anh tôi còn sướng hơn nhiều, tôi còn có nhà, tôi còn có mẹ nấu cơm cho ăn, tôi chẳng phải nuôi ai cả chỉ lo kiếm tiền để đủ tiêu cho bản thân mình mà thôi. Tự dưng tôi thấy trân trọng những gì mình đang có đến thế.

Ba tháng học nghề của tôi nhanh chóng kết thúc, tôi đã có trong tay cái chứng chỉ nghề sửa chữa máy tính, ngày tôi tốt nghiệp hai anh em nghỉ chạy một buổi để về nhà anh ăn mừng, tôi mua ít thịt chó rồi ghé qua nhà anh. Căn nhà trọ của anh chỉ vắn vện 20m2 nằm sâu tít trong ngõ. Vợ anh đi làm cháu đi học theo mẹ luôn nên chỉ có 2 anh em ở nhà, sau vài ly rượu trắng anh hỏi thêm tôi về chuyện tình cảm, tôi kể về em của tôi với niềm tự hào và tiếc nuối (tôi không dám kể về L) tôi đã đánh mất e thế nào, em đã cố níu kéo tôi ra làm sao. Giờ đây tôi cũng chẳng biết em ở phương nào khi mà khóa em học đã tốt nghiệp trước ngày tôi từ Nam ra. Nghe xong anh cất giọng trầm ấm khuyên bảo tôi nên đi tìm em, đấy là người con gái tuyệt vời, là người không phải tìm đâu cũng được. Nhưng tôi chỉ ậm ừ với anh, tôi biết con người tôi giờ ra sao, tôi tự biết hoàn cảnh của mình thế nào, làm sao tôi dám gặp em chứ chưa nói gì đến việc nói lại tình cảm với em.

Tôi không còn ra chạy xe với anh nữa, tôi mang cái chứng chỉ nghề mình vừa có được để đi xin việc, lang thang khắp cái công ty máy tính để cố tìm một công việc kỹ thuật viên. Nhưng chẳng có công ty nào buồn nhận một kỹ thuật viên máy tính chẳng có tí kinh nghiệm nào mà chỉ có cái chứng chỉ học nghề ba tháng ở một cái trung tâm dạy nghề. Thêm một lần nữa tôi sáng mắt ra về cái gọi là chứng chỉ và bằng cấp, nó chỉ là điều kiện cần mà thôi, điều kiện đủ vẫn là phải có năng lực và kinh nghiệm thực sự. Những cái đấy thì tôi chưa thể có ngay được. Tôi không nản chí cần rằng tiếp tục đi xin việc cuối cùng tôi cũng xin được chân giao hàng ột công ty máy tính với lương khởi điểm là 600k/tháng. Tự an ủi mình tôi sẽ vừa làm vừa cố gắng học hỏi kinh nghiệm chắc sẽ lên được.

Những ngày làm giao hàng quả là vất vả nhưng tôi biết đây là cơ hội để tôi khẳng định mình và bắt đầu trên con đường lập nghiệp nên tôi không nản chí. Tôi làm việc chăm chỉ như một con ong thợ chính hiệu, tôi chưa bao giờ để khách hàng phải chờ lâu, xong việc tôi luôn về công ty nhanh nhất để nhận tiếp những đơn hàng khác đi giao chứ không phải kiếm cớ về muộn như nhiều người khác. Có những hôm trời tối, mưa gió mặc dù đã hết giờ làm nhưng vì kinh doanh vẫn bán được thêm hàng nên tôi tự nguyện ở lại để chờ giao hàng cho khách. Cũng có lần tôi tham chở nhiều hàng, dây đứt hàng đổ đầy đường và tôi bị ngã xe nhưng vẫn nén đau nhặt nhạnh cho đủ không thiếu một gói hàng nào để đến nơi cho kịp giờ.

Giờ nghỉ trưa tôi tranh thủ học cách lắp máy cài đặt máy, lôi những cuốn sách hướng dẫn đi kèm các dòng Main ra cố dịch để hiểu vừa nâng khả năng tiếng anh vừa nâng hiểu biết của mình. Không bao lâu tôi đã thành thạo như một kỹ thuật cứng của công ty nhờ nỗ lực học hỏi không biết mệt mỏi của mình. Tôi được chuyển sang bộ phận kỹ thuật lắp ráp cài đặt máy tính và các thiết bị ngoại vi làm việc không còn phải đi giao hàng nữa, tôi được nâng lương lên 1.5 triệu/tháng. Chưa hài lòng tôi vẫn nỗ lực học hỏi thêm các kiến thức về máy tính, về hệ thống mạng thông qua các tài liệu và những lần đi lắp đặt máy móc. Cuối cùng vào một buổi họp trước khi nghỉ tết dương lịch tôi đã được anh Giám đốc tuyên dương bởi tinh thần cống hiến không mệt mỏi trong gần 1 năm làm việc trong công ty. Anh trao cho tôi chức trưởng phòng kỹ thuật thể chân anh trưởng phòng kỹ thuật cũ vừa chuyển sang bộ phận kinh doanh dự án và tăng lương cho tôi lên 2.5 triệu/tháng. Đứng lên trong những chàng võ tay khen ngợi và những cái gật đầu biểu lộ sự khâm phục

của mọi người trong công ty, tôi cảm thấy mình dường như đã được sinh ra một lần nữa. Tôi đã có thể làm một người có ích cho cái xã hội này rồi và tôi chạy như bay đến với anh Tuấn, người tôi coi như anh trai của mình.

Anh mừng lắm! bắt chặt tay tôi như chính anh là người vừa được tuyên dương và khen thưởng, tôi bảo anh bây giờ anh em mình lên Tầng Bạ Hồ uống 1 trận ăn mừng nhưng anh không hào hứng như mọi hôm, anh nhìn vào đôi mắt tôi và hỏi “Em đã thấy tự tin hơn chưa?” tôi trả lời anh vẫn với tâm trạng phấn khích “Rồi anh ạ! Chưa bao giờ em thấy tự tin như này”, anh nhìn tôi thêm một lần nữa rồi chậm rãi “Đi tìm cô bé ấy đi! Hãy đi tìm cô bé ấy! Hãy xin lỗi cô bé ấy! Và nếu có thể thì đừng để vượt mắt cô bé ấy lần nữa em ạ!” tôi sững sờ nhìn anh ấp úng “Nh..ưng e..m, e..m..” tôi chưa kịp nói hết câu a đã ngắt lời “Đừng nhưng gì cả! Nếu e đã có niềm tin vào bản thân, hãy tìm cô bé ấy đi! Anh tin là em làm được” nói rồi anh bảo bây giờ a phải đi chở khách đã hẹn trước, khuyên tôi về suy nghĩ kĩ đi đừng để lỡ thêm một ngày nào.

Tôi về nhà nằm dài trên chiếc giường quen thuộc vắt tay lên trán suy nghĩ. Tôi đã lấy lại được tự tin cho bản thân mình, tôi cũng đã vượt qua được mặc cảm của kẻ vô dụng và bất tài. Tuy tôi vẫn chưa phải là một người thành đạt nhưng tôi có niềm tin là tôi sẽ thành công. Em đã xa cách tôi gần 4 năm rồi chắc giờ em đang công tác ở quê hương như cái nguyện vọng của em vẫn mơ ước ngày xưa, tôi nợ em nhiều quá rồi, dù sao tôi cũng phải nói một câu xin lỗi. Và tôi quyết định xin nghỉ 2 ngày để đi tìm em.....

34. Chương 34

Chương 34

Tôi bắt xe khách tại bến xe Gia Lâm để về quê em, để tìm em, tìm lại người con gái tôi đã đánh mất. Thời gian gần 3 tiếng trên xe trôi nhanh hơn tôi tưởng bởi tôi đắm mình vào những kỷ niệm cũ, những hình ảnh của em ngày xưa. Chiếc xe đã đến bến phà Bãi Cháy, chỉ cần qua con phà này tôi sẽ đến nhà em. Chiếc phà từ từ rời khỏi bến ra biển, tôi chọn ình chỗ đứng cao trên boong phà để ngắm biển, để những cơn gió lồng lộng mang vị mặn của biển thốc vào người.

Chiếc phà đã vào bến đoàn người rên phà cũng hối hả lên bến, tôi cũng nhanh chân bước xuống phà để bắt đầu công cuộc tìm nhà em. Tôi chẳng có địa chỉ nhà em, chỉ biết nhà em có một cửa hàng ăn ở Hòn Gai và trong tay tôi bây giờ chỉ còn duy nhất số dt nhà em. Tôi muốn làm em bất ngờ với lại qua điện thoại tôi chẳng biết nói gì nên tôi quay 1080 để hỏi dc nhà thông qua số điện thoại. Cô tổng đài viên sau một hồi tra cứu đưa tôi một cái địa chỉ nhà bao gồm tổ và tên phường rồi hết chẳng có số nhà chẳng có tên đường. Cầm cái địa chỉ nhà chỉ vồn vện vài chữ chung chung tôi lần mò hỏi đường. Rót cuộc cũng có một anh xe ôm chở tôi đến địa chỉ trên còn lại thì anh ta bảo tôi tự mày mò vì một tổ có mấy chục hộ gia đình chứ không phải mỗi tổ là một nhà.

Hơi nản với lại trời cũng về chiều muộn nên tôi thuê một phòng trọ để tắm rửa rồi tối sẽ đi bộ hỏi dân. Cơm nước xong xuôi tôi tản bộ ngắm phố phường và dò hỏi nhà em, đất mỗ nên nhà ai cũng bụi đen phủ kín tường, con gái vùng than mà ai cũng trắng trẻo chẳng giống như tôi tưởng tượng tẹo nào. Ánh đèn xanh đỏ đã bật dần lên dọc con phố nhỏ, tôi vừa đi vừa lờ mờ hỏi địa chỉ nhà em, tôi nói tên em nhưng chẳng ai biết, người ta bảo phải biết tên bố mẹ thì may ra mới chỉ được, còn ở đây thì nhà làm hàng ăn nhiều lắm sao mà chỉ được. Thất vọng tôi cứ đi dọc khu phố nhìn quanh hy vọng sẽ thấy bóng dáng nhỏ nhắn của e ở đâu đấy nhưng chẳng có bóng hình nào như tôi mong đợi cả. Chán nản định gọi điện thẳng vào nhà e để xin địa chỉ tôi chợt nhớ ra mình có thể hỏi tên bố em thông qua tổng đài 1080. Mừng quýnh tôi vội vã bấm máy để xin tên chủ số thuê bao, cô gái trực tổng đài lần này không làm tôi thất vọng, tôi đã có được tên đầy đủ của bố em. Và tôi đã tìm được nhà em, một ngôi nhà khoảng 200m2 toàn bộ tầng 1 và tầng 2 để làm hàng ăn. Tầng 3 và tầng 4 phía trên chắc để ở.

Nhìn vào trong nhà em tôi thấy mọi người đang tất bật căng bạt, tiếng người hò hét giục nhau khiêng bàn ghế, kéo phông, lau dọn... Ngồi vào quán nước đối diện tôi hỏi thăm chủ quán về gia đình em. Bà chủ quán đáng người béo tròn da trắng khá là vui tính trả lời các câu hỏi của tôi. Đúng là em đã về quê làm việc và

hiện vẫn ở với bố mẹ ngoài ra bà còn cho biết là phong bật căng để chuẩn bị tiệc của gia đình nhà em ngày mai chứ không phải cho khách hàng. Trong đầu tôi chợt nảy ra ý tưởng ngày mai sẽ trà trộn vào bữa tiệc để bất ngờ tiếp cận em dành cho em điều ngạc nhiên thú vị. Khá hài lòng với ý tưởng đấy tôi đi dạo thêm vài vòng rồi trở về nhà trọ nghỉ ngơi để chuẩn bị cho kế hoạch ngày mai.

Sáng sớm tôi thức giấc tắm rửa thật sạch, chọn chiếc quần âu và áo sơ mi trắng đã chuẩn bị từ trước, đánh lại đôi giày tây cho thật bóng rồi tôi xuống nhà ăn sáng. Khi bữa tiệc nhà em bắt đầu tôi dễ dàng dùng cái miệng dẻo quẹo của mình để bịa ra một lý do vào tham dự tiệc. Chọn một chỗ để ngồi tôi quan sát xung quanh. Mọi người vẫn đang tấp nập ra vào cười nói, trên cái bậc sân khấu nhỏ dựng tạm anh nhạc công đang dạo vài bản nhạc để tạo không khí sôi động. Tôi ngồi vào bàn với một đám người trung niên hình như bên họ ngoại nhà em.

Bữa tiệc bắt đầu bằng những tiếng chạm ly leng keng và giọng người chúc tụng nhau liên tục. Tôi chẳng buồn ăn uống tôi chú ý quan sát tìm em, tìm hình dáng quen thuộc ấy. Và tôi đã nhìn thấy em từ xa, em đang tất tả chạy qua chạy lại các bàn, vẫn dáng người nhỏ nhắn ấy, vẫn đôi kính ôm lấy gương mặt đẹp dịu dàng nét na, vẫn ánh mắt cương nghị nhưng hôm nay nó có cả niềm vui trong đấy. Tôi cứ ngáy ra nhìn em, hy vọng e sẽ quay mắt sang mà nhìn thấy tôi nhưng hình như em chẳng buồn để ý đến ai cả khi e đang bận như thế. Tôi muốn đến gần em quá, muốn tặng cho e sự bất ngờ quá nhưng không nghĩ ra cách nào ấn tượng cả. Đột nhiên tôi nhìn lên sân khấu nơi có anh chàng nhạc công vẫn đang chơi những bản nhạc sôi động, nơi có 2 chiếc mic đang để không trên bộ âm ly.

Và tôi quyết định tạo ấn tượng cho em bằng cái gì đó thật bất ngờ, tôi phăm phăm bước lên sân khấu rí tai vào anh nhạc công vài câu rồi cầm lấy chiếc mic. Hít thật sâu vào lồng ngực tôi cầm chiếc mic bắt đầu nói những lời chào đầu tiên để mọi người chú ý. Tôi không để ý đến có bao nhiêu người nhìn lên sân khấu nhưng tôi thấy ánh mắt e đã chuyển lên sân khấu nhìn tôi, ánh mắt em cứ trân trân nhìn tôi đầy ngỡ ngàng, em không di chuyển nữa, em đứng yên lại và chú tâm nhìn tôi, đôi môi nhỏ xinh của em dường như muốn mấp máy để bật ra câu gì đó nhưng lại thôi. Tôi tự giới thiệu trong cái giọng run run với mọi người rằng tôi là một người bạn của gia đình, là người bạn thân của em, hôm nay từ xa về dự bữa tiệc muốn có một bài hát góp vui để tạo sự sôi động cho bữa tiệc. Tiếng vỗ tay động viên vang lên nhưng tôi không nghe thấy gì, tôi không nhìn thấy ai ngoài em. Ánh mắt e không còn ngỡ ngàng nữa nó chuyển sang những cái nhìn trìu mến, khích lệ và có gì đó hạnh phúc trong đôi mắt ấy. Em nở nụ cười như đóa hoa hàm tiếu ngày nào gật đầu nhìn tôi như thêm một lần khích lệ.

Tôi bắt đầu hát, những tháng ngày ăn chơi dọc các quán karaoke cũng giúp tôi thuộc được một vài bài hát, giúp tôi hát đúng được nhạc dù cái giọng tôi thì khàn đặc, nhưng tôi mặc kệ, tôi cứ nhìn em mà hát, đôi mắt tôi từ khi bắt đầu hát đến khi kết thúc chỉ nhìn vào bóng dáng em đang đứng im bất động nhìn tôi, đôi mắt e hình như cũng chưa rời khỏi đôi mắt tôi dù chỉ là 1s khiến tim tôi rộn ràng. Và khi bài hát kết thúc tôi đã nhìn sâu vào đôi mắt ấy và tôi nói với em...

(Tôi đã tự thu lại bài hát ngay khi về Hn để lưu nó như 1 kỷ niệm của tôi và em, lần đầu tiên tôi đưa nó ra ột người khác ngoài em và tôi nghe. Các bạn hãy coi nó như một phần của câu chuyện tôi kể, đừng coi nó là một tác phẩm âm nhạc, cũng như các bạn đã không coi câu chuyện của tôi là một tác phẩm văn học.

35. Hồi Kết

Hồi Kết

Bài hát kết thúc cũng là lúc tôi đi xuống trong những tràng vỗ tay, tôi đi về phía em, em cũng nhắc từng bước chân về phía tôi. Em hỏi tôi trong đôi mắt rơm rớm lệ “Sao anh biết mà về?”, tôi cố cười thật tươi dù con tim đau nhói “Anh biết qua người bạn thôi! Anh về để chúc mừng em”, em gật đầu nhìn tôi cười hạnh phúc, đôi môi em định nói gì thì đã có tiếng giục “Vào trang điểm đi con để chuẩn bị nhà trai đến đón dâu”, em “vâng ạ” rồi vội vã quay sang tôi “Anh ở đây nhé! Em sẽ giới thiệu anh với anh ấy” rồi e quay người gọi “Hong ơi! Đầu rồi!”, có tiếng dạ quen thuộc như ngày nào tôi vẫn nghe khi Hồng bên tôi phục tùng tôi. Rồi

Hồng cũng đi ra đưa ánh mắt từ ngõ ngang chuyển sang cay độc nhìn tôi rồi hỏi em “Sao thế chị?”, em dặn vội Hồng “Em tiếp chuyện anh H nhé! Chị vào trang điểm đã”, tiếng Hồng “vâng” một cách khô khốc rồi lại gần tôi khi e vội vã chào tôi để đi.

Hồng đi trước buông lại giọng lạnh lẽo “Anh theo em”, tôi bước theo Hồng nhìn hồng xúng xính trong bộ váy áo, mái tóc được làm uốn xoắn nhìn rất quý phái. Đến bàn nước Hồng kéo ghế mời tôi ngồi rồi từ tốn rót nước cho tôi. Cầm chén nước mà tôi không biết phải nói lời xin lỗi hay cảm ơn tôi chỉ ấp úng trong họng “A.nh .. A..nh”, nhưng Hồng cũng không chờ tôi nói ra mà lạnh tanh ngắt lời “Anh cũng biết đường mò về đây cơ ah! Tôi tưởng anh sẽ mãi mãi biến mất rồi chứ! Cũng may anh đến muộn! Quá muộn để chị tôi có thể động lòng với anh”, tôi không dám đáp lời cúi gằm mặt xuống bàn để không phải nhìn vào đôi mắt của Hồng. Như chưa hả hê Hồng lại tiếp “May là chị ấy không lấy được anh! Không thì không biết chị ấy sẽ phải khổ khổ như nào! Tôi mong anh từ sau đừng gặp lại chị ấy! Để chị ấy yên ổn với gia đình sắp có của chị ấy”, giờ tôi mới mở miệng đáp lời “Anh biết! anh cũng không có ý định gặp lại! A chỉ muốn chúc mừng và xin lỗi chị ấy” ngập ngừng một chút tôi tiếp “Và anh cũng muốn xin lỗi em nữa”. Nhưng những lời nói thật lòng này của tôi hình như chẳng có tác dụng gì, Hồng cười nhạt rồi đắp lại tôi “Xin lỗi ah! Liệu a phải đi tìm từng người xin lỗi không! Tôi không cần lời xin lỗi từ cái miệng anh đâu!” tôi định phân bua bỗng có tiếng trẻ con đâu đấy vọng ra “mẹ ơi! Mẹ ơi!”. Hồng đứng dậy mặc tôi ngồi ghế tiến tới đón một bé trai kháu khỉnh tầm hai tuổi đang chạy đến, tiếng Hồng từ sau lưng tôi vọng lại “Ah Tũn của mẹ đây ah! Bố đâu mà để Tũn chạy này. Để mẹ lấy kẹo cho Tũn nào ra...” Tôi chỉ nghe đến đấy vì bước chân tôi đã ở ra ngoài đường rồi. Tôi cúi mặt xuống đường đếm từng bước về nhà trọ, mắt tôi dán xuống đường nơi có cái bóng đen của người tôi đang bước từng bước theo tôi, bóng đen của quá khứ, bóng đen của tội lỗi, nó vẫn mãi theo tôi như một phần không thể tách rời....

Tội lỗi đã kết thúc rồi các bạn. Sau hôm ấy tôi lại về với công việc, tôi vẫn không ngừng học hỏi, tôi đã chuyển sang những công ty lớn hơn. Về công việc tôi cũng đã có một vị trí nhất định với mức lương là 300\$/tháng(một mức lương có thể nói là trung bình so với mặt bằng chung) nhưng tôi nghĩ đấy cũng là một thành quả của những nỗ lực không biết mệt mỏi của mình. Tôi vẫn đang cố gắng mở ình một công ty bằng cái vốn liếng ít ỏi của mình. Tôi hy vọng sẽ thành công để có thể viết thêm một câu chuyện khác về lập nghiệp.

Tôi cũng sắm sửa nhiều thứ trong nhà, tôi xây thêm phòng để đón Vân Anh lên học đại học, hiện VA đang là sinh viên năm thứ 2 một trường khá có tiếng tăm. Tôi chăm sóc, chiều chuộng, và dạy bảo VA hết mình, với tôi VA không phải là cái lò gạch cũ của Chí Phèo, và tôi cũng không phải là anh chàng giáo viên trong “Mắt Biếc” của Nguyễn Nhật Ánh để phải chạy trốn một bản sao của Nhím. Tôi coi VA là điều bé nhỏ duy nhất tôi có thể làm cho Nhím, là niềm tin và hy vọng của gia đình anh chị tôi và chưa bao giờ ngừng quan tâm chăm sóc VA cả.

Thời gian vừa rồi em có liên lạc với tôi nói về cuộc sống gia đình không tốt lắm, và em muốn li dị. Tôi đã bỏ 2 ngày để tìm gặp em, để cho em thấy rằng cuộc sống không phải lúc nào cũng hoàn hảo, đôi khi ta phải chấp nhận một thực tế là nó không như sách vở không như phim. Cái quan trọng nhất là, chỉ có cái đánh mất rồi mới thấy quý nên em hãy đừng đánh mất gia đình, đừng để con gái em sau này sống không có ty của bố mẹ, và như em nói em vẫn yêu chồng thì không có gì em bỏ lại tất cả. Sau đấy gd em lại hạnh phúc như bao gia đình khác.

Về hạnh phúc cá nhân thì tôi nói qua bằng một bài thơ con ếch tôi làm tặng mẹ(nhưng chắc ko dám đưa) sáng qua:

Mẹ giục!

Vợ đi con!

Con đáp

Chưa vội gì!

30 rồi!

Sao chưa vội?

Tóc bạc rồi

Mới tính sao?

Lắc cái đầu!

Con ngán ngẩm

Vợ con gì!

Lấy ai đây

Thở rõ dài

Mẹ kêu than

Đời tôi khổ

Con nó hành

Bỏ lên gác

Để mẹ gào

“Có ai chịu

Lấy con tôi”

Hy vọng những thông tin này đã giúp các bạn hình dung về tôi.

36. Mảnh Vỡ Tìm Về

Mảnh vỡ tìm về

Đang cố rúc sâu vào chăn hơn để cố ngủ thêm ột ngày chủ nhật thì cả cái gối phang ngay vào đầu kèm cái giọng của một bà cụ non:

- Dậy! cậu dậy ngay đi! Suốt ngày ngủ thế này bao giờ lấy được vợ

Mắt nhắm mắt mở tôi hầm hè với VA:

- Sao! để cậu ngủ đi hôm qua xem bóng muộn

Nhưng nào có xong với bà chúa con vốn sẵn được tôi nuông chiều này, VA giật ngay cái chăn tôi ra rồi kéo mạnh chiếc gối làm đầu tôi đập vào thành giường đau điếng

- Dậy! dậy cháu nhờ cái này gấp lắm rồi

Cơn đau làm cơn ngái ngủ đi qua nhường chỗ cho bực tức kéo đến, tôi gắt nhẹ

- Việc gì! Đang ngủ cứ quấy là sao

VA nhe hàng răng trắng bóc cười hì hì ngúng nguẩy vài lọn tóc xoăn nhuộm theo kiểu hàn quốc nào đó:

- Việc gấp và khó mới nhờ đến cậu chứ! Cậu giúp cháu nhé!

Tôi lắc đầu ngán ngẩm rồi ngáp một cái thật dài:

- Rồi! thế tóm lại nó là việc gì

Chẳng phải hỏi đến câu thứ 2, VA đưa cho tôi 1 rổ gồm 3,4 chiếc băng cát-set cũ mềm có cái móc trắng, có cái rối tung mù lên, khê giọng:

- Cậu làm sao lấy mấy bài ngày xưa cháu tự hát thâu vào băng ra với, cháu chẳng biết làm cách nào cả, mang ra ngoài hàng người ta bảo băng này chẳng ai dùng nữa, với chỗ nào làm được thì họ bảo băng móc với hỏng rồi không cứu vớt được.

Tôi chau mày nhìn vào cái trán bướng:

- Hàng còn chịu thì cậu làm sao được, cái này chẳng là mớ đồng nát thì là gì, tha ở đâu ra vậy?

Mặt phụng phịu cô cháu tôi chu mỏ:

- Cháu mang từ nhà lên đấy, tí nữa thì bị mẹ cháu vút đi, cậu làm cách nào giúp cháu đi cháu cần mấy bài hát ấy lắm.

Thở ra một hơi dài rồi chép cái miệng:

- Thôi được rồi! nhưng mà không chắc chắn đâu đấy

Chỉ chờ có thể VA nhảy tung tung reo lên:

- Thế chứ, cậu chắc chắn sẽ làm được mà, thế cậu làm trong ngày nay cho cháu nhé, giờ cháu phải đi sinh nhật đây, cậu nhớ làm nhanh nhé

Rồi chẳng thèm nhìn mặt tôi thêm lần nữa VA tung tăng chạy khỏi phòng bỏ lại tôi với đồng băng gần như đã hỏng hết.

Đánh răng rửa mặt xong tôi quay vào nhìn lại đám băng catset, nhìn tôi đoán ít chúng cũng phải có tuổi đời xấp xỉ 10 năm, bụi và mốc bám kín những con vít. Phóng ra chợ trời mua tạm chiếc walkman cổ lỗ sĩ tôi hì hụi tháo từng chiếc ra để nối, lau cùn, rồi lắp ráp. Mọi thứ tạm ổn tôi bắt đầu đưa từng chiếc vào thử, đoạn được đoạn không có khi chạy một lúc lại rồi tung lên khiến tôi phải ngồi chất lọc từng đoạn bị hỏng để cắt đi. Cứ thế cho đến chiếc băng cuối cùng nhét vào bật nghe, tôi chợt nhận ra một giọng nói vô cùng quen thuộc, một giọng nói tưởng chừng như nằm lại trong quá khứ tội lỗi của mình. Tôi run run áp chặt tai vào headphone cố gắng nghe kỹ. Phải! đúng là nhím rồi, nhím cũng tự thâu những bài hát vào băng, bài có nhạc, bài không có, tôi nghe thấy cả tiếng cười thánh thót, tiếng hát trong trẻo. Và tôi đã cực kỳ cẩn thận để cứu chiếc băng của nhím, tôi bỏ cả cơm trưa không buồn ăn, tất đt để được yên tĩnh làm việc. Kết quả tôi cũng cứu được gần nửa cuộn băng.

Tôi định giữ nó cho riêng mình, như một kỷ vật của Nhím nhưng tôi chợt nhớ có bao người đang yêu thương nhím, đang mong chờ một cái gì đó thật hơn từ nhím. Và tôi quyết định share nó cho các bạn những người bạn đã giúp nhím hồi sinh, giúp nhím không còn tan vào hư vô!

[.youtube /watch?feature=player_embedded&v=aOX5VC0nlAM](https://www.youtube/watch?feature=player_embedded&v=aOX5VC0nlAM)

[.youtube /watch?feature=player_embedded&v=CjOBewDFKwc](https://www.youtube/watch?feature=player_embedded&v=CjOBewDFKwc)

Phần này mình tôn trọng tác giả, nếu bất cứ ai có yêu thích câu chuyện này xin hãy để 1 phút có thể nghe những bài hát cũng như để nhớ về 1 người nào đó đã không còn trên thế gian này

37. Gửi Nhím - Tội Lỗi

Nhím đã hồi sinh Nhím biết không?

Chẳng phải bởi “anh già” đầy tội lỗi

Nhím hồi sinh bởi những người xa lạ

Những bro không biết mặt biết tên!

Nhím có nghe những lời oán trách

Dành cho kẻ tội lỗi này không

Nhím có biết bao người thương Nhím

Bởi kiếp người hủy dưới tay anh!

Anh đã biết làm sao để Nhím sống
Để nổi đầu vơi lại trong anh
Anh sẽ để thêm nhiều người biết Nhím
Dù biết rằng sẽ thêm kẻ hận anh

38. Tản Mạn - Tội Lỗi

Nắng thiêu đốt căn phòng vốn vẹn có 15m2 khiến mọi thứ muốn bốc hơi, ngay cả cảm xúc sáng tác của bản thân dường như cũng bị cái nóng cuốn đi. Ngừng lạch cạch bên con laptop đã cũ mềm tôi bực tức gấp máy giặt chiếc áo phông vứt như cái giẻ trên giường mặc tạm vào người xuống nhà trông hàng giúp mẹ nhằm xua đi cái nóng. Không khí của tầng 1 có vẻ dịu hơn khiến cái đầu tôi bớt bốc hỏa, thả mình lên chiếc ghế salon bật quạt số to nhất rồi với chiếc điều khiển bấm nút để màn hình tivi hiện dần. Chuyển kênh MTV tôi lăm lăm đôi mắt theo giai điệu bài hát Breathless của Shayne Ward, miệng cười mím vì chợt nhớ đến một anh chàng quen trên blog từng hỏi “Anh có nghe nhạc nào khác ngoài BSB như anh nói trong chuyện không? Anh nghe Shayne Ward đi giọng cũng khá giống BSB đấy” Ôi! Những người bạn xa lạ!

Chợt có tiếng ai đó gọi mua hàng, tôi vặn nhỏ volume nhóm người một chút neho mắt nhìn ra ngoài cửa. Chà! Cô bé sinh viên năm 3 trọ gần nhà vẫn hay mua hàng nhà tôi và thì thoảng anh em nói chuyện khá hợp! Nhoèn miệng cười tôi cất giọng:

- Mua gì thế bé?

Gườm gườm đôi mắt trong veo nhìn tôi rồi hơi gằn giọng:

- Bảo anh bao nhiêu lần không gọi em là cô bé cơ mà! Đừng cậy mình già mà gọi người khác bé nhé! Cho em cái kem

Mở tủ kem để hơi lạnh buốt xộc lên mặt mang lại cảm giác thư thái tôi thò tay với cho cô bé chiếc ốc quế. Chiếc kem còn bọc giấy màu xanh đỏ vừa đến tay cô bé đã liến thoắng:

- Ah MTV! Cho e ngồi ăn ở đây rồi xem ké 1 lúc anh nhé!

Cái gạt đầu của tôi còn chưa xuống hết thì đôi bàn chân nhỏ nhắn đã rũ vội đôi guốc đế cói rồi thoăn thoắt bước vào trong nhà ngồi bên chiếc tivi. Tôi cũng đóng chiếc tủ kem lại và ngồi ở chiếc ghế đối diện. Cô bé vẫn dán mắt vào màn hình tivi cái miệng nhỏ nhắn thì thoảng nhại theo một vài câu trong bài hát, mái tóc dài buộc đơn giản thả dọc đến ngang lưng và đặc biệt là nó không hề ép, một điều khá lạ giữa cái thời mà trẻ con nết mắt cũng đòi ép và nhuộm tóc. Bờ môi phớt hồng khá mỏng giải thích tại sao cô bé rất thích buồn đủ thứ chuyện và tò mò. Vài mụn ruồi nhỏ đậu quanh miệng lí giải việc cô bé là khách quen của tủ kem nhà tôi.

Bài hát hết, cô bé lắc nhẹ mái tóc khá nhiều dầu quay sang hỏi tôi:

- Anh này! Anh cho em hỏi tí nhé?

Gật khẽ cái đầu tôi đáp:

- Rồi! Em cứ hỏi? Trả lời được thì a phúc đáp ngay

Cô bé thè lưỡi liếm chiếc ốc quế rồi cất giọng:

- Anh là con trai chắc cũng từng cưa cẩm? Thế có nguyên tắc gì để cưa gái không anh?

Tôi cười khẽ

- Có chứ! Thứ nhất là đừng nên tỏ ra mình quá thích người ta tránh người ta kiêu, thứ hai là hãy làm họ mất cảnh giác, thứ ba là xuất hiện trước mặt nhau ít thôi nhưng khi xuất hiện phải tạo ấn tượng đủ để gieo vào lòng người ta một nỗi nhớ nhung nào đấy.

Hơi ngạc nhiên cô bé nhìn tôi:

- Khiếp anh rành thế nhỉ? Chắc anh mà tán cô nào chả thoát đâu! Thế làm thế nào để cửa một chàng trai hả anh?

Hơi trầm ngâm tôi nhẹ giọng:

- Dễ lắm! Con trai rất thích chinh phục, hãy kiêu một tí huyền bí một tí nói ít cười duyên nhiều đảm bảo khối người muốn có được em cho dù em không phải hoa hậu.

- Nhưng nhờ mình kiêu người ta bỏ đi ngay không thêm tán tỉnh nữa thì sao hả anh?

Đánh ánh mắt ra ngoài cửa tôi trả lời:

- Vậy thì chẳng có gì phải tiếc những thằng như thế! Mục đích của chúng nó đơn giản là được thì tốt không được cũng chẳng sao, có yêu thì cũng không bền được.

Gật đầu lia lịa cô bé nhìn tôi tỏ vẻ khâm phục:

- Àh ra là thế! Đúng là gừng càng già càng cay có khác! Thế tại sao người ta lại yêu nhau anh nhỉ!

Chỉnh chiếc quạt cho nó chuyển sang chế độ tự động quay tôi giải thích:

- Cái này khó nói cụ thể lắm nhưng anh cứ ví dụ thế này. Em thấy đấy người ta biết tại vì ánh nắng làm ta chói mắt nên người ta phát minh ra kính râm, người ta biết mưa ướt át khó chịu nên đã làm ra áo mưa. Nếu ta biết tại sao ta lại yêu nhau thì ta sẽ biết làm sao để không thể yêu nhau và điều đấy là không thể nên câu hỏi của em anh chắc còn lâu lắm mới có ai đấy có thể trả lời được cô bé ạ.

Như đã thỏa mãn với câu trả lời của tôi cũng là lúc chiếc kem trên tay chẳng còn, cô bé đứng dậy nở nụ cười tinh nghịch:

- Anh đúng là nhà tình yêu học! Triết lí gớm quá! Của em hết bao tiền ạ!

Tôi cũng nở nụ cười đáp lại cô bé:

- Thi thoảng hâm hâm tí cho vui! Của em 8k thôi!

Chìa tờ 10k bằng bàn tay thon thả trắng hồng cô bé cố hỏi câu cuối:

- Nhưng sao anh lại có thể trả lời khá tốt về những câu hỏi liên quan đến tình yêu thế? Mà em nghe cũng thấy có lí

Nhận tờ 10k từ cô bé tôi nói ngay không cần nghĩ ngợi:

- Ah cái này đơn giản lắm! Ví dụ như e sống trên trái đất thì e không thấy được hình dạng thật của trái đất, nhưng nếu e ở mặt trăng nhìn về e sẽ thấy rõ trái đất hình cầu, có biển, có lục địa với nhiều mảng màu khác nhau.

Cô bé hơi ngập ngừng:

- Nghĩa là anh...

Vuốt lại tờ 2k gõ nhẹ lên đầu cô bé tôi cười mỉm:

- Nghĩa là anh sống ngoài tình yêu cô bé ạ!

39. Tình Yêu Và Điện Thoại

-Điện thoại(ĐT): Khi ta chưa có điện thoại ta ngày đêm ao ước có một chiếc chỉ cần nghe gọi nhắn tin là được

- Tình yêu(TY): Khi chưa yêu ai, chưa biết đến tình yêu ta ước ta chỉ cần có một người ta yêu và người ấy yêu ta, thế là đủ

- ĐT: khi ta có được chiếc điện thoại với đủ các tính năng nghe, gọi, nhắn tin ta háo hức khám phá, ta gọi ọi người thông báo, ta nhắn tin tíu tít với bạn bè, ta nháy máy người quen để trêu chọc, ta bấm gọi 190 chỉ để nghe tiếng của cô tổng đài. Ta nâng niu giữ gìn và quyết không để mất và không cần gì hơn.

- TY: Có được người mình yêu và người ấy yêu mình, ta sung sướng hạnh phúc, ta thấy mình lâng lâng. Ta luôn muốn có mặt mọi nơi mọi lúc với người ấy, muốn chuyện trò tâm sự, muốn che chở bảo vệ người ấy cả cuộc đời. Ta nghĩ cả đời này sẽ dành cho người ấy mà thôi.

- ĐT: Một ngày tình cờ ta nhìn thấy bạn mình có chiếc điện thoại có thể nghe nhạc, rồi đứa khác có cái có thể chụp ảnh, xem phim. Có đứa lại có những chiếc điện thoại nam vàng, khảm kim cương. Và ta lao vào tìm hiểu, hóa ra điện thoại có nhiều loại hay và đẹp thế, cái “nào ta cùng xoay”, cái “anh 1 kiểu em 1 kiểu”, cái “triệu phú pixel”, cái “đại dương huyền bí”, cái “đẳng cấp doanh nhân”.... Chiếc điện thoại đen trắng chỉ nghe gọi ntin của ta lẩn lóc như cục gạch lúc nào không hay, những vết xước và những lần rơi làm mấy mảnh không còn làm ta bận tâm nhiều lắm, đôi khi ta còn mong nó hỏng để có cơ mua cái khác.

- TY: Cũng vào một ngày đẹp trời, ta thấy 1 nửa của bạn mình sao hay thế, người này duyên thế nói chuyện không chán bao giờ, người kia năng động quá lúc nào cũng liên chân liên tay, có người chân dài mien man, giọng nói dễ thương vô cùng, cũng có người không có sắc đẹp không , năng động không nhưng vật chất vô vàn lúc nào cũng sẵn sàng sắm cho người yêu một đồng hồ... Ta chợt ngó lại người yêu mình và chạnh lòng, ta không còn quá quan tâm đến những lần cãi nhau, đôi khi ta mệt mỏi bởi những cái nững nịu hờn dỗi ngày xưa ta yêu, tự dưng ta lại mong một kết thúc để đi tìm những cái ta chưa bao giờ biết đến

- ĐT: Chiếc điện thoại cũ không được nâng niu bảo quản như ngày xưa chả mấy chốc mà trục trặc, ta chẳng chờ nó hỏng hẳn vội vàng tống khứ nó bằng cách bán vội hoặc cho không lấy tiếng để lao vào tìm kiếm những chiếc điện thoại sành điệu khác. Và những yếu tố đầu tiên ta xem xét chẳng phải là tính năng nghe gọi hay nhắn tin nữa mà ta quan tâm nó có sành điệu không, có nhiều tính năng không, có được bạn bè trầm trồ mỗi khi rút ra không. Và ta cứ chạy theo những chiếc điện thoại mới mỗi ngày một nhiều, và ta quên hẳn đi tính năng của điện thoại là Nghe, Gọi, Nhắn tin từ lâu lắm rồi.

- TY: Không trân trọng ty không quan tâm đến người yêu, chẳng mấy mà quan hệ đi vào trục trặc với những trận cãi vã triền miên, ta không cho người yêu chờ ta đến làm lành nữa mà ta chia tay chỉ với câu “mình không hợp nhau, chúc em hạnh phúc” để bắt đầu tìm đến những khía cạnh khác của tình yêu. Ta như được tháo cũi sổ lồng đi tìm những đôi chân dài mien man, những sự cung phụng vô bờ bến và ta quên mất tình yêu là Yêu và Được Yêu, ta chỉ quan tâm là mọi người nhìn vào có ghen tị với ta không, ta có người yêu xinh không, lắm tiền không. Và lúc này nếu ai đó hỏi ta TY là gì chắc ta chỉ còn biết trả lời “Thấy thoải mái là được”

- ĐT: Các chiếc điện thoại nhiều tính năng thì hay có nhiều bệnh, khi thì nghe nhạc không được, khi thì chụp ảnh không xong, có đôi khi màn hình màu nhòe nhọet. Ta mang đi sửa, và cái điện thoại nhiều tính năng sửa mất rất nhiều thời gian mà chẳng bao giờ dứt bệnh. Một lần khi thực sự chán nản với các lỗi ngày một nhiều của chiếc điện thoại ta vô tình nhìn thấy chiếc điện thoại chỉ có tính năng nghe gọi nằm trong tủ của anh thợ. Tiếng anh thợ vọng ra “Cứ như em dùng điện thoại dầy cả đời chả bao giờ hỏng có hỏng cũng tự tay sửa là xong vì nó đơn giản và mình hiểu từng bộ phận của nó”. Ta giật mình nhận ra ta chẳng hiểu gì về cái điện thoại ta đang dùng.

- TY: Những bóng hồng bao giờ cũng kèm với rắc rối, khi những điểm hào nhoáng ngày xưa ta theo đuổi giờ với ta chỉ là nửa vời, ông ẹo, hâm hâm, dở hơi, dần thối ra. Ta thấy mệt mỏi thực sự, chợt nhận thấy ta giả vờ còn người ta thì giả tạo, tất cả cùng một mục đích là vênh với đời không bị thiên hạ chê cười. Ta cãi vã chia tay rồi tìm đến với người khác ngày một nhiều hơn chỉ để đi tìm một nửa của mình, để Yêu và Được Yêu.

Kết luận: Ai cũng biết là điện thoại để nghe và gọi, ai cũng hiểu Tình yêu là yêu và được yêu. Nhưng chẳng mấy ai để cái suy nghĩ đấy mãi trong đầu, để rồi quên đi cái định nghĩa căn bản ngày đầu ta ngẫm ra. Và để rồi ta lại lần mò về với chân lí của ngày xưa.

Ngồi buồn làm phép so sánh, các bạn đọc được đừng cười nhé! Biết đâu ngày sau bạn lại quay lại để tìm bài viết này, như tìm lại cái chân lí tình yêu và định nghĩa của từ điện thoại

40. Gặp Lại - Tội Lỗi

Hai tháng! Hơn sáu mươi ngày lẫn lộn với những chuyến công tác triền miên và bộn bề công việc, hôm nay tôi mới có tạm gác mọi thứ sang một bên để lặng lẽ tiến vào quán café quen thuộc của mình. Chọn một góc ngồi ít ánh sáng chiếu vào và vắng vẻ như mọi khi, để tôi có thể thả mình vào bóng tối nhìn ra ánh sáng bên ngoài, để thấy rằng dù nó là ánh sáng của buổi chiều tàn nhiều mây âm u nhưng vẫn vô cùng giá trị với đôi mắt nằm trong bóng tối.

Cô bé phục vụ chúm chím nụ cười đưa tôi menu chọn đồ uống nhưng tôi ko buồn chạm đến chiếc menu mà liến thoắng ngay khi nụ cười còn chưa kịp thu lại:

- Cho a Dimal dâu đá, thật nhiều đá nhé!

Cô bé hơi co người lại bởi cơn gió mang nhiều hơi nước báo hiệu một cơn mưa sắp tới vừa thốc qua những ô cửa của tầng hai quán café nhẹ nhàng nói:

- Trời hơi lạnh hay là anh uống ấm ấm nhé!

Tôi mỉm cười nhìn cô bé rồi từ tốn:

- Em cứ lấy như anh bảo đi, tưng đầy đá không đủ để lạnh hơn anh đâu

Rồi lại đưa mắt nhìn về những cơn giông đang kéo đến phía ngoài cửa sổ để mặc cô bé lắc đầu khó hiểu rồi ngúng nguẩy bỏ đi.

Cốc nước đặt trên bàn lâu rồi mà tôi chưa buồn đụng đến, chỉ thi thoảng với lấy chiếc khăn giấy lau nhẹ những giọt nước đọng quanh thành cốc như những giọt lệ long lanh dường như nó đã thành thói quen của bản thân tôi từ khi nào không hay, tôi vẫn sợ nhìn những giọt mồ hôi, sợ nhìn những giọt nước mắt dù chỉ là của một cái cốc vô tri vô giác. Chợt một giọng nói lạnh lạnh vang lên kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ viển vông:

- Anh đến lâu chưa! Đường hơi tắc lên e đến muộn chút!

Bàn tay vội vo viên tờ giấy trắng rồi kín đáo thả xuống nền nhà, hơi tựa vào chiếc ghế đệm êm ái tôi nhìn lên. Cát nụ cười nửa miệng rồi cất giọng hết sức trêu mến:

- Không sao! Em ngồi đi! Anh cũng mới đến thôi mà!

Em ngồi xuống đối diện tôi, bàn tay thon nhỏ với những chiếc móng được đánh màu tử mĩ đưa lên vuốt những giọt nước mưa đang bám vào những lọn tóc uốn xoắn quý phái nhuộm một màu nâu vàng. Đôi mắt cường nghị không còn nằm sau cặp kính nữa bởi em đã phẫu thuật trở nên dịu dàng hơn khi đi kèm với nó là đôi lông mày cắt tỉa gọn gàng và mềm mại. Đưa bờ môi tô son đỏ hồng nhấp hớp nước lọc của người phục vụ đưa ra em cất giọng tươi tỉnh:

- Hôm nay em lên Hà Nội đại hội cổ đông nên tự dưng muốn hẹn gặp anh, cũng phải 3 năm rồi em chưa gặp anh ấy nhỉ.

Tôi hướng đôi mắt mình vào em với một vẻ mặt đầy tâm trạng rành rọt từng tiếng:

“ Chính xác là 3 năm, 2 tháng, 14 ngày, 2h...” rồi cúi xuống ra vẻ xem giờ “ và 14 phút em ạ!”. Lặng đi gần 1 phút để mặc em mắt tròn và cái miệng đang lắp bắp trên khuôn mặt đầy sự ngỡ ngàng tôi mới bật cười thật to

- Anh đùa đấy! anh cũng chỉ nhớ là hơn 3 năm thôi! Làm sao mà nhớ dai đến thế được.

Em dần dần khuôn mặt đã xuất hiện những dấu vết của thời gian dù dấu vết ấy còn rất mờ và nằm dưới lớp phấn nền e đánh lên trên nó.

- Anh vẫn biết đùa nhỉ? Thảo nào mà anh vẫn trẻ thế! Trông em với anh giờ như hai chị em ấy!

Tôi hơi trầm giọng xuống:

- Vì anh chưa phải một người đàn ông thực thụ mà!

- Sao anh lại nói thế! Theo anh thế nào mới là một người đàn ông!

Trả lời em trong nụ cười buồn với ánh mắt nhìn ra màn mưa ngoài ô cửa:

- Vì một người đàn ông thực thụ còn phải là người chồng, người cha nữa em ạ!

Câu trả lời dường như đã đem cả làn không khí dưới màn mưa ngoài kia vào tận góc trong của quán café, nó làm nụ cười trên môi e thu lại, làm đôi mắt đầy thắc mắc của em sụp xuống. Một không gian im lặng như trùm lấy tôi và em, đủ để tôi nghe thấy tiếng mưa va lộp độp vào cửa kính xen lẫn tiếng còi xe vọng vào. Không muốn kéo dài cảm giác này quá lâu tôi chuyển ngay chủ đề để lấy lại không khí

- Đạo này em thế nào! Cháu khỏe không! Công việc vẫn tốt chứ!

Em cũng rất nhanh lấy lại sự thăng bằng cho bản thân đáp lời:

- Cũng tốt anh ạ! Cháu ngoan lắm! em thi thoảng vẫn cho cháu lên Hà nội chơi. Công việc em vẫn thế nhưng giờ em đã quản lý nhà hàng của bố mẹ và đang tìm kiếm cơ hội đầu tư bất động sản trên này. Tạm thời em mới đầu tư vào cổ phiếu thôi, nhưng đạo này thị trường ảm đạm quá nên muốn quay sang mảng Bất động sản.

Rồi em kể về blue chip, kể về đội lái, kể về những giá trị thật và ảo của cổ phiếu, về những con người em gặp ở sàn ở đại hội cổ đông. Đôi mắt e sáng dần lên gò má e ửng hồng, điểm thường thấy ở em khi em nói về niềm đam mê về lý tưởng. Xong cổ phiếu e lại quay qua bất động sản, rồi vàng, rồi cơ hội kiếm tiền đang rất lớn. Tôi cứ như lạc đi trong những câu nói của em, không phải vì tôi mù tịt hoặc chỉ hiểu lờ mờ những thứ em nói mà tôi lạc bởi không biết tôi đang ngồi với ai. Tôi cố tìm ra em của ngày xưa trong người phụ nữ quý phái đang ngồi trước mặt nhưng hình như không được. Và chỉ đến khi chiếc điện thoại óng ánh trên tay em reo vang em mới thoát khỏi những giá trị kinh tế, những cơ hội kinh doanh để hấp tấp nói trong điện thoại “Vâng! Em qua xem ngay đây ạ!”.

Và cuộc nói chuyện của chúng tôi dừng lại bởi “Em phải qua Xuân La xem cái mảnh đất! Dịp khác em và anh sẽ nói chuyện nhiều hơn nhé! Rất xin lỗi anh!” tôi xua vẫy đôi tay “Không sao! Cũng muộn rồi mà! Anh cũng phải về ăn tối chứ ngồi mãi sao được! Đưa chìa khóa và vé xe anh dắt xe ra cho! Cũng may trời tạnh rồi”. Em mỉm cười nhìn tôi “Không cần đâu anh! Em đi ô tô xe đỗ ngay trước cửa rồi!”. Lặng người tôi nhìn theo bày tay em chỉ ra cửa nơi chiếc Camry bóng lộn đỗ gọn gẽ trên vỉa hè và tôi không buồn bước theo em, đôi môi hơi mấp máy khi cánh cửa xe em mở ra “Em... em khác quá”. Tôi nhìn thấy em như khựng người lại, bờ vai hơi run run nhưng chỉ trong giây lát rồi em lách người vào xe đưa đôi bày tay nhỏ nhắn vẫy chào tôi qua cửa kính và nổ máy phóng đi.

Bước đi lấy xe với một cảm giác hụt hẫng, tôi tự hỏi cái gì đã làm em như thế, em của ngày xưa đã đi đâu rồi! Những dòng suy nghĩ cứ đan xen theo từng bước chân tôi cho đến khi chiếc điện thoại rung lên nhẹ trong túi áo hiệu có tin nhắn. Một tin nhắn của em “Anh ah! Em không thay đổi mà em chuyển động, anh không phải vẫn như ngày xưa mà anh ngừng chuyển động. Mọi thứ đều chuyển động sao anh cứ cố giữ mình đứng yên, đứng ở lại với quá khứ nữa anh ah! Mong rằng lần gặp sau em sẽ được thấy anh chuyển động”.

41. Thu - Tội Lỗi

Vậy là thu đã về rồi, thật buồn cười là a thấy thu về khi trên báo người ta viết bánh trưng thu tăng giá mạnh. Anh không còn thấy thu bằng những chiều đèo e dọc phố đón từng cơn gió nhẹ nhẽu thổi, anh không thấy thu qua ánh hoàng hôn đỏ ối trên hồ tây. Anh đã là ai thế em nhỉ! Hẳn em mà biết anh của ngày hôm nay chắc em sẽ thất vọng lắm! Đôi mắt đen láy tròn xoe sẽ nhìn anh u uất, đôi môi mọng chín chỉ run run chứ ko mở ra đâu nhỉ.

Không! Anh không phải thế đâu, chỉ là anh muốn chôn mình vào khoảng tối của cuộc đời để mọi thứ trôi qua mà thôi, anh muốn đứng bên dòng đời với đôi mắt lạnh lẽo nhìn nó trôi em ạ. Anh muốn kệ đôi mắt mẹ buồn bã đầy vết chân chim, anh muốn kệ mái tóc bố bạc dần với tiếng thở dài ngày một nặng và anh kệ ngay cả khi con thằng bạn đã sắp vào lớp 2.

Nhưng hôm nay anh muốn làm gì khác, anh đã lấy chiếc xe đạp cà tàng ra đạp dọc phố để đi tìm em. Chiếc pedan lên xuống cùng đôi chân lười vận động teo tóp phối hợp với tiếng lạch cạch của bộ xích khô dầu thay cho tiếng cười ríu rít của e ngày nào. Thu về thật rồi em ạ! Gió thu nhẹ lắm nhưng vẫn đủ để anh cảm thấy gió đang xua anh đi sát lề đường tránh xa giải phân cách. Gió không còn được vờn qua mái tóc vuốt keo ngày nào vì giờ anh đã cắt đầu đinh, chắc gió cũng thấy xa lạ với gương mặt đen đúa bởi nắng bụi và bộn bề cuộc sống của anh. Anh mặc gió để đôi mắt còn đi tìm em, a thấy nụ cười em trên gương mặt của ai đó lướt ngang qua, thấy mái tóc của e trên tấm pano quảng cáo dầu gội, và đôi lúc có tiếng ai thán thốt làm a giật mình nhìn quanh.

Hồ tây đã hiện ra trong tầm mắt anh rồi, vẫn con đường thanh niên ấy vẫn những đôi trai gái tựa vào nhau dọc bờ, chỉ có anh là tựa vào chiếc xe để ngắm ánh hoàng hôn, những ánh sáng vàng chói lọi chuyển dần thành đỏ ối để rồi cả không gian sẽ trở về trong màn đêm. Em từng bảo muốn ngắm hoàng hôn bên người yêu mình phải không nhỉ, anh còn chưa kịp hỏi em là em đã được làm điều đó chưa. Còn anh giờ đây đang cô độc ngắm hoàng hôn em ạ! Anh tự hỏi liệu e có đứng đâu đó ngắm hoàng hôn như anh thế này không, có để gió thu luồn vào tóc mây, có cười khoe hàm răng trắng bóc nhìn mặt trời lặn dần không. Anh không biết, anh không hề biết, và có lẽ chưa bao giờ biết bởi không ai nói với anh rằng.... lòng đất lạnh ấy lại có hoàng hôn

42. Làm Bó - Tội Lỗi

Ngày trước, tại cửa tòa nhà có văn phòng công ty tôi người ta đưa về hai chậu cây cảnh rất đẹp và to, mỗi sáng đi qua nhìn cái màu xanh mượt với dáng cao ráo bệ vệ như hai thần hộ mệnh đứng bên cửa làm cho tôi có cảm giác rất bình an. Nhưng rồi tôi để ý hai cây đó chỉ thi thoảng được cô bé lễ tân xinh xắn trong bộ jíp văn phòng chạy ra đổ vội vài bình nước chứ không hề có ai chăm sóc tỉa tót cả. Thế nên chả mấy chốc tôi thấy cây đã mọc lung tung không còn giữ được cái dáng vẻ ban đầu như ngày mới về nữa.

Hình như ban quản lý cũng nhìn ra cái tôi nhìn nên chỉ sau hôm tôi nhận ra cái sự thiếu quan tâm của mọi người với cái cây đã xuất hiện một cậu chàng trẻ măng, mái tóc cháy vàng vì nắng hay nhuộm đã phai tôi cũng ko rõ lắm. Anh chàng mặc chiếc áo bảo hộ màu xanh xộc xệch và chiếc quần phải xắn thêm mấy gố, chắc bởi nó quá to so với tầm vóc. Đi kèm với anh chàng đó là một người đàn ông trung niên đậm người da ngăm đen cũng bộ quần áo bảo hộ như anh chàng nhưng hình như có thêm cái móc của công ty môi trường nào đó mà tôi nhìn không ra. Người đàn ông cầm cái kéo dài và to và phải dùng cả hai bàn tay mới có thể sử dụng nó, lướt chiếc kéo một cách thành thục trên từng nhánh caanh người đàn ông vừa làm vừa hướng dẫn. Lại một điều là tôi thấy rõ sự bất mãn và miễn cưỡng của chàng trai trẻ kia và cả cái miệng làu bàu khi người đàn ông để lại cái kéo rồi lên chiếc xe máy bỏ đi.

Anh chàng ở lại bắt đầu đánh vật với chiếc kéo khó nhọc cắt từng nhánh lá nhô ra một, có đôi khi trượt tay cắt hơi lẹm vào trong làm cái cây như bị ai đó cầm liềm phạt mất một góc. Đến cuối buổi chiều hôm ấy lúc đi làm về tôi vẫn thấy cậu chàng đang hì hục tỉa nốt phần gốc, đôi môi mím chặt có lẽ vì giận dữ nhiều hơn là vì dồn sức, từng giọt mồ hôi vẫn chảy dài qua gò má đầy xương xẩu rồi thấm xuống chiếc áo bảo hộ đã

ướt nhẹp khi nào. Tôi cũng muốn dừng lại để nói câu gì đó nhưng nghĩ chẳng liên quan đến mình nên bước thẳng ra nhà xe để về.

Và cứ thế hàng tuần tôi thấy cậu chàng đến cắt tỉa cây vào một ngày cố định trong tuần, bàn tay cầm kéo dần thành thạo hơn và mấy cái cây cơ quan chúng tôi đã ổn định hơn về hình dáng, nó lại trở lên bề vệ oai phong như ngày nào. Tự dưng tôi lại thấy quý người đã làm công việc đó. Một vài lần tôi có đi qua dúi cho cậu chàng bao thuốc lá dở của anh em trong công ty vứt lẫn lóc, có khi là vài chiếc kẹo cao su tôi hay để sẵn trong túi để khử mùi bia bọt.

Tất nhiên là anh chàng cũng cởi mở với tôi hơn, tôi được biết nhiều về anh chàng hơn. Cậu ta tên là Quân, quê cũng ở một tỉnh giáp với Hà Nội, ở nhà học hành không đến nơi (theo như Quân kể) nên làm ruộng là chính, những lúc nông nhàn như thế này Quân theo bạn bè lên Hà Nội làm thuê kiếm thêm chút tiền tích cóp hy vọng sau này đủ tiền cưới vợ. Tôi cũng được Quân cho biết là thực sự Quân làm cái nghề cắt tỉa này là bất đắc dĩ, tại cái trung tâm việc làm Quân trót nộp tiền vào người ta giới thiệu công việc này là làm việc cho tòa nhà chứ ko nghĩ là làm ột cty chuyên cắt tỉa cây và dọn dẹp vệ sinh. Công việc hàng ngày của Quân là vác kéo đi khắp các tòa nhà để tỉa tót cây cảnh. Như Quân nói “ Lúc đầu làm em chỉ muốn cắt bỏ cái cây mà bỏ về chứ tỉa tót gì”

Mọi chuyện cứ như thế có lẽ tôi đã không có gì để nói, nhưng vào một ngày nọ, trong một buổi trưa mưa gió khi tôi ra khỏi cái phòng máy tính của mình nhìn xuống sân qua cửa kính, tôi thấy Quân đang ngồi thừ người bên gốc cây, mặt cúi gằm để mặc những hạt mưa tấp vào đầu vào tóc chiếc kéo nằm xiêu vẹo một bên gốc. Tự hỏi ko hiểu có chuyện gì với anh bạn trẻ mà tôi cảm thấy nói chuyện rất thật này tôi liền đi xuống kéo cậu ta vào quán café gần đó. Suốt lúc đi bộ vào quán cho đến khi nhấp được chút trà gừng nóng cậu ta không hề nói gì, đôi mắt có vẻ gì đó vừa buồn vừa thất vọng pha chút uất ức. Tôi cũng kệ không hỏi gì vì đơn giản là Quân sẽ tự nói với tôi không cần tôi phải hỏi. Và quả là như thế Quân cất cái giọng ồm ồm hơi có chút nghệt hỏi tôi:

- Anh đã yêu bao giờ chưa?

Thoảng ngẩn người để bao nhiêu bóng hình lướt qua trí óc mình tôi trả lời luôn:

- Mày nghĩ anh tầm tuổi này chưa bao giờ yêu có bảo chưa mày cũng bảo anh hâm. Thế có chuyện gì? Bị người yêu đá àk hay đang tương tư 9x nào.

Trái với suy nghĩ của tôi giọng Quân yếu ớt:

- Không.... E..m có ..ng..ười.. yêu rồi! Ở quê anh ạ

Tôi cướp lời luôn:

- Thế rồi sao! Nó đi lấy chồng hay yêu thằng khác

Quân thều thào:

- Không phải vậy! em ấy em .. ấy..

Tôi lầu bàu:

- Làm sao thì nói luôn ra đi cho rồi! con trai gì mà kém thế có câu nói nói không xong thì còn làm được gì cho đời.

Quân nhỏ hần giọng xuống thì thào với tôi:

- Cô ấy có bầu anh ạ! Có thai ấy! Em.. Emm..

Tôi không truy hỏi nữa tự dưng cảm thấy không gian rộng rãi của quán cà phê đang thu hẹp lại để bóp chặt lấy tôi, bóp chặt lấy chiếc bàn tròn nhỏ nhỏ này lại. Đang muốn lựa câu gì đó để nói thì Quân đột ngột lên giọng rất âm ức:

- Nhưng em chưa muốn cưới! em bảo cô ấy bỏ đi thì cô ấy cứ khóc không chịu nghe em. Có phải là em quát ngựa truy phong đâu, em thực sự chưa muốn có đứa bé ấy bây giờ, mà bạn em bảo ra viện mua thuốc uống 2 hôm là ra hết lại bình thường chứ có làm sao đâu mà cô ấy cứ sống chết không chịu bỏ. Lại còn bảo không

cần đòi e có trách nhiệm cơ chứ, cả làng biết hai đứa yêu nhau chứ có phải dầm dúi gì đâu. Sao cô ấy ích kỷ thế ạ! Anh xem có cách nào để giúp em thuyết phục cô ấy với!

Như trút hết được sự ảm ức Quân với lấy cốc trà tu một mạch mà chẳng thèm nhìn đến khuôn mặt với nhiều cảm xúc đan xen của tôi, một niềm vui nho nhỏ khi được một người xa lạ tin tưởng và tâm sự, đan xen với nó là sự bối rối bởi tôi cũng không biết phải khuyên thế nào. Tôi không muốn đây là cú shock với cô gái trẻ chưa biết mặt biết tên, cũng không muốn làm hỏng niềm tin nho nhỏ của anh bạn trẻ này. Không còn cách nào khác tôi đứng dậy gọi tính tiền trong ánh mắt ngỡ ngàng của Quân:

- Em đi theo anh

Giọng tôi đầy quả quyết khi dẫn Quân quay trở lại gốc cây hàng ngày Quân tựa tốt, chiếc kéo vẫn nằm lẩn lóc trong đám đất nhào nhoẹt vì mưa. Tôi cầm lấy chiếc kéo tuy vụng về nhưng đầy dứt khoát đặt thẳng vào nhánh cây gần nhất rồi cắt mạnh. Cành cây lìa xuống kéo theo hàng loạt những giọt nước mưa đọng trên lá lộp độp nhỏ xuống như những giọt nước mắt, nơi sát cành rỉ ra những dòng nhựa tựa như cánh tay ai đó rỉ máu. Giọng Quân phía sau tôi đầy giận dữ và hốt hoảng khi giật lấy cái kéo từ tay tôi:

- Sao anh lại làm thế! Em sẽ bị phạt đấy anh hết trò rồi ak

Tôi lạnh lùng:

- Anh cho e tiền phạt được chưa, bây giờ đến lượt em cắt, chọn một cành mà cắt

Quân nhìn tôi hơi ngạc nhiên một lúc rồi buồn bã lắc đầu. Tôi tiếp lời

- Sao em không cắt, cắt đi anh cho tiền em phạt không phải sợ

Quân tiếp tục lắc đầu:

- Vấn đề không phải tiền phạt anh ạ!

- Vậy vấn đề là gì, không phải ngay từ ngày đầu tiên e đã không thích nó, em đã ko muốn nó, e đã muốn chặt ngay nó còn gì

Quân thở hắt ra hạ cây kéo dài xuống:

- Đúng là thế nhưng hàng ngày nó được chăm sóc bằng công sức của em, được em nâng niu tựa tốt dù thực tế e không muốn làm việc này. Em cảm thấy mình không đủ sức để cắt đi một cành dù nhỏ.

Đến lúc này tôi mới vỡ vai Quân:

- Em nói đúng, người yêu em cũng thế em ạ! Cô ấy không thể bỏ cũng như em không thể cắt cây, vì đứa bé ấy cho dù cô ấy không muốn cũng gắn chặt với cơ thể cô ấy, ăn những gì cô ấy ăn, ngủ cùng với cô ấy và lớn lên trong cơ thể cô ấy cũng giống như chiếc cây này ngày một đẹp dưới bàn tay em. Hãy đặt mình vào cô ấy trước khi lên án hay ép cô ấy làm điều gì em ạ! Đó là điều ngày xưa anh ước mình đã làm được như thế!

Tôi bước về công ty và để mặc Quân bên cạnh chiếc cây trong cơn mưa nhỏ dần, không quay lại nhưng tôi vẫn nghe thấy tiếng kéo lách cách đang tỉa lại chỗ tôi vừa mới phá.

Từ đây tôi không gặp lại Quân nữa cho đến 7 tháng sau tôi nhận được một bức thư của cô bé lễ tân tòa nhà, trên bì chỉ ghi mỗi tên công ty và tên tôi. Tôi tò mò bóc nó! Bên trong chỉ vền vện một bức thư nguệch ngoạc vài dòng chữ! Em Quân đây! Em làm bố rồi! Nhờ anh mà em đã được làm bố! Làm bố vui lắm anh ạ! Anh làm bố đỡ đầu con em nhé! Sdt của em...

Tôi không đọc thêm nữa bởi mắt tôi chợt nhòa đi, phải tôi cũng được làm bố rồi, làm bố vui lắm, làm được điều tốt hạnh phúc lắm.!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoi-ki-toi-loi>